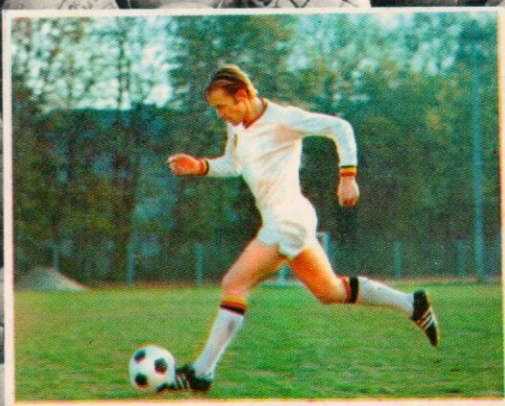
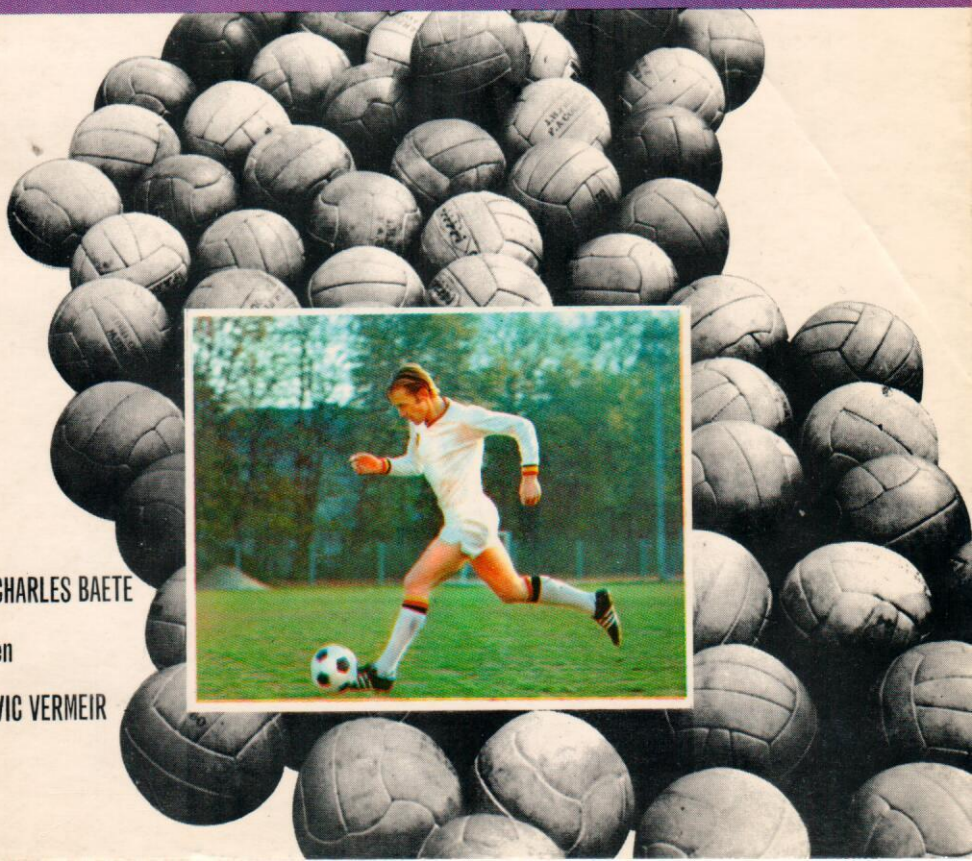

PAUL VAN HIMST

UITGAVE DE SCHORPIOEN

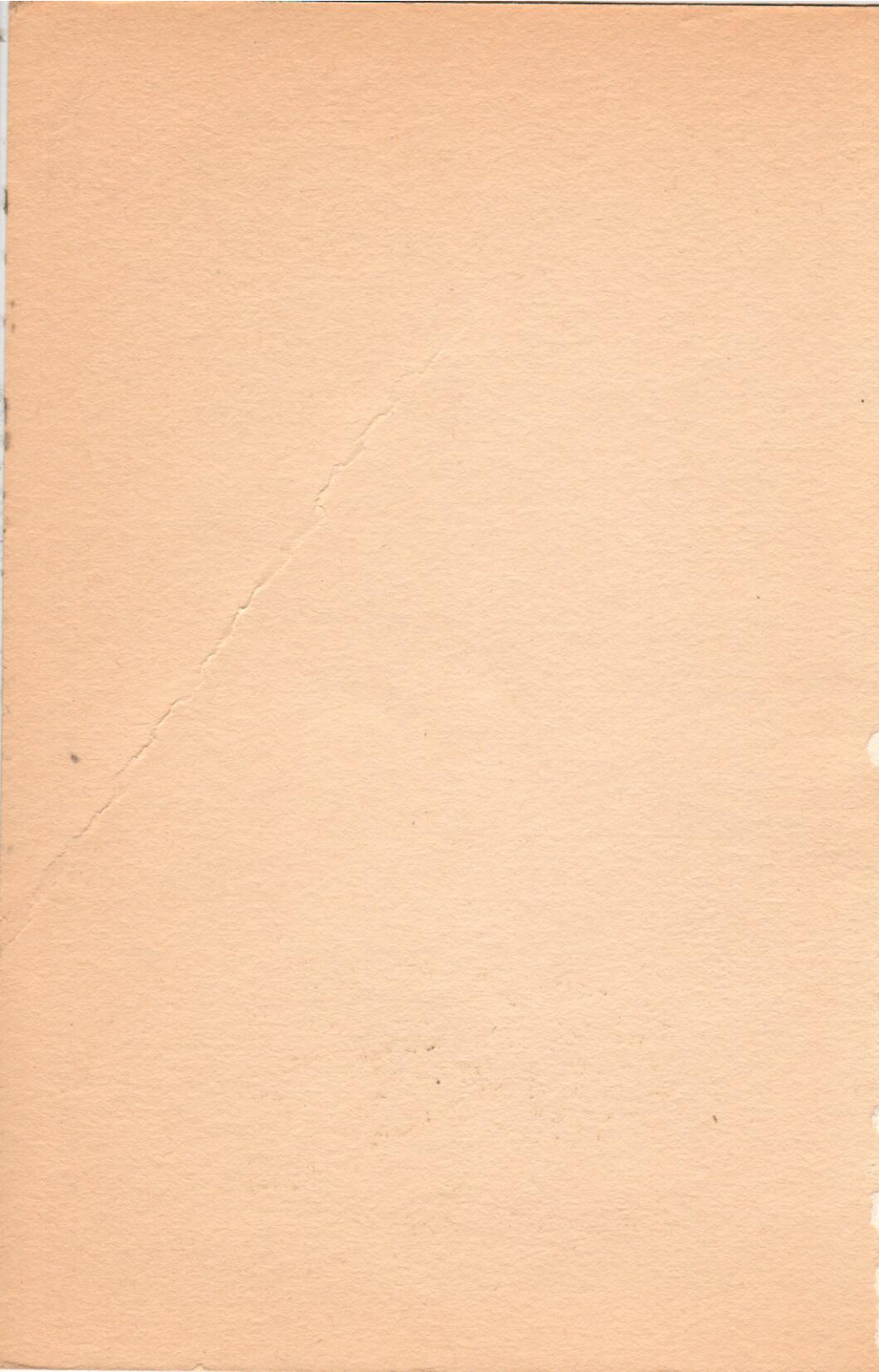
op gouden schoenen

CHARLES BAETE

en

VIC VERMEIR

CHARLES BAETE

VIC VERMEIR

PAUL VAN HIMST OP GOUDEN SCHOENEN

Uitgeverij « DE SCHORPIOEN » Naamloze Vennootschap
Strombeek-Bever.

CHARLES BASTIE

VAN HINSTE

PAUL VAN HINSTE
OP GOUDEN SCHOENEN

Copyright 1971 by :

Uitgeverij „De Schorpioen” N.V., Strombeek-Bever

Alle rechten van vertaling, reproductie en aanpassing
voorbehouden voor alle landen.

VOORWOORD

De schrijvers

WOODWARD

1870

Dit boek is het werk van een ploeg. Met zijn drieën hebben wij er ons aangezet : Paul Van Himst, Charles Baete en Vic Vermeir.

PAUL VAN HIMST leverde niet alleen het onderwerp en de volledige stof. Hij heeft — zeer hartelijk, maar tevens zeer aandachtig — alle onjuistheden rechtgezet. En ook met zijn onwrikbare bescheidenheid zijn twee bondgenoten aan de teugel gehouden. Herhaald drong hij er op aan de hem toegezwaaide lof te matigen.

« Niet overdrijven... Ik ben toch koning Pelé niet ! »

Immers — en dat is gelukkig zo — heeft niemand ooit Paul Van Himst met een pompeuse bijnaam bedacht. Hij is noch koning, noch keizer, noch arend, noch stier, noch hinde, noch bombardier. Hij is gewoon Paul. En zelfs "Popol" voor de Luikse voetbalfans die hem op het terrein van Standard tijdens een belangrijke match, België - Schotland, zo geestdriftig aanmoedigden, hij de Anderlechtenaar.

Maar waarom zouden we hier al veel meer over hem gaan vertellen als al de bladzijden van dit boek bedoeld zijn om een volledig portret van Paul Van Himst op te hangen ?

Laten we dus maar de twee anderen voorstellen. En eerst CHARLES BAETE. Er heden van verdacht een "zwak" voor Anderlecht te hebben, is hij nochtans een zuiver product van de Antwerpse school. Van de zeer grote school van Raymond Braine, Arthur Ceuleers, Stanley Van den Eynde en noem maar op, met wie hij bij Beerschot voetbalde. Vervolgens getransfereerd naar Racing Brussel, speelde hij gedurende ongeveer tien opeenvolgende seizoenen in de eerste klasse met onder meer Ceuleers (steeds hij) en Fernand Voussure.

Charles Baete verliet het voetbal slechts om er weer zijn intrede in te doen. Toen hij een van de laureaten werd van de sessie 1948 - 1950 van de federale trainerschool, bedreef hij reeds enkele jaren de journalistiek. De voetbal-journalistiek natuurlijk. Sindsdien is hij via de spiegel van zijn ontelbare artikels steeds een uitgesproken aanhanger gebleven van het briljante, offensief gerichte voetbal. Precies het voetbal, dat hij in zijn tijd steeds beoefende.

Het heet dat Charles Baete per seizoen gemiddeld honderd vijftieng matchen bijwoont. Onwaarschijnlijk nieuwsgierig gebleven voor al wat met voetbal te maken heeft, wil hij alles zien : men ontmoet hem 's zaterdags in de tribune van Wembley en 's anderendaags ergens op een klein Brabants terrein waar een kadettenwedstrijd wordt gespeeld...

Charles Baete heeft vaak lange tijd in Groot-Brittannië vertoefd en de grootste specialisten van over het Kanaal beschouwen hem als een van de hunnen. Inderdaad, zowel door zijn fysiek als door zijn bedaagde... en tevens scherpe schrijftrant heeft Charles Baete veel van de Engelse journalist. Wat voor een voetbalgenieter slechts een referentie te meer kan zijn.

Sportjournalist zoals Charles Baete, is VIC VERMEIR, zeer bekend als specialist van de... motorsport. Vaak heeft men zijn

kennis van de motorcross kunnen waarderen via televisie, radio en geschreven pers. Goed... Maar welk verband tussen Paul Van Himst en de motorcross ? Geen enkel, ook al woont Paul zo dikwijls als het hem mogelijk is de motorcross-wedstrijden bij. Daarentegen bestaan er tussen Vic en Paul zulke hechte vriendschapsbanden dat de ene de vertrouwensman van de andere is geworden.

Zeven jaar geleden, en nog maar pas getrouwd, liet Paul zich een huis bouwen vlak in de nabijheid van dit van Vic. Aldus werden ze geburen, daarna goede kameraden en vervolgens grote vrienden. De twee families gingen op de duur een zó homogene "clan" vormen dat in de buurschap heel wat mensen denken dat Vic de oom of de kozijn van Paul is. In werkelijkheid is hij zelfs nog meer : hij is de "grote broer" in wie Paul een grenze-loos vertrouwen stelt.

Alhoewel reeds sedert een tiental jaren ster van het Europese voetbal, kan Paul Van Himst zich heden nog steeds niet de "graad" van vedette aanmeten. Alleen Vic Vermeir kon er hem van overtuigen dat zoveel jaren voetbal op internationaal vlak, ruim voldoende was om er een boek over te schrijven ; dat het ogenblik gekomen was voor Paul om over zichzelf te vertellen.

... van de ...
... van de ...
... van de ...
... van de ...
... van de ...
... van de ...

... van de ...
... van de ...
... van de ...
... van de ...
... van de ...
... van de ...

... van de ...
... van de ...
... van de ...
... van de ...
... van de ...
... van de ...

ZIJN STEEKKAART

Geboren op 2 oktober 1943 is Paul Van Himst het tweede kind en de eerste zoon van de in de Wittouckstraat, te Sint Pieters Leeuw wonende toenmalige veekoopman Jozef Van Himst en zijn echtgenote Hortense Carlier.

Paul heeft een oudere zuster Marie-Louise en een jongere broer André.

Op 11 januari 1965 huwde Paul Van Himst in Voorde met Mejuffrouw Arlette Neckebroeck, die op 3 augustus 1945 werd geboren als jongste dochter (er zijn vijf kinderen) van de familie Julien Neckebroeck - Hélène De Jonghe.

Sedert zijn huwelijk wonende te Groot-Bijgaarden, Kievitenlaan 126, is Paul Van Himst nu vader van een zoontje (Frank - geboren op 18 november 1965) en twee dochtertjes (Claudia - geboren op 8 september 1967, en Kathia - geboren op 14 augustus 1970).

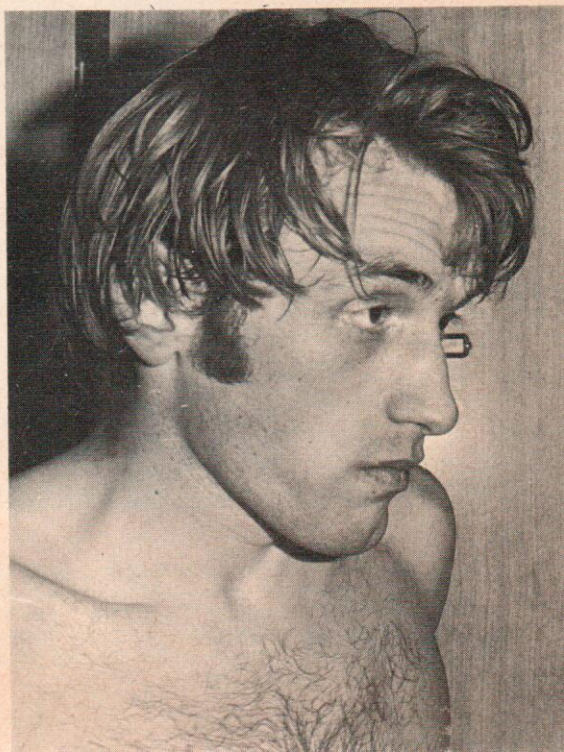
THE HISTORY

History of the world is a vast and complex subject, encompassing the lives and actions of countless individuals and the events that have shaped our planet. From the dawn of civilization to the present day, the human story is one of constant change and evolution. The study of history allows us to understand the forces that have driven progress and the challenges we have overcome. It provides a context for the present and offers insights into the future. The history of the world is a testament to the resilience and ingenuity of the human spirit.

Het aangezicht van de atleet. Links boven vindt men de foto van de 16-jarige Paul Van Himst die een paar dagen vroeger in het eerste elftal van Anderlecht debuteerde. Rechts boven constateert men hoe zijn aangezicht langer, magerder, hoekiger is geworden. Pol Van Himst, 27 jaar oud, begint aan het seizoen 1970-71, het seizoen van de wederopstanding. Rechts krijgt men het masker van de vermoede aanvaller die een totale inspanning heeft geleverd.

In het seizoen 1970-71 boekte het Belgisch nationaal elftal, geanimeerd door een hardnekkige Van Himst, ophefmakende overwinningen. Schotland werd te Sclessin met 3-0 overwonnen. Van Himst en Stanton wisselen hun trui als herinnering uit. Een paar dagen later werd Standard in de 1/4de finales van de Beker van België door Anderlecht met 2-1 geklopt. Een verheugde Van Himst en een treurige Semmeling verlaten samen het veld van het Astridpark.

HET COMLOT VAN KATOWICE

Zaventem, maandag 14 juni 1970 ... De Boeing 707 van de Sabena heeft zijn vracht op de tarmac van onze nationale luchthaven neergezet. De Belgische ploeg is uit Mexico terug. Op het terras staan wuivende familieleden, blij om het weerzien, en enkele tientallen demonstranten met spandoeken, die awoertgeroep naar het hoofd van het gezelschap slingeren. Vooral naar dit van Paul Van Himst, gedurende vele dagen na elkaar op alle mogelijke en denkbare manieren in België afgeschilderd als de grote zondebok, de hoofdschuldige van het failliet van de Witte Duivels in de Wereldbeker te Mexico.

Paul Van Himst is er door dit vijandige onthaal wat bleekjes bij geworden. Om zijn mondhoeken wringt zich een zenuwachtige trek. Zijn blik zoekt op het terras naar zijn vrouw en twee kinderen. Hij doet alsof hij de demonstranten niet ziet ...

Anderlecht-voorzitter, de h. Albert Roosens, spoedt zich over de tarmac tot bij Paul. Hij was niet alleen als lid van de Technische Commissie van de Voetbalbond de Belgische ploeg komen afhalen. Hij was er vooral gekomen om Paul Van Himst zo goed

mogelijk doorheen die voor hem pijnlijke ogenblikken te loodsen.

Zo lang de nationale ploeg in de luchthaven vertoeft wijkt hij haast niet van de zijde van zijn speler, die uiterlijk kalm maar innerlijk kokend van verlangen om iedereen eens goed te zeggen wat hij er allemaal van denkt, de journalisten van de TV, de radio en de geschreven pers te woord staat. Om dan eindelijk met zijn familie en enkele vrienden alleen te zijn.

« We hadden in Mexico weliswaar al vernomen dat onze prestaties in de Wereldbeker ontgoocheling hadden verwekt in België, maar dat er hier zulke animositeit was gestookt tegen de nationale ploeg en in het bijzonder tegen mij, hebben we ginder nooit kunnen vermoeden, » zegde Paul Van Himst niet zonder verbittering enkele dagen later.

Voor Paul Van Himst eindigden op die 14 juni 1970 in Zaventem, met die hem vijandige apotheose, de vijf donkerste weken uit zijn loopbaan. Vijf lange weken in de molen van de topgebeurtenis van de voetbalwereld, waaraan hij voor de eerste maal had kunnen deelnemen. De Wereldbeker 1970 in Mexico, die voor hem als het ware de bekroning van zijn loopbaan had moeten zijn, was eerder in een begrafenispleid gewikkeld.

« Ik heb er steeds een voorgevoel van gehad in Mexico in een wespennest te zullen terecht komen. Ik was al veroordeeld, lang vóór naar Mexico af te reizen. Ik vraag me trouwens nog altijd af, waarom ik er me toch heb laten in meesleuren. Ik wist immers dat de hamers en de geweren ginder gereed lagen voor mij. Ik was echter nog naief genoeg om te geloven dat het misschien allemaal zo'n vaart niet zou nemen. En wie kan zijn eergevoel als sportman de domper opzetten als men "vereerd" wordt met een selectie voor een Wereldbeker, waarvoor ons land zich voor het eerst sedert 1954 had gekwalificeerd. »

Paul Van Himst was, als kapitein van de nationale ploeg, mee naar Mexico gereisd. Ondanks alles, hoopvol gestemd. Dat er achter de schermen en ook openlijk tegen hem gestookt was, kon hij weliswaar nooit volledig van zich afzetten, maar hij vertrouwde er op dat hij van iedereen toch een eerlijke behandeling zou krijgen.

Die anti-Van Himst-campagne was op het ogenblik van het vertrek naar Mexico al vele maanden oud. Ze was al in gang gestoken op 21 mei 1967 te Katowice, ter gelegenheid van de match Polen - België in de voorronde van het Europees kampioenschap. Paul hierover :

« Die wedstrijd kwam na het einde van het Belgische kampioenschap en eerlijk gezegd was de ganse ploeg wat voetbalmoe. Bovendien was het een vrij vermoeiende verplaatsing geworden met ondermeer een lange autobusreis en werd de match op de middag en in een drukkende hitte gespeeld. Allemaal omstandigheden die tegen ons waren, met als klap op de vuurpijl dat we al na een paar minuten met 1 - 0 achter stonden. Hoewel ik er niet slechter dan al mijn maats speelde, de gehele ploeg was in een off-day, bleek ik de boter te hebben gegeten. Dat de ervaring had geleerd dat België in een naseizoen-interland meestal zwakjes voor de dag was gekomen en hiermede voor het bepalen van de datum voor Polen - België blijkbaar geen rekening was gehouden, werd zo maar opzij geschoven. Men zocht een "zwart schaap". Ik scheen hiervoor het aangewezen slachtoffer. Enkelen hadden in Katowice de hoofden bij elkaar gestoken. Het complot tegen Van Himst was geboren. Ik kreeg er van langs. »

Links en rechts heeft Paul naderhand vernomen hoe dat complot is ontstaan en dat alle mogelijke middelen en invloeden zouden aangewend worden om hem uit de nationale ploeg te "wippen". Hij heeft er zich herhaald rekenschap kunnen van

geven dat men het hem archi-moeilijk wilde maken bij de (toen nog) Rode Duivels, hij, de voetballer, die werd gebrandmerkt als een juffer, als een inzake karaktersterkte nooit volwassen geworden speler, die van als hij over de grenzen van België en Frankrijk werd meegenomen al te zelden boven een bescheiden peil uitklom. Paul, zo was te Katowice besloten en beslist, was door de huidige voetbal voorbijgestreefd ; hij was blijven vast-ankeren in een verouderde trant, een niet meer geldend systeem ; hij was te week en te lankmoedig om zich te kunnen opdringen in de keiharde voetbalgevechten tijdens de matches met inzet ; hij was nog alleen goed om zijn talent aan de man te brengen in vriendschappelijke wedstrijden, waarin het voornamelijk op de show aankwam. Kortom, hij werd gedoodverfd als een parel die zijn glans had verloren, een namaakjuweel. Die Paul Van Himst kon men in de nationale ploeg niet meer gebruiken. Sommigen gingen zelfs nog verder en betoogden zonder meer, dat Van Himst steeds met een overroepen reputatie was bedacht geworden. De tijd, dat men hem steeds maar in de watten legde, onvoorwaardelijk voor hem het wierrookvat hanteerde, werd in Katowice als afgesloten verkondigd. Meteen brak voor Van Himst een vrij lange periode aan waarin hem nog weinig zou worden vergeven, waarin de kritiek even mild over hem werd uitgestort als voorheen de lof. Hij had het bij velen volkomen verkorven. Hij was afgeschreven ...

Want had hij te Katowice, waar geen enkele Belg in een behoorlijke conditie verkeerde, nadat bij een 2 - 1 stand Jean Nicolay een strafschoep had gestopt, niet een halve doelkans gemist ?

« Ik kon lezen en horen wat er gaande was. Aanvankelijk stoorde ik er me toch niet fel aan. Ik waande die hetze van voorbijgaande aard. Hoe vergiste ik me ! Ik heb het me naderhand dikwijls beklaagd toen niet onmiddellijk te hebben be-

slist voor de selecties in de nationale ploeg te bedanken. Maar ik was jong, te braaf. Voetballen om het even hoe, wanneer en met wie was mijn grote levensvreugde. Ik kon er niet te buiten. En bovenal bleef ik vertrouwen stellen in sommige mensen, die het werkelijk goed met me meenden. Ik bleef dus kandidaat Rode Duivel. »

In het licht van zijn Mexico-ervaring gezien, heeft Paul Van Himst uit de Katowice-nasleep enkele conclusies getrokken, waarbij hij ook mea culpa durft te slaan.

« Akkoord, » zegt hij, « ik heb bij enkele gelegenheden gefaald op gebied van mentale en morele weerbaarheid, ook op spel-technisch vlak, maar dat men vooral niet komt aandragen met gemiste doelkansen. Dat men me dan maar eens een speler citeert die er geen om de hals heeft gebracht. Kijk maar naar Pelé tijdens de Wereldbeker in Mexico. Hij, onbetwistbaar de grootste van allen op het voetbalveld, liet toch ook een paar van die zozegde gemaakte goals liggen. »

Paul vraagt zich af of men hem soms niet durfde thuis te laten, of de keuzeheer van de nationale ploeg dan werkelijk niemand anders had ? Want ondanks de kritiek, werd hij geregeld voor het Belgisch elftal opgeroepen, bleef hij een vast titularis. Hadden de verantwoordelijken misschien schrik voor de gevolgen indien een interland — zonder — Van Himst zou worden verloren. Omdat ze zich dan niet zouden kunnen verschuilen achter de brede en zo verdraagzame rug van hun zogeheten zorgenkind. Paul neemt het filosofisch op. Men heeft te veel stenen naar zijn hoofd gegooid en hij is dus best geplaast om te weten hoe hard die soms kunnen aankomen, om nu op zijn beurt die stenen te gaan werpen. Maar in een zaak stelt hij toch een persoonlijke fierheid : nooit ofte nooit heeft hij aan gelei

gedaan bij keuzeheer of trainer, noch eender welke andere bondsleider, om zijn plaats in de nationale ploeg te kunnen behouden.

« Als ik gekozen werd was het steeds zonder dat ik er buiten het voetbalterrein ook maar iets voor ondernomen heb. Ik vrees dat niet alle spelers hetzelfde kunnen zeggen. »

"BARBERTJE" VAN HIMST MOEST HANGEN

Maar "Barbertje" Van Himst moest hangen ...

Dat drong steeds vaster en vaster tot Paul door naarmate de wedstrijden van België in de voorronde van de Wereldbeker voorbijschoven, en ons land dichter en dichter kwam bij de kwalificatie. Voor Van Himst bleef er de terging van het Katowice-complot. Men had hem al die tijd niet vergeten. Hij was nog altijd de "zwarte" onder de Rode of Witte Duivels.

Het onverminderd voortdurende gekonkel hartsgrondig beu, oordeelde Paul Van Himst dat er nu maar eens klare wijn moest geschonken worden. Die wijn zette hij allen voor, na het jaarlijks feestmaal van Sport '70 en Le Sportif '70 en de uitreiking van de prijzen aan de laureaten van het referendum "De sportman van het jaar 1969". Hij was op die maandag 18 januari 1970 een van de genodigden in het Brusselse restaurant "Pannenhuis" en bleef er na het feestmaal met enkele journalisten nog wat praten en een glaasje drinken. Vanzelfsprekend ging het gesprek over de nationale ploeg, Mexico en het "geval" Van Himst. En vermits de tongen vrij spoedig loskwamen, ver-

nam hij dat Raymond Goethals aan een van de aanwezige journalisten had toevertrouwd aan Paul Van Himst te twijfelen ...

Als door een wesp gestoken reageerde Paul :

« Dan ga ik niet mee ... »

Daags daarna telefoneerde hij de keuzeheer :

« Het is uw volste recht aan mij te twijfelen. Ge moet me in geen geval meenemen om me plezier te doen. Laat me maar gerust thuis. Ik heb er meer dan mijn buik van vol. »

Zeer nauwkeurig weergeven wat Raymond Goethals antwoordde is onbegonnen werk, maar het kwam alleszins hier op neer :

« Er wordt zoveel verteld en gezegd, zonder dat er ook maar iets van aan is. Natuurlijk zijt ge er bij. »

En Goethals citeerde Paul al de namen van de spelers die zeker waren van hun selectie, namelijk Piot, Heylens, Dewalque, Jeck, Thissen, Dockx, Van Moer, Van den Daele, Polleunis, De Vrindt, Puis, Lambert, Trappeniers, Semmeling en... Van Himst.

Paul wilde er echter niet langer meer het zwijgen aan toe doen. Enkele dagen later verscheen in Sport '70 onder de titel "Wie durft naar Mexico zonder Van Himst ?" een interview met Paul, die onder meer zegde :

« Welke voetballer beschouwt Mexico nu niet als de bekroning van zijn carrière ? Ik durf het gerust te zeggen, ook voor mij is een aanduiding voor het Belgisch elftal dat de Wereldbeker speelt iets geweldigs. »

Van Himst draaide er niet omheen. Hij gaf ook te verstaan nergens meer verachting voor te hebben dan voor mensen die kazak draaien, die achter de rug roddelen, maar in uw aangezicht doen alsof ze van niets weten.

Van Himst had het eveneens over het feit dat hem onvoldoende punch wordt verweten.

« Als men aan mijn mogelijkheden twijfelt, meent dat ik er niet durf of niet kan invliegen, dat de verantwoordelijke heren het me dan openlijk zeggen. Dat geldt niet voor mij alleen. »

Pol Van Himst had de moed precies te zeggen wat hem op het hart en de tong lag. Het interview eindigde met de vraag : "Wie van de verantwoordelijken durft naar de Wereldbeker in Mexico te gaan zonder Pol Van Himst in het elftal ?"

Wie zou het durven ? Te meer daar Van Himst geregeld uitstekende matches speelde met Anderlecht in de Belgische competitie en de paarswitte kapitein in de Beker van de Jaarbeurstedes in de ontmoetingen met Dunfermline en Newcastle met evenveel fysieke inzet streed als de hiervoor steeds zo geroemde Britse voetballers ; tegen Inter Milaan even hard speelde als de doorwinterde Italiaanse profs ; en in de dubbele finale tegen Arsenal met een vrij opvallende prestatie voor de dag kwam.

In alle ogen was Van Himst echter lang nog niet wit gewassen. Hij was nu eenmaal een omstreden figuur geworden. Men bleef hem verder op moreel ontreddende wijze bestoken, zijn vertrouwen ondermijnen.

Toen de "verkozenen" voor Mexico officieel werden bekend gemaakt, was Paul Van Himst er bij.

Hij werd echter nog eens terdege door sommigen op de korrel genomen omdat hij, op verzoek van de geselecteerden, als kapitein zijn verantwoordelijkheid had opgenomen om met de bondsleiders te gaan discussiëren over de financiële kant van Mexico voor de Witte Duivels.

En steeds naderde de dag van het vertrek. Maar de twijfel liet Paul niet los. Want zoveel had hij inmiddels nog hier en daar vernomen, dat men hem bij de eerste de beste gelegenheid

voor schut zou stellen, dat hij eigenlijk meeding als voorbestemde zondebok.

« Het was een publiek geheim dat, mocht mijn eerste match in Mexico ietwat tegenvallen, ik voor de rest van de Wereldbeker op het bankje zou mogen zitten. Van vertrouwen in mij gesproken. Ik was goed bediend ... Men scheen het er waarlijk op aan te sturen om me moreel en mentaal de "ideale" voorbereiding te bezorgen. Ik heb er nachten door wakker gelegen, piekerend over die stemmingmakerij. Het drong steeds vaster en vaster tot me door dat die Wereldbeker voor mij zo goed als een verloren zaak was geworden, vooraleer ik er eigenlijk zou aan beginnen. Mijn voor gevoel, dat het in die omstandigheden niet anders dan slecht kon aflopen, bleek achteraf maar al te zeer te worden bevestigd ... »

Had Paul Van Himst van een "zeer speciale" voorbereiding op de Wereldbeker "genoten", het probleem van de gehele voorbereiding van de Belgische ploeg is zeer aktueel geweest. Met als vrij algemene conclusie dat op dat gebied door de verantwoordelijken deerlijk was tekort geschoten en grove vergissingen werden begaan. Zo onder meer met het langdurige verblijf in Mexico als noodzakelijk geachte aanpassingsperiode aan de bijzondere climatologische omstandigheden van dit hooggelegen land. De voorstanders van een stage van een veertiental dagen in Fond Remeu, onderbroken door een korte terugkeer naar België om dan enkele dagen vóór de aanvang van de Wereldbeker naar Mexico te vertrekken, hadden het moeten afleggen tegen diegenen die het bij een langdurige aanpassingsperiode in Mexico zelf hielden.

« Ik wil er geen pleidooi voor mezelf en mijn maats van maken, maar als monikken opgesloten in het luxueuze "Meson del Angel" te Puebla werd het voor ons allemaal al na een paar dagen een hopeloos vechten tegen de verveling. Zonder enige

ontspanning moesten wij er inactief blijven. Rondslechteren, zitten of liggen, niet te veel in de zon, niet in het prachtige zwembad, niet in de eveneens verboden bar. Het nietsdoen was moordend. Voor de enen in mindere mate dan voor de anderen, maar niemand ontsnapte eraan. Ik heb de euvele moed gehad te zeggen dat we ons schromelijk verveelden en dat het thuis nogal wat gezelliger zou zijn. Men heeft er een heel drama van gemaakt. Ik werd zogezegd verteerd door heimwee en wilde zo rap mogelijk naar huis. Ik bedierf de stemming met mijn gekanker. En wat weet ik al meer. Ik kreeg er aanstonds duchtig van langs. Terwijl anderen, jazelfs die van als ze hun eerste voet op Mexicaanse grond zetten al naar huis verlangden, de "harden" waren, de echte, de waardige vertegenwoordigers van onze nationale ploeg. Alleen maar omdat ze niet durfden te zeggen wat ze voelden : dat ze kapot gingen aan de verveling.

« Trouwens ook Raymond Goethals bleek voor die verveling beducht te zijn, vermits hij er vele weken vóór het vertrek naar Mexico bij de Bond had op aangedrongen te proberen vriendschappelijke matches af te sluiten met de nationale ploegen, of andere, uit buurlanden van Mexico. Op zeker ogenblik was er aldus sprake van een drietal matches, onder andere één in Brazilië dat er zelfs 1.000.000 fr. voor over had om de Belgen te ontvangen. De verplaatsing met het vliegtuig werd echter te gevaarlijk geacht door een paar bondsleiders. Om redenen die mij onbekend zijn, kwam ook van de andere wedstrijden niets in huis. Omdat Goethals zich goed rekenschap gaf van die grondige verveling van zijn spelers, besloot hij van het vooropgestelde programma voor ons verblijf in Mexico af te wijken ! "Niets doen gedurende de eerste acht dagen", luidde dat. Na de derde dag nam hij het initiatief ons licht te doen trainen. We verademden. Is het fout geweest ? Wie zal het zeggen ! Ik zal

in elk geval de laatste zijn om Goethals hierover een verwijt te maken. We snakten naar wat ontspanning, naar een bezigheid...

« Veel is er ook te doen geweest over de verstandhouding in de ploeg, over de "clan-vorming". Ik mag met de hand op het hart zeggen, dat de geest steeds zeer goed is geweest, ook al hebben sommigen, die in "Meson del Angel" op bezoek kwamen, met allerlei toespelingen, gewild of ongewild, die verstandhouding gepoogd te ondermijnen. Ze wezen erop dat er club-groepjes waren gevormd, dat de Anderlechtenaars steeds in elkaars gezelschap vertoefden, en ook de Standard-spelers en de Bruggelingen. Eigenlijk is dat toch wel normaal. Men heeft zoveel dagen in clubverband met elkaar geleefd dat men zekere gewoonten heeft aangenomen. Men kent zijn clubmaats beter, men gaat er vlotter mee om. Maar dat wil daarom nog niet zeggen, dat men de anderen negeert, of "saboteert", zoals men het heeft willen voorstellen. »

Misschien is op dat gebied ook door de ploegleiding wel een fout begaan of liever, loonde het wellicht de moeite voor dit vrij lange verblijf, het experiment te wagen met het mengen van de spelers van de verschillende clubs bij de indeling van de kamergenoten.

Voor Paul Van Himst was met die eerste doodvervelende dagen in Puebla de Mexico-kalvarieweg nog maar pas begonnen. Hoewel hij in de oefenwedstrijden tegen de bescheiden studentenploegen degelijk presteerde, bleef hij wantrouwig staan tegenover het vervolg van het Mexico-avontuur. Ook nog, nadat bleek dat zijn conditie zeer behoorlijk was. Een van de beste.

Tien dagen na de aankomst in Mexico zou Raymond Goethals hem hierover trouwens een compliment maken en er de voor-spelling aan toe voegen :

« Ge gaat een grote Wereldbeker spelen. »

Intussen had men Van Himst toch al weer een "vuile" rol

in de voetbalschoenen geschoven. Men deed het voorkomen dat hij zijn kamergenoot Johan De Vrindt, wiens vrouw samen met de zijne aan de Belgische kust verbleef, absoluut in de ploeg wilde manoeuvreren ten nadele van Raoul Lambert, ook al had Johan wegens een licht knieletsel de training moeten onderbreken. Van Himst was een saboteur van de Bruggeling. Later zou dit nog, en met meer aandrang, van Van Himst worden be-weerd. Maar zo ver zijn we nog niet.

« Ik kon het niet geloven, toen men me van die sabotage kwam spreken. Het was gewoon je reinste onzin. Leugens, zonder meer. Waar had men het gehaald ? Trouwens, ter gelegenheid van onze match tegen de eerste klasse ploeg van Puebla, had ik toch als mijn mening te kennen gegeven dat Lambert beter in conditie was dan Johan en goed "sneed". Als ik Raoul er absoluut uitwilde, zou ik dat toch niet hebben gezegd in aanwezigheid van verscheidene mensen. Ik had geen voorkeur voor de een of de andere. De beste moest spelen en daarmee basta. Na de match tegen El Salvador dook het woord "sabotage" weer op, want Raoul Lambert had zogezegd verklaard en anderen was het zeer "opgevallen" dat "wij", en dat waren Puis, De Vrindt en ikzelf, hem er weer voor spek en bonen hadden laten staan. Die verklaring werd natuurlijk nog wat opgeschroefd en als vermeend "brein" van de Anderlecht-clan kreeg ik het weer op mijn kop.

« Dat Raoul, en ik geloof hem vast, later zou zweren zulks nooit verklaard te hebben, kon er niets meer aan veranderen. Alles was netjes "opgemaakt" naar de Belgische kranten ge-seind en ik maakte weer een slechte beurt.

« Omdat ik niet de indruk wil wekken die hele historie zo gunstig als het maar kan voor mij voor te stellen, moet ik er eerlijkheidshalve aan toe voegen dat, als we Raoul niet zoveel in het spel betrokken het niets met kwaad opzet te maken

had. Veeleer, met de in vele matches en trainingen als clubmaats aangeleerde automatismen en het door en door kennen van elkaars speelwijze, zodat Wilfried, Johan en ikzelf elkaar beter vonden op het terrein. Bovendien is men niet zo rap vertrouwd met de speciale manier van spelen van Raoul. Dat zou in de match tegen Mexico ten andere ook Wilfried Van Moer ondervinden. Hij ook kreeg toen de bal maar zelden in goede voorwaarden tot bij de Brugse midvoor. Men merkte het wel op, maar een drama werd er ditmaal niet van gemaakt ... »

Alles bij elkaar was het zagezegd "saboteren van Raoul" nog de kleinste zonde die Paul Van Himst op het geweten werd geplakt na die match in het enorme Estadio Azteca te Mexico-City, waarmede de Belgen tegen El Salvador met een 3 - 0 overwinning de Wereldbeker begonnen. De lang vóór het vertrek naar Mexico meer dan gefluisterde bedreiging "Als zijn eerste wedstrijd tegenvalt, gaat hij er voorgoed uit" indachtig, was Paul Van Himst, zeer gespannen en uiterst zenuwachtig geladen, met de schrik in de benen ook, in de wedstrijd met al te veel ijver en lichamelijke inzet van wal gestoken. Hij wilde het te goed doen. In het eerste kwartier leverde hij in de ijle Mexico-lucht drie zware inspanningen kort na elkaar. Hij werd er als het ware de adem en de benen door afgesneden. Hij zat er zo zwaar door dat hij op zeker ogenblik een schijnbaar gemakkelijke bal niet onder controle kon nemen. En men noteerde maar slechte punten ... Toen hij dan ook nog twee schijnbaar gemaakte doelpunten miste (weliswaar met slechts enkele centimeters !) en nog een wenkende kans had naast geschoten, was voor Van Himst de ongeluksvaas aan het overlopen. En ... zijn doodvonnis meteen ook getekend.

« Ik mikte, omdat ik het te goed wilde doen, twee open kansen naast het Salvador-doel en was veroordeeld. Dat begreep ik aanstonds wanneer ik van het veld in de kleedkamers

kwam. Nog veel scherper liet men het mij gevoelen toen ik enkele minuten later in de grote hall onder de tribune verscheen. Ik werd gemeden als een pestlijder. Geen blik werd me nog gegund, geen hoofdknikje meer, geen woord. Men keerde me waarempel de rug toe. Want, ik had twee goals gemist ! Wat ik goed had gedaan in die match telde niet. Nooit in mijn leven heb ik mij zo rampzalig, zo eenzaam, zo doodongelukkig gevoeld. "Het" moment, waarop sommigen hadden gewacht, was nu aangebroken : nu zou Paul Van Himst eruit vliegen. De te mijnen opzichte tot dan toe smeulende vijandige sfeer, laaide opeens openlijk en voluit hoog op. Steeds maar hoorde ik, dat men het in de groepjes journalisten en leiders had over de "goalaverage", want we hadden door mijn schuld slechts met 3 - 0 in plaats van met 5 of 6 - 0 gewonnen. Ik was, noch min noch meer dan een paria geworden. Na enige aarzeling kwam een enkele journalist toch ietwat schoorvoetend tot bij mij met het banale : "Dat kan alleman overkomen". Tenslotte, waren de Belgische spelers nog de enigen die gemeend probeerden me te troosten. Hun "Trek het je niet aan", klonk me als muziek in de oren. Ik ben er hen nog altijd dankbaar om. »

Maar Van Himst zou gekruisigd worden. Sommige bondsleiders dachten dat toen al niet meer alleen. Ze verkondigden reeds aan al wie het horen wilde : "Van Himst had zijn laatste match in de Belgische ploeg gespeeld. Nu was het definitief gedaan ...".

De gevolgen van het Mexicaans avontuur bleven voor van Himst gedurende meer dan een half jaar voelbaar... Zo zou hij het onthaal van een gedeelte van het Brugs publiek ter gelegenheid van de ontmoeting Club-Anderlecht, gespeeld in oktober 1970, nooit vergeten. Pol vocht niettemin met zijn gewone overgave zijn duels met Kurt Axelson uit. Ook zijn verhoudingen met federaal trainer Raymond Goethals waren aanvankelijk gespannen. Het tweetal werd door redactie van "Sport 70" samengebracht voor een openhartige uiteenzetting. Zoals uit bijgaande beelden blijkt, ging het er aanvankelijk niet zeer vriendschappelijk toe.

Toch roept de naam „Mexico” voor Van Himst niet uitsluitend slechte herinneringen op. In het „Meson del Angel” werden zonnige uren gesleten. Hier spant Pol zich letterlijk vóór de wagen waarop de Anderlechtse Martens, Heylens, Trappeniers en De Vrindt hebben plaatsgenomen. Onderaan komen Belgische supporters op bezoek. Ze worden door de vermagerde, gebruikte Belgische aanvoerder begroet.

DE LANGE, SLAPELOZE NACHT IN "MESON DEL ANGEL"

Die woensdagavond jubelden dus in de Belgische kolonie de anti-Van Himst-stemmingmakers. Ze sleurden er van alles bij. Enkelen gingen zelfs zo ver te beweren dat hij opzettelijk al die kansen had gemist om rapper terug naar huis te kunnen. Van alle kanten werd drukking uitgeoefend op keuzeheer-trainer Raymond Goethals om Van Himst er nu definitief uit te "gooien", terwijl Pierre Carteus eveneens onder druk werd gezet om de plaats van Van Himst voor zich op te eisen.

Objectieve waarnemers van de match België-El Salvador kwamen over de "incidenten" naderhand met een andere versie. Een onder hen vertelde hierover :

« Het verwonderde me niet dat Paul Van Himst die twee kansen, die normaal voor een speler met zijn talent en techniek niet te missen waren, toch niet in goals kon omzetten. Paul had zich in het eerste kwartier, gespeeld met een totale fysieke inzet in die dunne lucht, vergalopperd. Van de toen geleverde inspanningen heeft hij niet kunnen recupereren. Zijn veerkracht

en reflexen waren afgestompt. Daarom kon hij bij die twee spelfasen zijn voeten niet meer onberispelijk laten uitvoeren wat hij wilde doen. Daar ligt volgens mij, de enige reden van zijn falen. En wat het "saboteren" van Lambert betreft, die schijn wekte het wel. Maar meer dan schijn was het ook niet. Lambert heeft daar, volstrekt ongewild, de aanleiding toe gegeven door een slechte opstelling telkens het spel naar hem toe evolueerde. De Bruggeling stond ofwel gedekt, of was al weggespurt en onbereikbaar geworden. »

Dat hadden evenwel, en spijtig genoeg voor Paul Van Himst, alleen de objectieve waarnemers gezien.

Een van de bondsdirigenten zou de avond na die Salvador-match, op een samenzijn met enkele journalisten, toen de geesten door heel wat glaasjes al fel beneveld waren, zelfs triomfante-lijk verkondigen :

« We sturen hem naar huis ... »

Daar, zou overigens toen nog meer zijn verteld. Ook het familieleven van Paul zou niet onaangeroerd zijn gebleven. Hierover voelde Paul, toen dat "samenzijn" hem enkele weken later ter ore kwam, zich zo gekrenkt en verbolgen dat hij zwoer nooit meer iets te maken willen hebben met de nationale ploeg en de bondsleiders.

Want toen ook was hij er van in kennis geraakt dat een andere bondsdirigent, vanuit België naar Mexico had getelefoneerd, met de eis Van Himst te likwideren en Jean Dockx naar de aanval over te hevelen.

Die nacht van woensdag op donderdag is voor Van Himst in het "Meson del Angel" te Puebla slapeloos voorbijgegaan. Hij lag in zijn bed te woelen en te keren, zijn hersenen martelend met het afwegen van alles en nog wat om tot een beslissing te komen. Die nacht, die eenzame lange nacht in het "Meson del Angel", zal hij nooit vergeten.

« Ik voelde me hopeloos gevangen in een ondoordringbaar net. Opwellingen van razernij en verdriet wisselden elkaar af. En niemand bij wie ik mijn hart kon luchten, wat steun zoeken. Ik vertrouwde niemand meer. Ik heb me nooit zo ellendig gevoeld. Toen ik 's morgens, lichamelijk en geestelijk geraadbraakt, letterlijk uit mijn bed kroop, stond het voor mij vast : ik had genoeg ellende beleefd, Mexico en al de rest kon me gestolen worden. Ik zou Raymond Goethals vragen niet meer te moeten spelen. Trouwens, wat zou ik er in die gemoedstoestand nog kunnen van terecht brengen ? »

Dit voornemen vertrouwde Paul Van Himst enkele uren later toe aan een van de objectieve Belgische waarnemers, die vanuit Mexico-City op bezoek was gekomen te Puebla. Die deed ons over zijn vertrouwelijk gesprek met Van Himst volgend verhaal :

« Paul was er ellendig aan toe toen ik hem ontmoette. Hij was de wanhoop nabij. We hebben lang met elkaar gepraat en hij was klaarblijkelijk opgelucht toch iemand te hebben gevonden die hij vertrouwen kon. Ik had hem verteld wat ik allemaal gezien en gehoord had de avond voordien in Mexico-City, waar de bondsdirigenten in het hotel "Maria Isabella" logeerden, en begreep dadelijk dat alles moest gedaan worden om Paul te overhalen van zijn voornemen af te zien. Men zou immers geen seconde aarzelen om hem het etiket van verrader van de Belgische ploeg op de rug te plakken. Ik had diep medelijden met hem. Na lang discussiëren en argumenteren, aanvankelijk op vrij zachte en daarna op nogal krasse toon, hamerend op zijn eergevoel en hem voorspiegelend dat hij met een capitulatie de anti-clan precies de troef in handen zou spelen die ze wensten om hem de strop aan te doen, kon ik hem uiteindelijk zijn voornemen uit het hoofd krijgen. Bij het afscheid had Paul een gedeelte van zijn diep geschokt vertrouwen weergevonden, stei-

gerde zijn eigenliefde, zijn eer. Ik wist dat ik de slag meer dan voor de helft gewonnen had. Ik was er niet alleen tevreden om voor de mens en de voetballer Van Himst, maar omdat ik ervan overtuigd was — en nog altijd ben — dat we hem in onze nationale ploeg niet kunnen missen, dat hij er een van de vaste waarden van is. »

Van Puebla begaf die waarnemer zich onmiddellijk naar Mexico-City en trof er de h. Roger Petit aan, lid van de Nationale Technische Commissie en op dat ogenblik de grote baas van onze ploeg in de Wereldbeker. Hij rapporteerde hem zijn onderhoud met Van Himst in het "Meson del Angel" en schetste hem de gemoedstoestand waarin hij de kapitein van de Witte Duivels had gevonden.

« De h. Petit, die van die dag af aan zijn intrek heeft genomen bij de spelers te Puebla, » vertelde die waarnemer ons verder, « was het aanstonds met mij eens dat Van Himst voor onze ploeg moest gered worden. Paul, zegde hij me met grote overtuiging, is onze enige aanvaller met grote internationale klasse. Waarom zouden we hem uit de ploeg zetten ? »

De h. Petit reisde onmiddellijk naar Puebla af, waar hij Paul Van Himst bij zich riep voor een "gesprek van man tot man".

Paul Van Himst hierover :

« Raymond Goethals kwam me op mijn kamer opzoeken om te zeggen dat de h. Petit me wenste te spreken. Ons gesprek is een van mijn beste herinneringen geworden aan Mexico en de Wereldbeker. Ik voelde dadelijk dat de h. Petit het goed met me meende, dat hij niet huichelde. Hij was correct, openhartig, menselijk en begrijpend. Zijn verwijten waren niet ingegeven door ontgoocheling over mijn twee gemiste kansen — die kwamen zelfs niet ter sprake — maar objectief. Hij beklemtoonde ook het goede uit mijn match. We babbelden trouwens niet alleen over voetbal, maar over van alles en nog wat. Moreel

volledig opgekikkerd heb ik hem bij het afscheid de hand gedrukt. Ik was opgelucht, want ik was er van verzekerd met de h. Petit een verdediger te hebben die ik honderd ten honderd kon en mocht vertrouwen. »

Wat er in de tijdspanne tussen dit onderhoud van de h. Petit met Van Himst en het op papier zetten van de Belgische ploeg voor de wedstrijd tegen Rusland is gebeurd, kon moeilijk achterhaald worden. Dat er onder de in Mexico aanwezige dirigenten telefoontjes zijn gewisseld, fel is gediscussieerd, het hard tegen hard is gegaan, kan men zo raden. Zoveel is zeker : Paul Van Himst liep aan het hoofd van de elf Witte Duivels het terrein op voor de match tegen de Sovjet-Unie. Het werd een afgetekende 4 - 1 nederlaag, maar Van Himst had zich bijlange niets te verwijten. Allen die er van op de hoogte waren welke ellendige uren hij had doorgemaakt, waren zelfs verbaasd dat hij zo goed had gespeeld. Hij werd vrij algemeen als de beste Belg geciteerd en ... Paul wachtte na de match de verrassing lof over zijn prestaties en felicitaties te horen te krijgen.

« Het enige wat me toen oprecht genoeg heeft gedaan kwam van de legendarische doelman, Lev Yashin, die in Mexico nog deel uitmaakte van de Sovjet-delegatie. Hij kwam in de hall op mij toe en feliciteerde me gemeend voor mijn goede match. Ik had de grote Lev wel om de hals kunnen vliegen. »

Na dat Russische koude stortbad ging in de Belgische kolonie de anti-Van Himst-storm wat liggen. Er werd niet meer over gesproken hem uit de ploeg te nemen voor de over de verdere deelneming aan de Wereldbeker beslissende match tegen de thuisploeg Mexico.

« Men liet mij met rust en meer vroeg ik niet om me op die moeilijke wedstrijd te kunnen voorbereiden. Onze ploeg heeft tegen de Mexicanen zeker niet slecht gespeeld, maar ons vermoeden, dat we die wedstrijd nooit zouden mogen winnen, werd

in het Azteken-stadion spoedig bevestigd. Wie herinnert zich niet het penalty-schandaal uitgelokt door de Argentijnse ref Corezza, die bij een correcte tussenkomst van Jeck, waarmede de Belgische stopper de bal net voor Valdivia weghaalde, tot eenieders grote verbazing zonder aarzelen naar de elfmeterstip wees. Wat we allen hadden gevreesd was maar al te waar geworden : Mexico moest kost wat kost die match winnen om in de kwartfinales te kunnen optreden. We lagen er uit. De valiezen mochten gepakt worden voor de terugkeer naar België. In mijn valiezen zaten niet alleen enkele geschenken voor familie en vrienden, ook veel wrok en een pijnlijke ervaring. »

De strop, die men hem in Mexico herhaald om de hals had gelegd, was nooit volledig toegehaald. "Barbertje" Van Himst, die moest hangen, hing nog niet. De dreiging was nochtans bijlange niet afgewenteld. De strop bleef hem boven het hoofd bengelen ...

Het hoofdstuk Mexico was voor Van Himst nog lang niet afgesloten. Maar evenmin voor enkele bondsleiders, die vreesden dat de vuile was nu eens zou gedaan worden en heel wat sensationele verhaaltjes aan het klokzeel zouden worden gehangen. Want men had elkaar ginder onder de dirigenten de verwijten niet gespaard. Een strijd om de macht was aan de gang. Bommen werden aangekondigd. Wie ging eigenlijk wel vrijuit bij dat volledige failliet van het Belgische Wereldbeker-avontuur ?

DE BRIEF AAN DE GUIMARDSTRAAT

Terug uit Mexico ... Paul Van Himst was de gelukkigste van alle stervelingen. Hij was niet langer meer een eenzame, in zijn Mexico-cel opgeslotene, hij leefde niet langer in die vijandige sfeer, omringd door personen, van wie hij er slechts enkelen vertrouwde.

Paul Van Himst moest er zich nochtans vrij spoedig reken-schap van geven dat vanuit Mexico de publieke opinie in eigen land degelijk was bewerkt ... tegen hem.

« Toen ik de eerste dagen na mijn terugkeer de een of andere kennis ontmoette, voelde ik goed een zekere terughoudendheid aan. Het was alsof die personen bevreesd waren me te groeten en ... te vragen hoe ik het in Mexico had gesteld. Ik geef eerlijk toe dat ik onder die "situatie" leed. Gelukkig waren er ook mijn echte vrienden, die me telefoneerden, me kwamen bezoeken of uitnodigden voor een bezoek. Beter dan ooit besepte ik in die dagen wat een echte vriend waard is. Men went echter aan alles. Ook aan het gevoel een "verstotene" te zijn. Lang duurde het trouwens niet of van hier en daar kwamen tele-

foontjes van personen die er in Mexico bij waren geweest en ... voor mij detectief bleken te hebben gespeeld. Vele tongen kwamen langzaam, maar zeker, los ... »

Zo vernam Paul Van Himst een heleboel zaken, waarbij hij zelfs niet betrokken was geweest of waarbij men had geprobeerd hem een "kwalijk riekend" rolletje toe te bedelen. Zo onder meer met die schoenengeschiedenis.

Nog vóór België was gekwalificeerd had een schoenmerk iedere speler van de kern, die tegen Spanje zou optreden, een contract voorgelegd waarbij een premie werd aangeboden voor elke wedstrijd gespeeld in de Wereldbeker. Twee spelers van Standard hadden een contract met een ander merk dat het dubbele betaalde. Daarentegen hadden de drie Bruggelingen, die later in de kern zouden opgenomen worden, geen contract.

In Mexico kwam die zaak op het tapijt. Enkele van de spelers, en onder hen Van Himst, werden geroepen en men vroeg hen de drie Bruggelingen te laten meedelen van de premies. Het voorstel was, dat een "pot" zou worden gemaakt en het totale bedrag onder allen zou worden verdeeld. De twee spelers, die het dubbele opstrekten, dienden echter niets af te staan. Zoals de andere spelers heeft Van Himst zich tegen dit voorstel verzet, logisch aanvoerend dat het toch niet eerlijk was tegenover het merk, waarvoor ze hadden getekend, het geld te gebruiken voor het betalen van premies aan spelers die met schoenen van een andere fabriek in het veld stonden. Hij nam een eerlijk en louter commercieel standpunt in en gaf de bondsleiders de wenk te proberen voor de Bruggelingen nog een contract te bekomen. Hij praatte er ook over met Georges Heylens, die het uiteindelijk kon voor elkaar brengen dat de drie Bruggelingen ook een contract kregen.

Welnu, de meest vanuit Mexico hierover verspreide versie liet het voorkomen alsof Paul Van Himst daarin — nog maar

eens — de slechte was geweest. Dat hij gewoon het voorstel geweigerd had om "die" Bruggelingen te pesten. Maar dat de twee spelers, die het dubbele aan premie trokken van een ander schoenmerk er netjes tussenuit werden gelaten, daar bleek niemand graten in te vinden ...

Hiermede had men dan maar weer eens gepoogd Van Himst als de hoofdschuldige aan te wijzen van de vermeende slechte verstandhouding en geest in de Belgische ploeg. We drukken wel op "vermeende", want ter zake is Van Himst categorisch :

« Er kunnen wel eens kleine wrijvingen zijn geweest. Ik meen dat zulks haast onvermijdelijk is als men zo lang met zoveel mensen, die allemaal hun eigen karakter en gewoonten hebben, gaat samenleven. Maar nooit waren die van aard dat zij de goede geest verstoorden. Persoonlijk heb ik nooit enig ruzietje gehad met een van de andere spelers. Ik mag zelfs beweren onder hen veel vrienden te hebben en niet alleen onder de Anerlechtenaars. »

In verband met die goede geest in de ploeg, mag Paul zelfs een pluim op de hoed steken, waaraan zeer weinig ruchtbaarheid werd gegeven en waarop hij zich niet wil beroemen, omdat het volgens hem volkomen normaal is.

Toen in het hotel "Meson del Angel" werd vernomen dat Pierre Carteus vader was geworden van een dochttertje, nam Paul spontaan het initiatief om bij de Belgische spelers en hun begeleiders een geldinzameling te doen en overhandigde de verbaasde Pierre Carteus het bedrag om er zijn dochttertje een geschenk mee te kopen. Iedereen had evenveel peso's geschonken.

Terwijl men in België met ongeduld en ook spanning bleef wachten op het beloofde, officieel rapport van de Technische Commissie van de Bond over de Mexico-expeditie, kwam men Paul steeds meer en meer zaken vertellen. Sommigen deden het

zeer vertrouwelijk en met de eis van geheimhouding, anderen zonder de minste terughoudendheid.

Hij hoefde geen spuurwerk te verrichten. Dat deden zoveel anderen voor hem. Zo geraakte hij letterlijk van alles op de hoogte, wat er allemaal bekokstofd en geroddeld was. Hij nam er het zijne van en mixte de enorme cocktail.

Uit de vele gesprekken, die we in die periode met Paul hadden over Mexico, werd het ons van dag tot dag duidelijker dat er bij hem iets "broeide". Op een dag kwam het er uit: hij voelde er niets meer voor om nog langer in de nationale ploeg te spelen.

« De laatste tijd is het altijd iets. Meer miserie dan wat anders ! ... »

Van Himst is niet over een nacht ijs gegaan bij het nemen van zijn besluit de Bond te verzoeken op hem geen beroep meer te doen voor de nationale ploeg.

Hij had alles eerst zelf gewikt en gewogen, vooraleer er met intieme vrienden over te spreken, hun mening te vragen en het advies in te winnen van de Anderlecht-bestuursleden de hh. Roosens en Vanden Stock, die hem zijn voornemen afrieden.

Hij gaf er zich best rekenschap van dat hij een uiterst gewichtige beslissing zou nemen.

Dat inmiddels ook al een en ander was uitgelekt over het rapport van de Technische Commissie, waarvan men nog altijd op de publicatie bleef wachten, beïnvloedde niet in het minst zijn beslissing. Men had hem nochtans voor vaste waarheid verteld — de bron was inderdaad zeer geloofwaardig en betrouwbaar — dat in de laatste regels van het rapport, handelend over de spelers, te lezen stond: "De internationale loopbaan van Paul Van Himst kan als afgesloten worden beschouwd".

Toen dat rapport eindelijk bekend werd gemaakt, was dat zinnetje, zoals wellicht nog vele andere, gesnoeid geworden.

Bij de hervatting van de training op Anderlecht, in het vooruitzicht van de competitie 1970 - 1971, had Paul voor zichzelf al uitgemaakt wat hij zou doen : geen nationale ploeg meer.

Vanaf de eerste dag dat hij opnieuw aan het trainen ging, kon bij hem een grote opluchting worden vastgesteld en ook de vastberadenheid om op het voetbalterrein zijn persoonlijke weerwraak te nemen.

Hij vertelde enthousiast over de oefeningen en de gunstige evolutie van zijn conditie.

Tijdens een van de eerste trainingen sprak Paul in de kleedkamer over zijn besluit met Wilfried Puis, die geen ogenblik aarzelde om Paul bij te treden. Wilfried vertrouwde Paul toe dat hij ook, al geruime tijd en vooral sedert hij voor de match tegen Engeland over het hoofd was gezien, zijn buik vol had van de nationale ploeg en hij al verscheidene keren had overwogen zijn "ontslag" aan te bieden. Toen hij dan toch voor de Wereldbeker werd geselecteerd, had hij herhaald te verstaan gegeven dat Mexico hem kon gestolen worden. Met de Mexico-affaire er nog bij, bleek dat ook Puis niets liever vroeg dan de nationale ploeg vaarwel te zeggen.

Beiden hebben ze dan toch nog een tijdje de zaak grondig besproken.

De eerste oefenwedstrijden kwamen, met voor Paul de bevestiging van zijn reeds flinke conditie. Op het terrein hadden de waarnemers intussen al kunnen opmerken dat Mexico voor Van Himst ook zijn goede kanten zou krijgen voor het vervolg van zijn loopbaan. Zijn autoriteit was opvallend, alsook zijn totale fysieke inzet, zijn werkkraft en harder optreden. Hij was meer dan ooit de echte kapitein, de spil van zijn ploeg.

Dat er vanuit de tribune af en toe smalend "Mexico" werd geroepen, stoorde Paul niet. Hij had toen al veel ergers meegemaakt.

Met het naderen van de eerste competitie-matchen groeide bij hem de overtuiging dat zijn rol aan de top van het Belgisch voetbal nog niet was uitgespeeld. In die eerste matchen voor de punten stond hij er. En ook Wilfried Puis "marcheerde" als in zijn beste jaren.

Intussen hadden Paul en Wilfried beslist gelijktijdig de Bond schriftelijk er van in kennis te stellen dat ze verkozen geen deel meer uit te maken van de nationale ploeg. Op maandag, 21 september 1970, verstuurde Paul volgende aangetekende brief naar de Guimardstraat :

Aan de Heren Voorzitter en Leden van
het Uitvoerend Comité van de
Koninklijke Belgische Voetbalbond

Guimardstraat 14
1040 — BRUSSEL

Geachte Heren,

In het vooruitzicht van het komend internationaal voetbalseizoen en zulks na de draagwijdte van het hiernavolgende verzoek grondig te hebben overwogen, zou ik verkiezen dat de Koninklijke Belgische Voetbalbond in de toekomst op mij geen beroep meer zou doen voor zijn vertegenwoordigende elftallen.

Ter rechtvaardiging van mijn verzoek, veroorloof ik mij er enkele overwegingen aan toe te voegen. En allereerst deze met betrekking tot de ervaring die ik heb opgedaan ter gelegenheid van de eindbeurt van de Wereldbeker in Mexico. Reeds verscheidene weken vóór de afreis naar Mexico en tijdens

het verblijf in Mexico zelf, heb ik duidelijk kunnen aanvoelen dat het er werd op aangelegd voor mij een ongunstige stemming te scheppen. Meer zelfs, men liet duidelijk doorschemeren dat ik aldaar alleen een veroordeling had te verwachten, om het even welke mijn verrichtingen in de wedstrijden er zouden zijn. Ik heb, helaas, moeten vaststellen dat die stemming, aangestookt door bepaalde personen, onverbiddelijk voor mij is geweest. Zo onverbiddelijk zelfs, dat die personen er in Mexico niet voor teruggedeeind zijn, in het openbaar, schandelijke roddelpraat over mijn familiaal leven te vertellen.

In verband met mijn selectie voor Mexico betreur ik trouwens ten zeerste dat zekere verantwoordelijken voor het nationaal elftal een totaal gemis aan eerlijkheid tegenover mij hebben betoond, eerlijkheid die in de gegeven omstandigheden hoogst wenselijk ware geweest en waarop ik meen het volste recht te hebben.

U zal dan ook begrijpen dat het "klimaat" van het nationaal elftal voor mij totaal ongeschikt is geworden om me in de toekomst nog met volle concentratie en overtuiging — des te meer omdat ik overtuigd ben dat mij nopens mijn verrichtingen tijdens de Wereldbeker niet het minste verwijt kan worden gemaakt — in te zetten. Ik wens de rol van "zwart schaap" en verantwoordelijke voor alles wat in Mexico is misgelopen, niet meer verder te spelen.

Ik ben overtuigd dat ik met dit verzoek tegemoet kom aan de wens die door zekere bondsleiders nadrukkelijk werd geuit en die er toe strekt mij aan de kant te zetten op een niet bijster elegante manier.

Ik stel er nochtans prijs op die leiders, die mij in het verleden hun vertrouwen hebben geschonken, mijn dank en erkentelijkheid te betuigen. Ik bewaar veel aangename herinneringen aan het grootste gedeelte van mijn loopbaan als Rode Duivel. Ik wens trouwens de nationale ploeg voor de toekomst veel succes toe en ga er fier op 56 maal de nationale trui te hebben gedragen.

Het ligt in mijn bedoeling de pers kennis te geven van het met deze brief aan u gericht verzoek. Om eventuele moeilijkheden te vermijden, vernam ik graag het standpunt van het Uitvoerend Comité terzake.

Inmiddels verblijf ik, Geachte Heren Voorzitter en Leden van het Uitvoerend Comité, met

*hoogachting
(ondertekend) Paul Van Himst.*

NIET MEER IN DE NATIONALE PLOEG

In minder dan geen tijd raakte het nieuws van die brief bekend en bij Paul ging de telefoon bestendig aan het rinkelen. Journalisten en sympathisanten wilden er van hem meer over vernemen.

In die dagen heeft Paul steeds maar aan iedereen herhaald wat hij ons, in de periode dat hij zijn beslissing aan het overwegen was, altijd en met nadruk heeft gezegd :

« Het is me geenszins om een stunt te doen. Ik meen het in volle ernst. Ik wil eerlijk spel spelen. Ik beleefde er niet het minste genoegen meer aan internationaal te zijn. Ik betreur niets en daarmee basta. »

Wij kunnen verzekeren dat hij niet op sensatie uit was. Allen die Paul als mens kennen, zullen overigens bevestigen dat zulks niet in zijn aard ligt.

In de grond hoopte hij dat omheen zijn brief toch niet te veel gerucht zou worden gemaakt en men hem verder met rust zou laten. Zijn wrok over zijn Mexico-wedervaren was al grotendeels weggeëbd.

Die brief zette echter de Belgische voetbalwereld op stelten, te meer daar Paul op de terreinen met puike verrichtingen uitpakte en bewees nog lang niet "versleten" te zijn.

Hij had toen maar een grote wens :

« Met Anderlecht een goed kampioenschap spelen en proberen in de Jaarbeursbeker zo ver te geraken als het vorige seizoen. Dan zal Van Himst op internationaal vlak ook nog wel "in" zijn ! »

Want dat laatste was het precies waarmede sommigen, die het goed met hem en zijn verdere loopbaan meenden, bij hem kwamen aandragen. Ze lieten doorschemeren dat hij nu weldra tot een van die vele gewone clubspelers zou "degraderen".

Spijt over zijn beslissing konden ze nochtans bij hem niet opwekken. Ook daarmee niet.

Op de Voetbalbond bleek men verveeld te zitten met de brieven van Van Himst en Puis, die door het Uitvoerend Comité voor advies aan de Technische Commissie werden overgemaakt. Het zag er meteen ook naar uit dat alle bruggen tussen Van Himst-Puis en de nationale ploeg waren opgeblazen. Men kon immers bezwaarlijk verwachten dat de bondsleiders geneigd zouden zijn een verzoenende hand uit te steken.

« Men moet deze zaak zien als een geschil tussen werkgever en werknemer, » luidde het in de Guimardstraat. « Als een werknemer zijn ontslag aanbiedt, betekent zulks dat hij er echt genoeg van heeft. Dan laat men hem beter vertrekken. Van een gebeurlijk vergelijk moet niet veel goeds worden verhoopt. »

Trainer Raymond Goethals van zijn kant zegde :

« Ik kan dit slechts betreuren. Gelet op de conditie waarin Van Himst en Puis verkeren en op het gemis aan werkelijke goede aanvallers, komt hun ontslag beslist op een zeer slecht ogenblik. We kunnen ons nog niet de weelde veroorloven spelers als Van Himst en Puis zo maar af te schrijven. »

Een veertiental dagen na het versturen van zijn brief viel bij Van Himst een uitnodiging in de bus om op vrijdag 9 oktober te 18 uur in de Guimardstraat voor de Technische Commissie te verschijnen en uitleg te geven over zijn ontslag. Enkele dagen voordien was Paul er reeds door een bondsleider van verwittigd dat die uitnodiging zou komen. Bij die gelegenheid probeerde die dirigent ook enkele zeer nauwkeurige antwoorden los te haken over bepaalde gebeurtenissen in Mexico.

Toen Paul ons enkele uren na dat telefoontje zo getrouw mogelijk het gevoerde gesprek "wedersamenstelde" hebben we de vaste indruk opgedaan dat zou geprobeerd worden hem nog maar eens een weinig benijdenswaardige rol aan te smeren : deze van een pion op het schaakbord van de machtsstrijd tussen bondsleiders.

« Ik wil er niets mee te maken hebben. Trouwens het zou niet eerlijk zijn. Onder vier ogen wil ik elk van hen zeggen wat ik te zeggen heb. Voor een rol van openbaar aanklager is men bij mij aan het verkeerde adres, » aldus het standpunt van Paul.

Waar men precies met hem heen wilde, liet men hem goed aanvoelen toen hij op 9 oktober voor de Technische Commissie stond. Er werd op aangedrongen dat hij de persoon zou noemen die hij er in zijn brief van beschuldigde roddelpraat over zijn familiaal leven te hebben verteld. Paul zwichtte echter niet voor de druk die desbetreffende van uit een bepaalde hoek werd uitgeoefend.

Hij beperkte er zich toe te herhalen :

« Ge weet allen beter dan ik wat in Mexico allemaal is gebeurd. Ik heb aan mijn brief niets toe te voegen. Ik ben niet naar hier gekomen om namen te noemen.

« De lucht was er op zeker ogenblik hoogst ongezond, » zou hij ons achteraf zeggen over dit "verhoor" door de Technische Commissie, tijdens welk hij nogmaals de h. Petit heeft kunnen

waarderen. Het was de h. Petit, die aan alle intrige-pogingen een einde maakte, de hoop uitsprak dat Paul zich zo spoedig mogelijk opnieuw ter beschikking zou stellen van de nationale ploeg en hem vroeg hierover te willen nadenken.

Paul beloofde dit te doen.

Twee dagen na zijn verschijning voor de Technische Commissie was hij weinig geneigd ook maar iets aan zijn houding ten opzichte van de nationale ploeg te wijzigen. Op de Klokke werd Club Brugge - Anderlecht gespeeld. Uitslag: 4 - 0. De negentig minuten van die match, door Club zeer verdiend gewonnen, brengen Paul nu nog aan het huiveren, als hij er aan denkt.

« Het publiek kan meedogenloos zijn, maar het ergste dat men kan meemaken heb ik daar beleefd. Het was ongehoord, onvoorstelbaar wat me daar allemaal werd toegeschreeuwd. Het was zelfs zo erg dat een paar Brugse spelers zich voor die handelwijze van hun publiek bij mij kwamen verontschuldigen. »

Paul kwam groot uit die hel van de Klokke. Schijnbaar onbewogen speelde hij er veel meer dan een moedige wedstrijd. In die voor hem bijzonder moeilijke omstandigheden was hij steeds zeer waardig, een voorbeeld van sportiviteit en fairplay. Hij was een van de besten op het veld en liet zich nooit door ontmoediging overmannen. Tot het einde bleef hij in de nederlaag onverdroten verder strijden, bewijzend tegen harde morele klappen bestand te zijn.

En de Wereldbeker werd er weer bijgehaald door sommigen om te verkondigen dat in Mexico een "andere, betere" Paul Van Himst was "gemaakt", een Van Himst die eindelijk in het moderne, keiharde voetbal zijn positie van sterspeler zou kunnen wettigen... Mexico had inderdaad bij Paul iets veranderd. Hij was vastbesloten zich voortaan, op en naast het voetbalterrein, door iedereen te doen eerbiedigen. De "brave, weke" Paul was verleden tijd.

En dan kwamen de eerste internationale wedstrijden : België-Frankrijk en België-Denemarken. En voor trainer-keuzeheer Raymond Goethals het ogenblik om een nationale ploeg zonder Van Himst op papier te zetten en in het veld te brengen. In het Heizelstadion waren op 15 november de Fransen op bezoek, die moreel en mentaal goed klaar gestoomd waren in hun land, want Van Himst, de schrik van de laatste jaren van de Franse ploegen, was er dit keer niet bij. Voor de Witte Duivels werd het een eerder ontgoochelende match, afgesloten met een 1 - 2 nederlaag.

Terwijl hij te Vlezenbeek als eregast op een liefdadigheidsfeest van de "Bijtjes", een werk voor gehandicapte kinderen, vertoefde — pas 's avonds vernam hij de uitslag van de wedstrijd — had Paul Van Himst op zijn afbrekers, na Brugge een tweede winstpunt geboekt.

Men moest daarom van hem nochtans geen juichkreet verwachten. Zijn commentaar was kort :

« Ik heb de match niet gezien. Wat wil je dat ik er over zeg. Winnen en verliezen hoort nu eenmaal bij voetbal ... »

Een volkomen onverschilligheid wilde Paul nochtans niet veinzen. Hij veracht schijnheiligheid. Het deed hem dan ook genoeg dat de h. Roger Petit had verklaard :

« Het is bewezen dat men niet zo gemakkelijk Van Himst en Puis vervangt. Men heeft deze spelers te snel in diskrediet gebracht. »

Leedvermaak was er bij Paul nochtans niet omdat trainer Goethals en de bondsleiders door die nederlaag in de penarie zaten en de kritiek hen niet werd gespaard.

Zeker is dat, zelden zoveel over Paul Van Himst en Wilfried Puis werd gesproken, geschreven en gediscussieerd als in de dagen vlak na die België - Frankrijk en in het vooruitzicht van

België - Denemarken. De opinie won in elk geval veel veld dat men die twee spelers moeilijk in de nationale ploeg kon missen.

Meer en meer werd in die dagen ook de vraag gesteld of Paul toch niet op zijn beslissing zou terugkomen.

« Ik heb nooit gezegd dat ik een onderhoud daaromtrent zou weigeren, » herhaalde hij. « Maar de eerste stap zal ik niet zetten. Ik verlang ook niet dat men een smeekbede doet. Het komt er vooral op aan de etterbuil open te steken. Wat ik wil is een openhartig gesprek. »

Maar roddel was er toch ook weer na die België - Frankrijk. Er werd beweerd dat Van Himst Anderlecht had gevraagd hem te vergoeden voor het geldverlies dat hij leed door zijn afwezigheid in de nationale ploeg.

« Als het me om het geld te doen was geweest, had ik gewoon mijn brief niet verstuurd, » beperkte Paul zijn kommentaar op die praatjes.

En dan kwam België - Denemarken, de eerste wedstrijd van de Witte Duivels in de voorronde van het Europees kampioenschap. Gespeeld op de Brugse Klokke en door de Belgen gewonnen met 2 - 0, werd de match van onze ploeg niet erg overtuigend genoemd.

Evenals na België - Frankrijk kon men bij Van Himst niet terecht voor "scherpe kritiek".

« Er moest gewonnen worden. Er werd gewonnen. Dat is naar mijn mening toch het voornaamste. Ik ben er van overtuigd dat alle spelers hun best hebben gedaan. Dus ... »

TERUGKEER TE SCLESSIN MET DRIE GOALS

Intussen gingen steeds meer stemmen op om te proberen de verzoening Van Himst - nationale ploeg te bewerken. Zelfs bij de bondsleiders bleek men bereid van de harde lijn af te wijken. Achter de schermen werden de eerste "onderhandelingen" gevoerd, die leidden tot een geheimgehoudenem vertrouwelijk onderhoud tussen Bondsvoorzitter Louis Wouters, de h. Roosens, de bemiddelaar, en Paul Van Himst. Tijdens een eetmaal in een Brussels restaurant had dit gesprek plaats, waarover Paul Van Himst ons vertelde :

« De h. Wouters weet nu wat ik denk over de historie in Mexico. Ik heb zijn uitleg gekregen. We hebben een openhartig gesprek gehad en hebben op de gesloten vrede met champagne geklonken. »

De h. Wouters van zijn kant verklaarde nadat hij zijn gesprek met Van Himst had onthuld :

« Ik meen dat alles nu heel wat klaarder is geworden. Er zijn grote hinderpalen voor een terugkeer van Van Himst in de nationale ploeg uit de weg geruimd. Ik ben tevreden dat persoon-

lijk en vertrouwelijk onderhoud met Van Himst te hebben gehad. »

Door velen werd hieruit afgeleid dat de zaak nu in kannen en kruiken was en zo kon men reeds in de kranten lezen : "Van Himst opnieuw in de nationale ploeg".

Zo ver was het echter nog niet. Paul had zich nog niet weer ter beschikking gesteld van de nationale ploeg. Vooraleer dit te doen wilde hij nog met twee andere personen een vertrouwelijk gesprek hebben, namelijk met bondstrainer Raymond Goethals en de h. Hoste, voorzitter van de Technische Commissie. Pas daarna zou hij oordelen of hij al dan niet opnieuw voor een selectie als Witte Duivel wenste in aanmerking te komen.

Sedert de terugkeer uit Mexico hadden Paul Van Himst en Raymond Goethals elkaar niet meer gesproken. Telkens ze elkaar toevallig hadden ontmoet was het bij een "goede dag" of een hoofdknikje gebleven.

Het eerste na-Mexico-gesprek tussen beiden is er gekomen zonder dat ze er eigenlijk iets van vermoedden. Het initiatief ging uit van "Sport '70", dat Raymond Goethals en Van Himst op maandagnamiddag, 13 december 1970, naar de redactie had uitgenodigd zonder de ene noch de andere ervan te verwittigen dat ze elkaar zouden ontmoeten. Hun beider verbazing was dan ook groot plots tegenover elkaar te staan. Dat de dialoog tussen beiden vlot is losgekomen kan bezwaarlijk worden beweerd. Van Himst en Goethals hadden het gevoel er te zijn tussen genomen. Ze wensten elkaar vooraf bij een geplande ontmoeting onder vier ogen te spreken. Van Himst wilde eerst nog de h. Hoste spreken en de pers er voorlopig buiten houden.

Na vele minuten tasten en zoeken en ontwijkingsmaneuvers langs beide zijden, kwam het gesprek toch bij de "zaak" en heeft Van Himst niet nagelaten te kennen te geven dat hij de laatste jaren herhaald de indruk had opgedaan dat Goethals

nooit echt zijn verdediging opnam en tegenover hem niet eerlijk was.

« Ofwel ben ik de beste, ofwel niet. Heeft men vertrouwen in je, dan stelt men je op. Maar is het andersom, dan moet men als trainer de moed hebben het de speler te zeggen. En niet achteraf die speler afvallen. De verantwoordelijken moeten hun spelers verdedigen zoals het hoort. Zelfs in geval van verlies moeten ze aan de zijde van hun spelers staan. Ik voelde me in de steek gelaten, » zegde Van Himst onder meer tot Goethals, die van zijn kant bekleemtoonde :

« Als trainer heb je rekening te houden met allerhande invloeden en opmerkingen. Ik heb nooit iets tegen jou gehad. Ik vraag niets beter dan te kunnen beschikken over de beste spelers. »

Tijdens het bijwijken nogal scherpe en oplopende gesprek zette Van Himst zijn standpunt over wat een speler van een trainer en keuzeheer moet kunnen verwachten duidelijk uiteen en herhaalde dat hij zich vaak bedrogen had gevoeld :

« Door die brief heb ik je taak alleen maar vergemakkelijkt. Mocht bij Anderlecht mijn plaats in de ploeg zo fel worden betwist als bij de Witte Duivels, dan zou ik onmiddellijk mijn transfer aanvragen. Ofwel geniet men het vertrouwen van zijn leiders, ofwel niet. In de twee gevallen heeft de speler het recht te weten waar hij aan toe is. In ieder geval wil ik niet meer voor schut staan als er verloren wordt. »

Van Himst en Goethals hadden elkaar onomwonden hun mening gezegd. Bij het afscheid nemen raadde Goethals Van Himst terloops aan :

« Schrijf dat papiertje dat ge u opnieuw ter beschikking stelt van de nationale ploeg ... »

Dat "papiertje" heeft Van Himst nog niet direct geschreven, ook al wist hij dat voor hem de poort van de nationale ploeg

weer wijddopen stond. Hij wilde echter alles nog eens goed wikkelen en wegen. Hij wilde de zekerheid dat hij voortaan in een serene sfeer bij de Witte Duivels zou kunnen voetballen.

Die zekerheid meende hij in januari 1971 te hebben en hij verzond het korte zinnetje naar de Guimardstraat :

"Stel me weer ter beschikking van de nationale ploeg."

Paul was bereid naar de schaapstal terug te keren. Wilfried Puis van zijn kant, ook al werd er bij hem van alle kanten op aangedrongen het voorbeeld van Van Himst te volgen, verkoos op zijn beslissing nog niet terug te komen.

Voor zijn "retour" als internationaal had Paul Van Himst meteen ook een verantwoordelijkheid genomen die vele anderen zou hebben afgeschrikt en treffend bewees dat er bij hem door het Mexico-avontuur wel wat veranderd was. De match waarin hij zijn wederoptreden in de Witte Duivelstrui zou doen ging immers te Sclessin tegen de Schotten. Het was voor de Belgen de tweede match in de voorronde van het Europees kampioenschap, een zeer belangrijke wedstrijd die absoluut moest gewonnen worden.

Toen de spelers te Herstal in het Euro-Motel werden afgezonderd, hadden we er op een avond Paul Van Himst aan de telefoon.

« Ik mag zeker niet klagen over de stemming. Het is nogal wat anders dan vroeger. Ik heb vertrouwen. Nu zal ik tenminste ontspannen kunnen voetballen. De trainer, de spelers, allen hebben me laten voelen dat ik zeer welkom was. Ik hoop dat het publiek me ook goed zal onthalen ... »

Omdat we Van Himst voldoende kennen, bestond er na dat

telefoontje voor ons geen twijfel meer : hij was blij opnieuw voor de nationale ploeg te kunnen spelen en de nodige gemoedsrust was er eveneens.

Als aanvoerder van volgend Belgisch team Piot, Heylens, Dewalque, Jack, Thissen, Van Moer, Van den Daele, Semmeling, Depireux, Van Himst en De Nul, verscheen Paul op 3 februari 1971 onder de schijnwerpers van het zwaar beregende Standard-terrein.

Het werd voor hem een "blijde" intrede. De Belgen wonnen met 3 - 0. Paul had de nationale ploeg als verzoeningsgeschenk de drie goals aangeboden. Met Van Moer was hij de beste man van de match geweest, match tijdens welke het overwegend Luikse en Standard-publiek hem bijzonder sympathiek onthaalde. In de tweede helft ging op zeker ogenblik het ganse stadion zelfs minutenlang aan het scanderen : "Allez Popol, Allez Popol". Zo zeer waardeerde het publiek zijn talent en volledige fysieke inzet, zijn voorbeeldige verstandhouding met al zijn maats en in het bijzonder met Van Moer.

Paul Van Himst had zijn grote terugkeer niet gemist. Hij was er gelukkig om. Hij was weer "verliefd" op de nationale ploeg.

Het bewijs was ook onomstootbaar geleverd : de Witte Duijvels en Van Himst mochten nog niet scheiden.

« Wat een plezier aldus te kunnen voetballen, » vertrouwde Paul ons daags na de match toe. Zo wil ik nog lang in de nationale ploeg blijven. Het publiek was reuze voor mij. Ik kan het niet genoeg dankbaar zijn.

Tien dagen na die voor hem gedenkwaardige België - Schotland, bevestigde Van Himst, tijdens de bekermatch Anderlecht-Standard in het Astridpark en na verlengingen door de paars-witten met 2 - 1 gewonnen, welke grote meneer hij op een voetbalveld is. Paul was weer de grote figuur, de man van wie Nico

Dewalque, die in zijn vroegere duels met de Anderlechtenaar meestal aan het langste eind had getrokken, erkende :

« Zo sterk heb ik Paul nog nooit weten spelen. »

Scheidsrechter Robert Schaut, die deze match in het Astrid-park leidde, zou over Van Himst zeggen :

« Een mirakel. Hij was de beste man op het veld. Na zijn enorme wedstrijd tegen de Schotten is hij werkelijk de grote man. Beter dan ooit. Het grote zelfvertrouwen is teruggekeerd. Ik vond hem mirakuleus goed. Paul Van Himst is voor mij de top ! »

Die "top" was Paul Van Himst ook in België - Portugal, op woensdag 17 februari te Anderlecht gespeeld en de derde match van de Witte Duivels in de voorronde van het Europees kampioenschap. Met Van Moer vormde hij het hart van het volgend Belgisch elftal dat met 3 - 0 de Portugezen versloeg : Piot ; Heylens, Plaskie, Dewalque, Thissen ; Van den Daele, Van Moer en Van Himst ; Semmeling, Lambert en De Nul. Voor het eerst sedert Mexico waren in de nationale ploeg Van Himst en Lambert weer samengebracht. De apotheose van die match waarin Raoul Lambert de eerste twee doelpunten (het tweede uit strafschoep na een door Rebello op Van Himst bedreven haakfout) maakte, kwam met de derde goal. Vanuit het middenveld vertrokken Van Moer en Van Himst en rolden met een dubbele, razendsnel uitgevoerde, 1 - 2 de Portugese verdediging op. Met een haarfijne steekpas trapte Van Himst daarna de bal tot bij de volkomen vrijstaande De Nul, die doelman Damas dribbelde en dan met een pracht van een schot de bal tegen het net joeg.

De gehele fase van die derde goal was een subliem staaltje van klassevoetbal met een grote K.

Voor zover het nog nodig was, had Van Himst zijn afbrekers nu voorgoed de mond gesnoerd. Hij was wel degelijk, zoals

Wilfried Van Moer zegde, een onvervangbare pion voor de Witte Duivels.

Paul Van Himst was weer een op en top gelukkig voetballer, die door Eusebio, de Portugese zwarte parel, niet karig lof kreeg toegezwaard.

In een interview na die België-Portugal verklaarde Eusebio over Van Himst :

« Ik zag Van Himst in mei 1964 in Kopenhagen met de Rest van Europa tegen de Scandinaviërs voetballen. Ik had toen, eerlijk gezegd, een beetje medelijden met hem. Hij smolt weg van de plankenkoorts en liep volledig verloren in de aanval. Hij was traag, onhandig, onzeker en toen ik voor hem moest inspringen was ik er van overtuigd dat men nog nooit een voetballer zo'n slechte dienst had bewezen als die avond de nochtans zo veelbelovende Van Himst. Tussen het debutantje dat ik toen heb zien krasselen en de volbloed profvoetballer die, samen met Van Moer zijn land naar een sprekende overwinning stuwde, dank zij enkele onvergetelijke flitsen van superklasse, is het verschil even groot als de dag met de nacht. Het maakt me steeds week als ik grootse dingen van andere voetballers zie. Van Himst was er tegenover ons zeer mild mee. Van Himst is nu samen met Van Moer het hart en het brein van de ploeg. Dat heb ik, toen ik Van Himst destijds leerde kennen, nooit van hem durven verwachten. Fysisch is hij er veel sterker op geworden. Zijn lang volgehouden inspanningen en zijn energieke inzet wijzen daarbij op zelfzekerheid en karaktersterkte. Het zou heerlijk zijn nog met een Van Himst naast mij te kunnen spelen. »

Hiermede bracht Eusebio een treffende en grootse hulde aan Van Himst, de verguisde die groter dan ooit voorheen was wederopgestaan.

Het hoofdstuk Mexico kon worden afgesloten.

EEN KLEIN, BLOND DIKSKE

Hij is als voetballer zo vroeg gerijpt en hij wordt reeds zo lang als een onvervangbaar onderdeel van de paarswitte "machine" beschouwd, dat men zich moeilijk kan indenken dat hij ooit kleiner is geweest dan 1 m. 82 en dat dit fortuin aan kuit- en dijspieren niet altijd met het blote oog is zichtbaar geweest.

Niemand echter is als een pezige, moeilijk van de voeten te lopen senior op de wereld gekomen. Ook Paul Van Himst niet. Toen men hem eens vroeg hoe hij er uit zag als hij jong was, antwoordde hij :

« Als een klein, blond dikske ... »

Meteen bezit men een tamelijk volledige persoonsbeschrijving van Van Himst toen hij, 22 dagen na zijn tiende verjaardag officieel lid werd van Sporting Club Anderlecht. Bij deze gelegenheid werd een aansluitingskaart, die zich reeds twee jaar lang in een lade van het Anderlechtse secretariaat bevond, naar de Belgische Voetbalbond verzonden. Want de club had met betrekking tot zijn affiliatie geen risico genomen ...

Toen hij Paul Van Himst in zijn nationaal elftal had opge-

nomen, gaf Constant Vanden Stock aan de pers zekere details over de "geboorte" van de nieuwe Belgische ster. Constant zegde dan onder meer tot de journalisten :

« Tien jaar geleden was ik verantwoordelijk voor één van de Anderlechtse jeugdcentra. Op een woensdagnamiddag boden zich een dame en een jongen in mijn centrum aan. Maak hem lid van uw club, smeekte de dame, er is met hem geen huis meer te houden. De jongen was echter slechts acht jaar en we vroegen zijn tante over twee jaar terug te komen. Ze begon bijna te wenen. De jongen zelf toonde weinig belangstelling voor de problemen van zijn familie. Hij nam een van onze ballen en begon er mede te goochelen. Hij deed het zoals wij het nooit van een achtjarige hadden gezien. We bekeken elkaar. Wilde het toeval Anderlecht een fameuze hand toesteken ? We besloten het geluk niet te tarten en deelden de gelukkige tante schijnheilig mede dat wij besloten hadden haar te helpen. De jongen schreef zijn naam op een aansluitingskaart zonder datum en ging hierna, zonder een woord te spreken, verder met zijn bijna ongelooflijke demonstratie. »

Roger De Somer heeft Constants versie over de ontdekking van Paul Van Himst opgenomen in "Anderlecht le grand Espoir", zijn geschiedenisboek over Sporting. Ze wordt aangevochten door Pol Huygh, een lid van het Anderlechts jeugdcomité.

« Hoe kan men nog iemand ontdekken als zijn bestaan sedert lang gekend is ? » vroeg de nerveuze Huygh ons onlangs op een toon alsof wij het boek hadden geschreven.

Volgens Huygh bestond een gedeelte van Bill Gormlie's werkzaamheden er destijds in de leerlingen van het St-Niklaas-instituut te trainen. De Engelsman, die zich iedere woensdagnamiddag in gezelschap van Huygh en van de betreurde Leon De Porre naar het instituut begaf, was aldus vroegtijdig op de hoogte van

het bestaan van de ongewoon begaafde leerling uit St. Pieters Leeuw, die Paul Van Himst heette.

« De broeder-directeur van het instituut had ons overigens gerustgesteld, » vertelde Huygh. « Hij is voor Anderlecht en voor niemand anders, beloofde hij. En we geloofden de vrome man natuurlijk op zijn woord. Hij had lang op de eilanden verbleven en wist alles over de scouting-systemen van de Britse clubs. Ontdekt of wederontdekt, Paul Van Himst werd op achtjarige leeftijd, en voorlopig nog officieus, lid van Sporting Anderlecht. De Porre keek aanvankelijk bezorgd naar de ronde vormen van de nieuweling.

« Eet je niet te veel ? » vroeg hij.

Maar de bezorgdheid van zijn "peters" verdween volkomen toen ze hem nu en dan op sluikse wijze aan een officiële match tegen een sterk tegenstander lieten deelnemen.

« Dat was de enige manier om van Pauls gejangk af te geraken, » zegde Constant Vanden Stock, die begon te begrijpen wat de tante op die woensdagnamiddag eigenlijk had bedoeld.

Om het hoofdstuk over de "ontdekking" van Van Himst volledig te maken, moeten we eraan toevoegen dat nog andere personen geloven dat hij, zonder hun tussenkomst, in een andere club en zelfs in een andere sporttak zou zijn terechtgekomen. Wij weten dat Paul hun verhaal geduldig aanhoort, want hij bezit evenveel aanleg voor het luisteren als voor het doorspelen van de bal met de buitenkant van de voet. Het is nochtans mogelijk dat hij zich afvraagt of hijzelf in het gehele geval dan geen enkele rol heeft gespeeld ...

In Jan, Louis en Albert Ceuleers, de zonen van de gewezen Bondstrainer, en in zijn broer André, had Paul tijdens zijn schooljaren gedroomde partners. De Antwerpse broers waren zijn grootste bewonderaars. Later, toen Paul een titularis van

het nationaal elftal was geworden, werden zij op dit gebied nog door hun vader overtroffen.

Van bij zijn debuut vertrouwde men Van Himst de delicaatste functie van het elftal toe.

« Bij Anderlecht werd slechts éénmaal over mijn plaats gepalaverd, » herinnert hij zich. « Op zekere zondag werd ik als linksbuiten van het scholierenelftal opgesteld. Toen ik protesteerde, beweerde onze afgevaardigde dat ik te snel aan het groeien was gegaan en dat men mij op deze wijze wilde laten recupereren. Mijn medespelers bleken scherpzinniger dan ik. Ze deelden me mede dat een getransfereerde midvoor, een zekere Voituron, absoluut in het midden van de aanval diende te spelen. Een paar weken later kwam de afgevaardigde plots tot het besluit dat mijn groeicrisis voorbij was ... Het experiment met de getransfereerde was blijkbaar met een sisser afgelopen. »

Met Van Himst in het elftal was alles eenvoudig en gemakkelijk voor de Anderlechtse jongeren. Men speelde hem de bal toe en hij deed daarna wat de vier andere aanvallers samen niet vermochten. Hij dribbelde de laatste tegenstanders, dribbelde ze opnieuw als het nodig was en schoot vervolgens zo hard dat de kleine doelverdedigers zich angstvallig bukten. Tot "Nouille" De Raeymacker hem eens zegde :

« Ik wil niet beweren dat je niet kan dribbelen of niet hard kan trappen met die grote voeten, maar indien je je meer verplaatste zou je nog beter spelen. »

Pauls oren stonden altijd open voor goede raad. Hij begreep onmiddellijk wat de Anderlechtse jeugdtrainer bedoelde en hij deed zo goed hij kon wat deze van hem verlangde.

« Van dat ogenblik af aan vermaakte ik me zelfs nog beter, » zegt Van Himst. « Nooit meer ben ik nog speciaal op jacht naar doelpunten gegaan en toch scoorde ik veel meer dan de leden

Men kan Pol Van Himst onmogelijk een horizontaal voetballer noemen, maar toch vindt men hem bij gelegenheid op het gras of in het slijk. Tijdens de incidentrijke België-Spanje die in de voorronde van de „Mundial” werd gespeeld, wordt Pol door een Spaans verdediger van een acrobatisch doelpunt gehouden. In het midden krijgt hij, in het doelgebied van Zeleznicar Sarajewo, al vallend de bal niet in het net. Onderaan wordt Pol tijdens de ontmoeting België-Portugal in het Astridpark (februari 1971) in het strafschopgebied gehaakt. Raoul Lambert zal de penalty omzetten.

Twee houdingen van de „Gouden Schoen“... Bovenaan omzeilt hij St Truidens achter-speler, Staf Van Houdt, maar intussen heeft hij reeds de blik op de posities van zijn collega's gericht. Onderaan demonstreert Pol op Sporting Charleroi de finessen van het kopspel onder de bewonderende blikken van André Colasse die enkele maanden later zijn collega bij Anderlecht zou worden.

van de egoïstische categorie die een collega durven wegduwen om toch maar een doelpunt op hun naam te kunnen schrijven. »

Paul Van Himst ging hierna zo snel vooruit dat men zich diende te haasten wilde men hem nog in een Anderlechts jeugdelftal aan het werk zien. Albert Roosens, de toenmalige voorzitter, verwittigde ons tijdens de maand maart van het jaar 1959 :

« Het loont de moeite de midvoor van onze scholieren te komen bekijken. »

De meeste bijzonderheden van onze kennismaking met het "Polleke" hebben wij vergeten. De match was trouwens sedert geruime tijd begonnen. Wij zochten onder de Anderlechtse scholieren een opvallende silhouet of een bijzonder begaafd aanvaller. Wij zagen niets speciaals alvorens een grote, blonde jongen met machtige, ronde dijen die een spons tegen de bovenlip hield, weer zijn plaats innam. Hij had het terrein verlaten nadat hij door een trap of een kopstoot op de mond was geraakt.

Veel is de grote blonde tijdens de laatste minuten van de match niet meer aan de bal geweest. Maar toch wekte hij met een paar briljante tussenkomsten onze algehele bewondering op. In 1959 had het Belgisch voetbal, onder meer op gebied van de individuele techniek, nog een enorme achterstand op de grote voetbalnaties en wij konden onze ogen dan ook niet geloven toen wij een scholier, in het bijzijn van honderd toeschouwers, deviaties in de vlucht zagen uitvoeren, die Hidegkuti niet had kunnen verbeteren !

Aldus verliep onze kennismaking met Paul Van Himst. Wij schreven zijn naam zorgvuldig op. "Van Imst" schreven wij.

Het volgend seizoen, het seizoen 1959 - 1960 dus, begon voor Anderlechts eerste elftal op zeer matige wijze. Het verloor op 16 september 1959 voor de Europese Beker van de Landskampioenen met 5 - 2 op de Glasgow Rangers, maar het had een

geldend alibi voor de verplettering. Het reglement van de Europese competities liet toen de vervanging van de geblesseerde spelers nog niet toe. Rie Meert, die na een paar minuten een hersenschudding opliep in een duel met de Schotse midvoor, Jim Millar, moest tot het einde wankelend en weerloos op de doellijn blijven staan.

Zeven dagen later, in het Astridpark, wonnen de onverstoorbare Rangers de terugmatch met 0 - 2.

In de Belgische competitie liep er voor Anderlecht eveneens veel verkeerd. Het elftal moest op 13 december 1959 op eigen veld tegen St. Truiden spelen zonder Lippens, Van der Wilt en Stockman, nadat het reeds tegen Daring en Lierse had verloren. De inlijving van een 18-jarig midvoor uit Haren, Jean Plaskie, leverde weinig positiefs op en de Kanaries wonnen met 1 - 3.

Twee dagen later stelde Anderlecht een einde aan haar samenwerking met haar trainer, Bill Gormlie.

"Nouille" De Raeymaecker nam voorlopig de leiding van de trainingen over, maar van een zagezegde psychologische schok viel op Club Brugge niets te merken. De Anderlechtse aanvallers bleven weer in gebreke. Fernand Goyvaerts zette een strafschop om en het plaatselijk elftal won met 1 - 0.

In het Astridpark schoof men nochtans niet de volledige schuld voor het mislukt seizoen in Gormlie's schoenen. De voorzitter bijvoorbeeld begreep waarom er sedert enkele tijd veel was misgelopen met het eens zo schitterend aanvalsspel. De snelle, korte en dikwijls onweerstaanbare balwisselingen, eens de specialiteit van het trio Decorte-Mermans-Poliet Van den Bosch, waren niet meer te zien en de Anderlechtse spelers stonden op het terrein meestal ver van elkaar. Hun spel was onnauwkeurig en slordig, en van de geprezen Anderlechtse stijl bleven nog maar de kruimels over.

Tactische problemen vormen nooit een boeiend onderwerp

en toen Albert Roosens twee dagen na de nederlaag tegen St. Truiden hieromtrent een verklaring aflegde, werd door het publiek en zelfs door de pers hieraan bijna geen aandacht geschonken.

De voorzitter zegde onder meer :

« Anderlecht heeft in het verleden bewezen dat een fris, darterel, verzorgd en, voor niet verwittigde toeschouwers, traaglijkend voetbal effectief kan zijn. Van deze week af aan wenden wij ons dan ook weer tot de stijl die gedurende lange seizoenen de onze is geweest. »

Het was geen verklaring in het ijle. Diezelfde avond nog werd het optreden van het elftal voor de volgende seizoenen nauwkeurig gepland. De recrutering van de nieuwelingen, de opleiding van de jongeren en zelfs de keuze van de transfers, alles zou voortaan geschieden in functie van de gekozen conceptie die van 1959 tot 1964 konsekvent zou worden toegepast. Voor Anderlecht brak de briljantste periode uit de geschiedenis van de club aan. Voor het Belgisch voetbal werd het een opwindend gebeuren, waarvan de gevolgen thans nog voelbaar zijn.

Sportings nieuw elftal werd omheen Van Himst gebouwd. Hij was 16 jaar en men had hem tijdens de eerste helft van het seizoen vijfmaal bij de invallers opgesteld. Het had geen zin zijn debuut in het eerste elftal nog langer te verdagen. Het werd aangekondigd op Kerstdag van het jaar 1959. F. C. Beringen - Anderlecht, de eerste terugmatch van het kampioenschap, werd twee dagen later door volgende ploegen gespeeld : F. C. Beringen : Van Offenweert, Bierten, Gielen, Mariën, Verboven, Geybels, Van Herle, Custers, Beerten, Neven, Van Roy. Anderlecht : Week, De Vogelaer, Culot, Hanon, De Koster, Lippens, Jordan, Jurion, Van Himst, Van de Boer en Cornelis.

De paarswitten, die sedert geruime tijd de vreugde van de overwinning niet meer hadden gesmaakt, bleven baas met 1 - 5.

De doelpunten kwamen er langs Van de Boer, Jordan (2) en Jurion vóór de rust, langs Hanon tijdens de tweede helft.

En Van Himst ?

« Van Himst deed niets meer, maar ook niets minder dan wat wij van hem hadden verwacht, » verklaarde Albert Roosens na de match aan de journalisten.

Overall brandden lichtjes aan de kerstbomen en de pers toonde veel goede wil tegenover de nieuweling. Men kon zelfs zijn foto in een paar dagbladen vinden : een Van Himst in een witte trui met zeer korte haren boven een rond, blozend gelaat.

Hij trad een week later, op 3 januari 1960, een eerste maal op voor het veeleisend publiek van het Astridpark. Gantoise liep bij deze gelegenheid een afgetekende 4 - 0 nederlaag op en Paul maakte het eerste competitiedoelpunt van de meer dan tweehonderd die hij tijdens de volgende twaalf jaar voor zijn rekening zou nemen.

Dit doelpunt viel elf minuten vóór het slot en de nieuweling gaf graag toe dat hij slechts hierna volledig ontspannen had gespeeld. Hij was er zich vooral van bewust dat hij veel meer vermocht dan wat hij tijdens zijn eerste twee matches had gepresteerd. Hij zou dit tijdens de laatste dertien ontmoetingen van het kampioenschap met zwier, stijl en doeltreffendheid bewijzen. Het ganse elftal onderging trouwens de gunstige invloed van de onbaatzuchtige scholier. Het verwierf in de tweede helft van de competitie tien overwinningen en twee draws.

Ondanks een rampzalig begin, dat slechts 15 punten uit evenveel matches had opgeleverd, schoot Anderlecht slechts één punt tekort om Lierse van de nationale titel te houden.

VROEGE ONTMOETING MET PELE

Nauwelijks lid van Anderlechts eerste elftal, kwam er voor Van Himst reeds een eerste nationale selectie in de UEFA-ploeg waarin ook Jean Trappeniers, Paul Schraepen, Robert Mahieu, Berke Deurwaerder, Wilfried Puis, Frans Vermeyen en de reeds wispelturige Roger Claessen waren opgenomen.

Dit elftal nam in 1960 deel aan het jaarlijks toernooi dat deze maal in Oostenrijk werd georganiseerd en debuteerde met een 3 - 0 nederlaag tegen Roemenië. Het rehabiliteerde zich echter door de ontmoetingen met Spanje en Frankrijk met eenzelfde 2 - 1 stand te winnen. Van Himst, de jongste van het gezelschap, nam drie van de vier Belgische doelpunten voor zijn rekening. De pers uit Wenen en Linz noemde hem de begaafdste van alle Belgische junioren.

Van dan af aan ging het heel snel. Hij speelde zijn eerste internationale vriendschappelijke wedstrijden met Anderlecht tegen Stade Reims, Galatasaray Stamboel, Arsenal, Cruzeiro do Brazil en er was geen reden om hem niet te laten deelnemen aan de

sluitingsmatch van het seizoen in het Astridpark waarvoor F. C. Santos was aangeworven.

Santos was in 1960 nog geen dure club. Men betaalde 500.000 fr. per exhibitie, de aanwezigheid van Pelé gewaarborgd. Ondanks hun matige eisen waren de Brazilianen toen al Real Madrid boven het hoofd gegroeid. De Spanjaarden, die zich driemaal meer lieten betalen, gingen Santos trouwens zorgvuldig uit de weg en weigerden elk voorstel tot een rechtstreeks duel.

De Anderlecht - Santos van 28 mei 1960 bezorgde de 25.000 toeschouwers onvergetelijke herinneringen. De Brazilianen toonden zich iedere frank van hun contract waard en van het jonge aanvalsduo Coutinho - Pelé (de eerste even jong als de rijzende ster Van Himst, de toekomstige "koning" nog geen twintig jaar !) kreeg men de wonderbaarste "één - twee's" en de volmaakste doelpunten die op een voetbalveld kunnen worden uitgevoerd. Er werd zelfs niemand gevonden om de 6 - 0 nederlaag van Anderlecht tragisch op te nemen ...

Ondanks de zware cijfers konden in het optreden van paars-wit talrijke positieve punten worden gevonden. Een zekere Laurent Verbiest leverde, twee dagen na het afsluiten van zijn transfer van A. S. Oostende naar Anderlecht als rechterback een koelbloedig duel met de Santos-links buiten Pepé. Vooral Jurion en Van Himst bleken in hun element.

« Dit eerste contact met Pelé werd een onvergetelijk avontuur voor ons, » zegt Van Himst thans nog. Pelé bezat toen die hinderende populariteit nog niet zodat de leiders van Santos niet verplicht waren een lijfwacht aan de deur van zijn hotelkamer te plaatsen. Tijdens de receptie, die na de match door Anderlecht werd aangeboden, voldeed Edson Arantes do Nascimento met de grootste bereidwilligheid aan de verzoeken van gelegenheidsfotografen en handtekeningjagers en kwam met ons voortdurend

praten. Hij beleefde klaarblijkelijk veel genoeg aan de samenkomst. Hij trachtte met ons in het Engels te converseren en bleek levendig en intelligent. Ik vernam met verbazing dat men hem destijds in zijn geboortestad Bauru reeds na het vierde studiejaar had weggezonden nadat hij zich niet voor een eind-examen aanbood. Hij werd hulpschoenlapper tegen één dollar per maand en was zelfs bereid schoenen te poetsen tot op de dag dat hij door Waldemar de Brito aan F.C. Santos werd "ge-signaleerd".

Op de vooravond van zijn terugkeer naar Brazilië zou Pelé verklaren dat hij onder de Belgische voetballers vooral Coppens, Jurion en Van Himst had opgemerkt. Alle drie hebben ze die vriendelijke attentie van de voetbalkoning nooit vergeten.

Voor Van Himst begonnen de cursussen in de economische afdeling van het St. Niklaas - instituut inmiddels zwaar te wegen. Zij hadden hem nooit buitenmate geestdriftig gestemd, maar na zijn opneming in het eerste elftal van Anderlecht liep hij hoofdzakelijk met voetballen in het hoofd rond.

« Op maandagochtend zag men mij zelfs niet meer in de klas, » zegt Van Himst. « Ik bleef in bed uitrusten. Mijn broer André hield die ochtend in mijn plaats de onvermijdelijke "persconferentie" die de overige leerlingen van mij verwachtten.

« In die tijd sliep ik graag en veel, » geeft Van Himst toe. « Ik was overtuigd iedere nacht de wijzer rond te moeten slapen om mij best te voelen. Ik heb die mening intussen wel herzien. Ik heb me op dat gebied aan Jef Jurion gespiegeld. Hoe zwaar de avondmatch ook was geweest, hoe lang de receptie had geduurd en hoe laat zijn bewonderaars hem in beslag hadden genomen, Jurion sprong de volgende ochtend met de werklieden van Ruisbroek uit bed en begaf zich een half uur later naar zijn eerste zakenafpraak. Later, toen wij eenzelfde firma vertegenwoordigden, vuurde hij mij vooral na een gewonnen interland of

een succes in de Europese Beker aan. "Indien wij deze ochtend niet verkopen, zullen wij nooit verkopen," legde Jurion mij uit en wij trokken er nog vroeger op uit dan op de andere dagen. »

Men riep Van Himst toen al op voor vier namiddagtrainingen per week en zijn voorzitter vroeg hem hoe hij erin slaagde zijn studies met die zware voetballersactiviteit te verzoenen.

« Het is eenvoudig, » antwoordde Paul. « Mijn broer André is een jaar vooruit met zijn studies en hij zit dus bij mij in de klas. Hij maakt twee huiswerken in plaats van één. Verder leert in het ganse instituut geen leerling zijn lessen sneller dan ik. Eigenaardig genoeg, vergeet ik ze even snel. »

Paul Van Himst en zijn ouders stonden dus voor geen dilemma. Voetballen werd zijn eerste beroep en hij verliet het instituut. Zijn clubleiders toonden zich bedaagde raadgevers en hij heeft deze keuze geen ogenblik moeten betreuren.

Zijn successen in de voetbalsport zullen voor de jonge familie vader die Paul is geworden, nochtans nooit een voorwendsel vormen om later de studierapporten van zoon Frank achteloos door te kijken. Deze laatste mag voetballen, indien hij het wil of indien hij het kan, maar zijn vader vraagt zich in ieder geval op zekere dagen toch af hoe lang het Belgisch beroeps- en semi-beroepsvoetbal in de huidige voorwaarden kan blijven bestaan.

Wie heeft durven voorspellen dat de Britse transferbedragen van 100.000 tot 200.000 pond op zekere dag ook op de Belgische transfermarkt zouden worden betaald ? Nochtans is men bijna zo ver. In de zomer van 1971 heeft men de handelswaarde van Mulder op 10, 12 en zelfs 14 miljoen frank horen bepalen en Standards algemeen secretaris, Roger Petit, heeft Nederlandse clubleiders doen schrikken door te verklaren dat Van Moer voor 15 miljoen fr. te koop is.

Vijftien miljoen ! Wij hebben reeds dikwijls teruggedacht

aan de brave Jef Mermans die overtuigd was dat hij alles uit de voetbalsport had geperst toen zijn clubleiders besloten hem te helpen met de afbetaling van zijn huis.

Tijdens het seizoen 1960-61 — Pauls eerste volledige in de hoogste afdeling — had men tussen de vierde en vijfde competitiedag in een België - Nederland op het programma geschreven.

Van Himst werd hiervoor niet geselecteerd. Constant Vanden Stock deed opmerken dat de jonge Anderlechtenaar niets had te winnen in een ondankbare ontmoeting met de oranjeherden. Men kon niet anders dan de beslissing van de verantwoordelijke voor het nationaal elftal bijtreden.

Alles wees er nochtans op dat men te Deurne het nationaal elftal een laatste maal zonder Van Himst zou in actie zien.

« Wie hem nog langer uit de Belgische ploeg wil houden, heeft even weinig kans op slagen als wie tracht het opgaan van de zon te beletten, » schreven wij op de zaterdag vóór de derby.

Gedurfd kon onze voorspelling niet eens worden genoemd. De symptomen van Pauls onweerstaanbare opgang waren intussen zo talrijk en zo duidelijk geworden, dat er veel slechte wil of onkunde nodig was om het onafwendbare niet te zien.

Het Belgische elftal, waarin zeven clubs vertegenwoordigd waren, kreeg op zondag 2 oktober 1960 geen schijn van een kans tegen de Nederlanders. Het werd met 1 - 4 overwonnen. Niemand kon of durfde beweren dat de aanwezigheid van de Brusselse scholier het verloop van de match en de uitslag zou hebben gewijzigd, maar er was duidelijk iemand nodig om de genereuze inspanningen van de leden van het elftal te filteren en het geheel een ander uitzicht te geven. Men was het krampachtig voetbal "op zijn Belgisch", dat ons bovendien van de ene nederlaag naar de andere stuurde, volkomen beu. De roep naar meer elegantie en meer vlotheid werd iedere dag luider.

Op sentimenteel gebied kon intussen betreurd worden dat Vanden Stock besloten had Van Himsts eerste selectie nog enkele dagen uit te stellen. Men had hem aldus belet gelijktijdig met de reeds legendarische Lorenzo Verbiest voor de Rode Duivels te debuteren, terwijl verder de kans niet werd gegrepen om Pauls eerste cap te doen samenvallen met zijn zeventiende verjaardag.

Niet dat Van Himst hiermede een record voor het Belgisch vertegenwoordigend voetbal zou hebben gevestigd. Raymond Braine en Bernard Voorhoof waren niet ouder dan de Anderlechtenaar toen ze tussen beide wereldoorlogen in een eerste officiële selectie afdwongen. Alle drie worden ze ten andere voorafgegaan door een zekere Fernand Brichant, die een eerste maal het Belgische doel verdedigde ter gelegenheid van een wedstrijd tegen Engeland op 24 februari 1914. Fernand Brichant, vader van de tennis- en basketinternationaal Jackie Brichant en destijds doelman van Racing Brussel, was amper zestien jaar. Ondanks zijn grote kwaliteiten en een heldhaftig verweer incasseerde hij die dag acht goals! In Brichants tijd verdienden de Britse beroepsvoetballers hun titel van "professors" nog tenvolle! ...

Ook Van Himsts eerste verschijning in het nationaal elftal ging met een nederlaag gepaard. Maar van een afstraffing was geen sprake: onze eerste ontmoeting in de voorronde van de Wereldbeker ging op woensdag 19 oktober 1960 te Stockholm tegen de Zweden met 2 - 0 verloren.

Elf jaar geleden werden deze cupmatches nog in een vredig klimaat gespeeld en ook die Zweden - België werd niet ont sierd door de hartstocht en door het chauvinisme, die thans niet meer uit de internationale competities kunnen worden weggedacht.

Vanden Stock had die ontmoeting zelfs gekozen om de nieuwe

selectie-politiek in te luiden, waaraan hij verscheidene seizoenen trouw zou blijven.

Hij weigerde voortaan het diplomatisch mengsel te brouwen waarin de karakteristieken van de oudere Belgische spelers en de kwaliteiten van de nieuwe generatie werden door elkaar geroerd. Nu Constant zoveel mogelijk echte voetballers (Nicolay, Verbiest, Hanon, Lippens, Jurion, Van Himst, Van den Berg en Piters) had samengebracht, stonden de kansen eindelijk schoon om te ontsnappen aan de sarcastische opmerkingen waarmee het optreden van de Rode Duivels dikwijls in het buitenland werd begroet.

Hiervoor was een aanzienlijke dosis moed nodig. De verantwoordelijken voor het nationaal elftal moesten twaalf seizoenen geleden inderdaad nog optornen tegen verwarde concepties en vooroordelen afkomstig uit het "stenen tijdperk" van de voetbalsport.

Paul Van Himst, de debutant, brak zich hierover het hoofd niet. Hij leek evenmin bekommerd om de ongunstige weersomstandigheden waarin Zweden - België werd gespeeld. De kille regens, de voorboden van de Scandinavische winter, waren veel te vroeg voor het seizoen over Stockholm neergekomen. Maar wat kon het hem schelen ? Popeye Piters keek met bewondering naar de nieuweling, die onbezorgd te midden van zijn Belgische collega's de kick-off afwachtte. Het kind van de voetbalgoden greep die avond nochtans naast de kans om in de geschiedenis te worden opgenomen als de eerste debutant die scoorde tijdens de eerste seconden van zijn eerste internationale match ! Die kans werd hem "geboden" door de Zweedse centrale achterspeler Ake Johansson, die onmiddellijk na het beginsignaal volledig naast de bal trapte en meteen een brede bres in zijn verdediging deed ontstaan. Van Himst, die niet eens aan deze fase had deelgenomen, verscheen volledig vrijgespeeld in het Zweedse

strafschopgebied en werd meteen geconfronteerd met zijn eerste groot internationaal probleem.

«Diende ik de uitlopende doelman Bengt Nyholm te dribbelen? Of moest ik proberen de bal vanop een zekere afstand in het net te schieten? Bij de scholieren had ik ongetwijfeld de eerste oplossing gekozen en zou met de bal aan de voet het net zijn binnengewandeld,» legt Van Himst uit. «Te Stockholm besloot ik daarentegen het leder voorbij Nyholm te plaatsen, maar ik betreurde het onmiddellijk. Het flitste tien centimeter voorbij de verste doelpaal buiten. Tijdens de volgende jaren heb ik dat probleem "dribbelen of schieten" dikwijls in een flits moeten oplossen. Persoonlijk ben ik van mening dat het in die omstandigheden aangewezen is voorbij de doelman te dribbelen. Niet uit misplaatste fierheid en ook niet om het op een ingewikkelde manier te doen. Wel, omdat men mijns inziens evenveel kans op scoren heeft als de aanvaller die de bal in een van de twee zeer scherpe hoeken tracht te duwen, die door de moderne doelverdedigers worden open gelaten. Sommigen hebben de gelegenheid nooit laten voorbij gaan om kritiek uit te oefenen als ik al eens een stap te ver zette of als een grijparm me de bal nog net tussen de voeten weghaalde. De beste "goleadores" zitten steeds aan de rand van het terrein.»

Die gemiste doelgelegenheid in het Solna-stadion heeft Paul Van Himst in ieder geval niet belet na afloop uitstekend te slapen in zijn luxueuze kamer van het Foresta-hotel. Zij belette hem evenmin de match op zeer bevredigende wijze uit te spelen in een elftal, dat, ondanks de nederlaag, eenstemmig om zijn verrichting werd geloofd.

De gelukkige gedaantewijziging die het Belgisch nationaal elftal had ondergaan, kon elf dagen later in het Heizel-stadion opnieuw worden geconstateerd. De ontmoeting met Hongarije, die op zondag 30 oktober 1960, plaatsvond werd voor de Bel-

gische internationalen het uur van de waarheid. De Magyaren hadden weliswaar een gedeelte verloren van de glans en de faam die de Puskas-generatie in de vijftiger jaren had verworven, maar Gröszics, Sipos, Berendi, Sandor, Göröcs, Albert en Tichy waren formidabele tegenstanders gebleven.

Het Belgisch publiek was niet bepaald nieuwsgierig om zijn nieuwe formatie in actie te zien, want er waren niet meer dan 25.000 toeschouwers naar het Heizel-stadion getrokken. In de tribune daarentegen kon een afvaardiging van Real Madrid worden opgemerkt. Ze werd aangevoerd door voorzitter Bernabeu en door algemeen secretaris Saporta. Ook technisch directeur Oestreicher, trainer Munoz en de spelers Puskas en Dominguez maakten er deel van uit.

Gabriël Hanot, de intussen overleden journalist van "L'Equipe" en "France Football" — "ons aller meester" wordt hij thans nog door sommige Franse journalisten genoemd... — beweerde in de hem voorbehouden kolommen dat het Belgisch elftal een diepe indruk op de illustere Spaanse bezoekers had gemaakt. Hanot schreef :

« Het elftal van België won met 2-1. Het bekoorde alle aanwezigen door zijn jeugd, zijn ondernemingsgeest, zijn verlucht aanvalsspel, de kracht van de doelschoten en de durf van zijn aanvallers. Het dwong reeds in de tiende minuut een eerste doelpunt af dank zij zijn midvoor van zeventien jaar, Van Himst, die een formidabel schot vanop 20 m. afvuurde. Het verwierf een tweede in de 21ste minuut dank zij halfback Hanon, die vanop eenzelfde afstand succes had. Zo de Magyaren in de 29ste minuut de stand tot 2-1 herleidden, diende hiervoor de schuld gezocht bij de Belgische achterspeler Verbiest, die het zich in het hoofd haalde uit zijn defensieve positie een lange dribbling te beginnen. Verbiest verloor de bal en de Hongaarse

binnenspeler Tichy bracht, na een snelle combinatie met een landgenoot, met een mooi schot een treffer op zijn actief. »

Gabriël Hanot sloot zijn bijdrage als volgt af :

« Wordt België een continentale voetbalmacht ? Het is niet uitgesloten, want de as Standard-Anderlecht vormde zondag een geduchte combinatie. Van zijn kant heeft Paul Van Himst, het jonge Belgische wonder, Santiago Bernabeu verbaasd. »

DE PAARSE ROMANTIEKERS EN DE WITTE DUIVELS

Toen Paul Van Himst bijna onmiddellijk na zijn debuut in de eerste klasse een match op CS Verviers speelde, was Jean Nelissen reeds ver in de dertig. Tijdens het seizoen 1970 - 71 werd op zeker ogenblik gesproken over een versneld debuut in het eerste elftal van Anderlecht van François Van der Elst, uit Mazenzele, en die was op dat ogenblik amper 16 jaar ... Het leeftijdsverschil tussen Nelissen en Van der Elst bedraagt ten minste dertig jaar en het betekent dat Van Himst, die met zijn 28 jaar nochtans ver van een veteraan mag genoemd worden, reeds contact heeft gehad met vier, vijf generaties voetballers.

« In die twaalf seizoenen heb ik in de Belgische competitie vanzelfsprekend enkele uitstekende clubelftallen ontmoet, maar het beste was zonder twijfel de jongste samenstelling van Standard Luik met Semmeling, Depireux, Kostedde en Takac in de aanval, met Van Moer en Pilot in het middenveld en met achteraan de ijzeren garde Beurlet, Dewalque, Jeck en Thissen vóór Piot. Wij, in het Astridpark, hebben het sedert 1959 op gebied

van ploegspel ook niet te slecht afgebracht ... De rijkste periode uit de geschiedenis van de club werd in 1961-62 ingeluid door een vernieuwd elftal dat verscheidene junioren bevatte en zes kampioentitels — waaronder vijf opeenvolgend — veroverde. »

In die onvergetelijke periode bezat Anderlecht meer dan een uitstekend elftal. Het bezat een PLOEG. Heylens, Lippens, Hanon en Van Himst hadden nooit een andere club dan Sporting gekend en de overigen werden op jeugdige leeftijd naar het Astridpark gehaald. Zij verwierven onmiddellijk een eigen stijl en een onuitgegeven conceptie, die niet door iedereen werd geapprecieerd. Maar het protest en de kritiek werden gedurende vele seizoenen overstemd door het applaus dat hun successen deed losbarsten. Van die formatie vond men op het einde van het seizoen 1970-71 — dus volle tien jaar later ! — nog Trappeniers, Heylens, Puis, Cornelis en Van Himst in Anderlechts eerste elftal weer. Van team-building gesproken.

De "juniors" van Sinibaldi beleefden benijdenswaardige triomfen en werden overal benijd. Als er een zware tegenslag moest worden geïncasseerd, hield slechts een kleine minderheid rekening met hun jeugd en met de diensten die zij het Belgisch voetbal ontegensprekelijk bewezen. Wellicht in geen ander land dan België werd de elite van het nationaal voetbal zo streng beoordeeld als dat Anderlecht, dat, na de uitschakeling door Dundee in de derde ronde van de Landskampioenen 1962-63 en het verlies van de Belgische titel, moest ondervinden wat de leraar in geschiedenis bedoelt als hij zegt dat de Tarpejische rots zich zeer dicht bij het Capitool bevindt.

« Wij hadden onze plaats in het Capitool veroverd door Real Madrid in het Heizel-stadion in de eerste ronde uit te schakelen, » vertelt Van Himst. « Na het eindsignaal van de Franse referee Bois dienden wij zo snel te lopen als wij nog konden om niet in het bijzijn van 70.000 toeschouwers te worden uitge-

België werd tijdens de Wereldbeker met 4-0 door de Sovjet-Unie overwonnen. Rechts ziet men beide aanvoerders, Albert Chesternev en Paul Van Himst, aan de slag. Het onthaal van het Belgisch publiek aan de „Mundialisten“ was niet bepaald geestdriftig. Toch zag men een lachende Paul Van Himst op de tarmac te Zaventem. Hij wordt immers door zijn familie opgewacht.

Albert Roosens is zijn aanvoerder te Zaventem komen opwachten. Een paar „supporters“ fluiten maar de Anderlecht-karavaan gaat ongestoord voorbij naar de uitgang. Hier wachten Claudia en Frank Van Himst op hun vader. Frank heeft onmiddellijk de Mexicaanse sombrero in ontvangst genomen.

kleed. Wij maakten toen voor het eerst kennis met supporters, die duidelijk het inzicht hadden ons trui en broek als herinnering van het lijf te rukken, een gebruik dat ze op hun televisiescherm hadden opgemerkt en dat thans een onderdeel van het voetbal — van internationaal tot regionaal — is geworden. Amper een paar maanden later lagen wij aan de voet van de Tarpejische rots. De val was zeer kort na de triomf gekomen ... »

Pierre Hanon drukte het als volgt uit :

« Wij kunnen het ons niet meer veroorloven verstrooid te zijn bij het oversteken van een straat in Anderlecht. Onze norske supporters zijn bekwaam ons over de voeten te rijden. »

Ondanks alles denkt Van Himst met trots weer aan dit bewogen seizoen 1962-63 :

« Op collectief vlak hebben we later nooit beter gespeeld en de gunstige resultaten kwamen als vanzelf. Real (1-0) en CDNA (2-0) werden te Brussel overwonnen nadat wij deze clubs te Madrid (3-3) en te Sofia (2-2) hadden in bedwang gehouden. En wij bereikten de kwartfinales van de Landskampioenen op een tijdstip dat het in de Europese competities nog wemelde van sterke ploegen. Verder gingen wij met het nationaal elftal, dat bijna uitsluitend bestond uit Anderlechte-naars, winnen te Feijenoord, dat men toen als een voor het Belgische voetbal vervloekt stadion beschouwde. Stade Reims, Vasas Boedapest en Benfica werden er trouwens datzelfde seizoen meer door de Feijenoord-atmosfeer overwonnen dan door de tegenstander die ze er ontmoetten. Tenslotte tekenden wij tegen de Braziliaanse wereldkampioenen in 90 minuten meer doelpunten aan dan Oostenrijk, Engeland, de Sovjet-Unie, Wales, Frankrijk en Zweden het samen tijdens de volledige Wereldbeker van 1958 hadden vermocht ! Ik zal de samenstelling van dit Anderlecht-elftal nooit vergeten ... »

Nummer één : JEAN TRAPPENIERS.

« Men heeft tien seizoenen lang gehamerd op de minder sterke punten in het optreden van Trap zonder hetzelfde te doen voor de briljante facetten van zijn talent. Men heeft evenmin rekening willen houden met de nooit eindigende zenuwoorlog die hij diende te leveren ingevolge de nonstop-invoer van buitenlandse doelverdedigers als Fazekas, Vukasovic en Barth. Ondanks alles is Trappeniers gedurende een zekere periode de beste Belgische keeper geweest en thans acht ik alleen Piot beter. Ik heb een van zijn fans tijdens de voorbije zomer horen beweren dat Trappeniers, bevrijd van de Anderlechtse supporters en verzekerd van een veel grotere activiteit, in 1971-72 opnieuw invaller voor het nationaal elftal moet worden. Daar bestaat veel kans toe. »

Nummer twee : GEORGES HEYLENS.

« Heylens heeft op 30-jarige leeftijd reeds 55 interlands gespeeld. Enkel Mees, Jurion, Voorhoof, ikzelf, Carré en Mermans deden op dit ogenblik beter. De "Pruik" kan in de volgende maanden nog een paar leden van dit lijstje voorbijsteken. Vanwege Georges heb ik twee grootse verrichtingen onthouden. Hij deed Gento te Valencia op 1 december 1963 tijdens de match Spanje - België een afgrijselijke avond beleven en gedurende de belle met Bologna te Barcelona in 1964, dribbelde en herdribbelde hij de ongelukkige Pascutti zo dikwijls dat de Italiaanse linksbuiten ontmoedigd bleef stilstaan. De matchen die Heylens in februari van 1971 tegen Schotland en Portugal leverde waren wellicht niet zo spectaculair als die Spaanse hoogtepunten, maar ik zie niet in wie ze zou hebben verbeterd. »

Nummer drie : JEAN CORNELIS.

« Tien jaar geleden was Cornelis, die zijn loopbaan als linksbuiten begon, even snel als Puis en dit had heel wat te betekenen Thans heeft Jean ietwat van zijn vroegere snelheid verloren, maar hij is een klassiek, constructief achterspeler gebleven. Hij kan op 30-jarige leeftijd zijn loopbaan in de eerste klasse nog met een paar seizoenen verlengen. Jean heeft de droom van duizenden achterspelers verwezenlijkt. Hij maakte op Wembley tijdens de Engeland-België van 1964 een schitterend doelpunt. Het was een van de volmaaktste die ik reeds heb zien uitvoeren en een van de redenen voor de ongewone sympathie die het Londense publiek die woensdagavond voor de Belgen toonde. »

Nummer vier : PIERRE HANON.

« De "Poep" werd tijdens de buitenlandse verplaatsingen bijna onveranderlijk slachtoffer van de luchtziekte en van de buitenlandse keuken. Hij had bovendien heimwee naar zijn familie en naar zijn vertrouwd bed. Op het terrein was hij echter taai als een wis, elegant, zuiver en trefkrachtig erbij. Op 36-jarige leeftijd is hij met Cerkel Brugge weer in de hoogste afdeling verschenen. Hijzelf, de eeuwig ongeruste, heeft zonder twijfel dergelijke come-back nooit durven verhoppen. Hanon rijmt met Jurion ... In hun glorietijd vormden zij een van de beste middenveldduo's van het wereldvoetbal. Zij vulden elkaar volmaakt aan. »

Nummer vijf : LAURENT VERBIEST.

« Er komt nooit meer een tweede Verbiest. Hij bezat een moeilijk karakter en een bijzondere mentaliteit, maar hij slaagde er voortdurend in zulks te doen vergeven, want niemand kon aan zijn aangeboren charme weerstaan. Op het terrein was hij de grootste centrale achterspeler die ik ooit heb gekend. Toen hij bij een auto-ongeval om het leven kwam, kon niemand het geloven. Lorenzo's dood heeft misschien niet alles veranderd, maar zij heeft bij Anderlecht een leemte veroorzaakt die men nooit heeft kunnen dichten. »

Nummer zes : MARTIN LIPPENS.

« Ikzelf en al de anderen, die als junior in dit Anderlechtse elftal werden opgenomen, hadden met Martin Lippens een aanvoerder in de werkelijke zin van het woord : een betrouwbare gids, een oprechte vriend, een onbaatzuchtige raadgever. Als senior werd hij aanvankelijk gebruikt als de-man-die-alles-kan en men kon hem als kanthalf (zijn oorspronkelijke positie), rechtsbuiten, rechtsbinnen, midvoor en achterspeler in de competitie zien. Hij beschouwde zichzelf als een aanvallende halfspeler en bleek ontgoocheld toen Sinibaldi hem een defensieve functie in de laatste "vier" wilde geven. "Ik moet het « kot » in," placht Martin te zeggen. Intelligent als hij was, had hij echter al na een paar zondagen begrepen waar zijn toekomst lag. De grote loopbaan van Lippens werd veel te snel afgesloten. Met de hulp van zijn kopspel, zijn verplaatsingsvermogen, autoriteit en vista had hij vijf seizoenen langer bij ons kunnen blijven. »

Nummer zeven : JEAN-PIERRE JANSSENS.

« Jean-Pierre speelde een drietal seizoenen bij ons, waarvan alleen het eerste volop aan de verwachtingen heeft beantwoord. Tijdens het tweede werd hij reeds gehandicapt door de talrijke blessures, die een vroegtijdig einde van zijn loopbaan lieten doorschemeren. Maar in 1961-62 en zelfs tijdens het eerste gedeelte van het daaropvolgend seizoen, beschikten we met de gewezen Unionist over een schitterend buitenspeler. Zijn traptechniek met beide voeten was uitstekend. Niemand voerde betere crochets uit dan hij en zijn demarrage was in verhouding met de rest. Jean-Pierre speelde zijn levensmatch op Real Madrid toen wij er de vijfvoudige Europese bekerwinnaar in bedwang hielden. »

Nummer acht : JEF JURION.

« Toen Jef Jurion als 17-jarige in Anderlechts eerste elftal verscheen, geraakte hij aanstonds in een onverbiddelijk konflikt gewikkeld met sommige titularissen. Jurion had namelijk geen medelijden met de potstampers en hij voerde toen reeds een genadeloze strijd ten gunste van het constructief voetbal. Dit betekende geenszins dat Jef op een inspanning zag. Integendeel. Ik heb nooit een speler gekend die langer, harder en geestdriftiger heeft gedraafd dan hij, die, alhoewel onze voetbal- en zakenwegen uiteen liepen, een goede vriend is gebleven. Ik heb hem, zonder dat hij het vermoedde, meest bewonderd toen hij, in 1968-69, na zijn vertrek in Anderlecht bij Gantoise was terecht gekomen. Nooit is Jurion groter geweest dan in deze uitzichtloze maanden toen hij, een prins in het Astridpark, te Gent zonder morren de rol van knecht op zich nam. »

Nummer negen : JACQUES STOCKMAN.

« Een moeilijk karakter, een gouden hart en vooral een uitstekend aanvalsleider. De "Stock" leed onder het feit dat men hem uitsluitend als een puncher en als een afwerker beschouwde en dat er beweerd werd dat hij technisch bij de overige leden van ons elftal onder lag. De protesterende "Stock" had gelijk. Hij stond meer dan zijn man in het uitvoeren van de moeilijke specialiteit, die een "1-2" is. Stockmans vertrek naar Club Luik was een klein drama voor Sporting en een groot voor hemzelf. Hij had sedert een paar seizoenen, meer uit gewoonte en misschien uit publicitair oogpunt, voortdurend om zijn transfer verzocht. Toen Anderlecht hem deze eindelijk toestond, was het alsof hij de hemel op het hoofd kreeg. Jaak slijt thans de laatste seizoenen van een merkwaardige loopbaan (15 seizoenen in de hoogste klasse !) in de gastvrije Waregemse club. Maar in de grond is hij een Anderlechtenaar gebleven. »

Nummer elf : WILFRIED PUIS.

« Ik heb tijdens de voorbije zomer gelezen dat Puis aan de Klokke zijn zwijgzaamheid zou hebben afgelegd, er zelfs praatgraag zou zijn geworden en eindelijk in een club zou zijn terecht gekomen waar hij zich thuis voelt. Ik heb er moeten bij glimlachen. Indien de "Puzze" in het Astridpark steeds weinig praatte, gebeurde dit niet omdat hij er als een vreemde zou zijn behandeld, maar omdat hij nu eenmaal zwijgzaam van aard is. Ik kan trouwens steeds niet geloven dat hij Anderlecht zou hebben verlaten omdat hij de club moe was. Ik ben Wilfried in ieder geval dankbaar voor de onvergetelijke seizoenen die wij samen hebben beleefd en ik zal hem tijdens de komende maanden zeker

missen... Zijn handige linkervoet, zijn inswingers, zijn lage voorzetten aan de eerste staak, en alles ... »

Wie waren de invallers voor dit fameus elftal ? Er waren er eenvoudig geen. De Vander Eeckts, de tweelingen Pierre en René, vielen al eens in en zij deden het voortreffelijk, maar het meesterschap van die Anderlecht-ploeg was zo totaal en het optreden zo rationeel en elegant dat er om zo te zeggen nooit gekwetsten waren.

« Die Anderlechtse defensie heeft het niet nodig de tegenstander te beknuppelen, te intimideren of te schaduwen om haar wil op te dringen. De wet van de intelligentie en van het collectief optreden volstaan », schreef de Franse journalist François Thébaud, die een vurig voorstander van de paarswitte conceptie was geworden.

Wat geldend was voor de defensie was het vanzelfsprekend eveneens voor de rest van het team.

« Ons optreden werd soms naïef en romantisch genoemd. Maar kan men een elftal naïef noemen dat, seizoen-in seizoen-uit, meest doelpunten maakt, minst doelpunten toestaat en de titel spelenderwijze wint ? Misschien waren wij inderdaad de laatste romantiekers. Maar is dit heus een gebrek ? Wij roeiden tegen de stroom in en de massa hield ervan. Niet alleen in het Astridpark, maar overal waar wij optraden liep het stadion vol. »

Benevens zijn teamgenoten uit Anderlechts grote periode heeft Paul Van Himst in de Belgische nationale ploeg verscheidene andere spelers leren waarderen.

« Toen ik in het nationaal elftal kwam werd de doelwachters-

generatie gedomineerd door de Luikenaars Jean Nicolay en Guy Delhasse. De eerste had temperament, stijl en atletische middelen te over. De tweede maakte zijn inferioriteit op dat gebied goed door zijn opstelling en zijn concentratie op het spel. Yves Baré kreeg als rechterback voor het nationaal elftal zelden een kans tegen Heylens, maar hij werd op de andere flank even dikwijls opgesteld als Cornelis. Yves was in zijn eigen strafschoopgebied bijna even zelfzeker als Verbiest. Aanvankelijk speelde ik vooraan naast Claessen, in die periode een midvoor met enorme mogelijkheden. Maar toen reeds wezen zekere tekenen er op dat Roger een veelbewogen loopbaan zou hebben. Het "enfant terrible" werd opgevolgd door twee Anderlechtenaars, eerst Stockman en later De Vrindt. Beiden behoorden tot mijn uitverkoren medespelers en ik heb nooit verborgen het vroegtijdig vertrek van Johan naar Eindhoven te hebben betreurd. De 26-jarige Lommelenaar maakt deel uit van de huidige internationalen, die tot de besten mogen worden gerekend die België ooit voortbracht. Christian Piot is een ongewoon begaafd doelman. Hij is atletisch, lenig, bescheiden, koel, eerzuchtig en intelligent. In een woord : volledig. Vóór hem speelt een uitstekende Luikse defensie waarin Nico Dewalque voor de portie klasse en durf zorgt, Leon Jeck en Jean Thissen nagelharde heerschappen zijn die bij de tegenstander ontzag afdwingen. Ik koester eveneens een oprechte en grote bewondering voor de Standard-aanvoerder, Leon Semmeling, die op 31-jarige leeftijd een van de nuttigste en kostbaarste Belgische voetballers is gebleven. Lon Polleunis en Jean Dockx, onbetaalbare schakelspelers met talent en een groot hart, voelden zich in de cocktail Anderlecht-Standard steeds thuis. Wat ook het geval is met Erwin Van den Daele, die als stopper of als middenveldspeler de besten waard is. Er is ook nog Jean Plaskie, in goede conditie, een rots in een defensie.

« Over drie spelers wil ik het toch wat uitvoeriger hebben. De eerste : Pol Van den Berg. De gewezen Unionist heeft altijd veel afbrekers gehad, gedeeltelijk omdat hij als voetballer veel sterker is geweest dan als diplomaat. Zijn stijl en zijn opvattingen werden slechts door een minderheid gewaardeerd. Men verweet Van den Berg soms een gebrek aan strijdlust, een tekort aan uithoudingsvermogen en een beperkte snelheid. Ik kan u verzekeren dat Pol op het terrein moedig was. "Tussen moed en brutaliteit bestaat geen enkel verband. Bestaat er trouwens iets gemakkelijker op het terrein dan een tegenstander een trap te geven ?" herhaalde hij steeds. Pol liep verder even veel en even lang als de overigen, maar hij koesterde een ingeboren afkeer voor de nutteloze inspanning. Voor niets ter wereld zou hij achter een onbereikbare voorzet hebben gerend. Hij bezat tenslotte de werkelijke snelheid : de bekwaamheid om de bal snel en juist door te spelen. "De koning van de deviatie", werd hij door de toenmalige federale trainer, Arthur Ceuleers, genoemd. Vóór de interlands ontmoetten wij elkaar slechts tijdens een paar korte trainingen en nochtans voerden wij tijdens de wedstrijden de delicaatste balwisselingen zonder moeilijkheden uit. Ik was Pol Van den Bergs ideaal complement en het omgekeerde was even waar. Met betrekking tot complementaire spelers is het duo Kopa-Fontaine vaak als het type-voorbeeld gesteld. Kopa bracht een defensie door zijn dribblings, dus op individuele manier, uit verband en voerde meestal maar één soort voorzet uit, de voorzet die naar het doel leidt. Kopa had bijgevolg een goalgetter naast zich nodig. Fontaine was daarvan het type. Aangezien de speelwijze van Van den Berg en van mezelf daarentegen veel gelijkenis vertoonde, hebben velen nooit begrepen dat ook wij complementaire spelers konden zijn. "Van Himst en Van den Berg zijn beiden opbouwers. Hoe kunnen ze samen aan doelpunten geraken ?", werd vaak opgeworpen. Wij ge-

raakten aan doelpunten, maar deden het anders dan Kopa en Fontaine. Het kwam bij ons niet op de tegenstander individueel uit te schakelen zoals Raymond het deed. Wij bezigden korte, snelle voorzetten en brachten in feite de bal, in een gebroken en steeds afwisselend traject, als het ware naar de tegenstander toe. Op die manier speelden wij, op 1 april 1962, de volledige Nederlandse verdediging tweemaal uiteen en iedere maal schoof de Unionist een zwak maar onhoudbaar balletje voorbij de uitlopende keeper.

« De tweede is Raoul Lambert. Als Raoul en ikzelf samen worden geselecteerd, wordt hij in zekere zin Fontaine en ik Kopa. Maar dit betekent nu ook weer niet dat de Brugse aanvaller enkel als een blinde stormram zou kunnen optreden. Raoul werd een eerste maal voor het nationaal elftal verkozen ter gelegenheid van de match Frankrijk - België op 20 april 1966 in het "Parc des Princes". Zoals het te Parijs meer is gebeurd, verkeerde ik ook die woensdag in een "jour de grâce". Ik deed letterlijk al wat ik wilde. Raoul van zijn kant miste zijn debuut niet, vermits hij reeds in de 18de minuut zijn eerste doelpunt maakte. Ik slaagde er in Thio's hoekschop met het hoofd tot bij de Steenbruggenaar te doen afwijken en in die periode al kende zijn linker geen genade ... Maar ook toen had Raoul dikwijls met blessures af te rekenen. Hij bleef tijdens de rust in de kleedkamer en Stockman speelde de match in de punt van onze aanval uit. Ik vond Raoul zes maanden later in de nationale ploeg weer. Dit gebeurde op 11 november 1966 in het Heizelstadion en, toevallig, opnieuw tegen Frankrijk. De "match sympathique" werd deze maal in het raam van het Europees kampioenschap georganiseerd. Onze aanval, bestaande uit Thio, Lambert, Puis en ikzelf, en onze "twee" met Jurion en Van Moer, dienden die namiddag een probleem op te lossen dat wij met Anderlecht onze tegenstanders verscheidene seizoenen had-

den voorgeschoteld : de Franse verdediging speelde in lijn en steunde op de buitenspelregel. Wij vonden de oplossing, vermits wij de match met 2 - 1 wonnen. Een van mijn twee doelpunten gaf trouwens aanleiding tot heftige discussies. De Franse pers trachtte later met TV-beelden, foto's en getuigenissen te bewijzen dat ik mij in buitenspelstand bevond als de bal me werd toegespeeld en de scheidsrechter dus had moeten fluiten vóór ik Carnus dribbelde en de bal vanuit een scherpe hoek in het doel stuurde. Ik maakte het andere doelpunt na een lange "1-2" met Lambert, die zich tegen de zijlijn vrij had opgesteld. Toen reeds bewees hij dus dat hij zoveel completer is dan velen thans vermoeden of willen toegeven. Ik meende tijdens Raouls eerste twee internationale matches te hebben bewezen hem te waarderen, zoals hij het verdient. Vier jaar later bleek zulks niet het geval te zijn geweest. In Mexico werd ik er immers van beschuldigd Raoul te hebben gesaboteerd. Wellicht heeft België - Portugal van 17 februari 1971 in het Astridpark velen overtuigd hoe uitstekend ik me met Raoul versta, ook al kwam geen enkele van de 3 goals er uit een combinatie tussen ons beiden. Wilfried Van Moer en ikzelf werden in het begin van de match — nasleep van de kwartfinale van de Belgische Beker vier dagen voordien tussen Anderlecht en Standaard gespeeld — gehandicapt door stramme spieren en een gebrek aan "jump". "Jump" had Raoul voor ons drie samen. Met zijn rennen door de Portugese verdediging schonk hij ons de tijd om warm te lopen. Na de rust bestond er voor ons geen probleem meer. De Portugezen werden van het natgeregend veld gecombineerd. Met de zege op zak nam niemand nog een blad voor de mond. Ik feliciteerde Goethals omdat hij Raoul naar het Astridpark had gebracht en bondsvoorzitter Louis Wouters van zijn kant verklaarde mij onomwonden dat ik voor hem nooit nog iets verkeerd zou kunnen doen. Die 17 februari

1971 werd dus niet enkel een merkwaardige dag omdat Portugal met 3-0 werd overwonnen. Ook de stemming was merkwaardig en de match werd met een merkwaardig derde doelpunt afgesloten.

«Die derde goal, door De Nul in het net geschoten, werd voorafgegaan door een briljant solonummer van Wilfried Van Moer gevolgd door een lange combinatie tussen ons beiden, die me aan de tijd van de twee Pols deed terugdenken. En aldus heb ik de derde speler vernoemd. Mijn grote waardering voor Van Moer dateert reeds uit het jaar 1966 toen Harry Game beslist had zijn jonge rechtsbuiten een nieuwe functie in het middenveld toe te vertrouwen en verkondigde dat Wilfried de opvolger van Jurion zou worden. Velen stonden hier zeer sceptisch tegenover. Jurion legde het er trouwens zelf op aan de twijfel bij de sceptici te onderhouden. Met de onmetelijke eerezucht, die hem steeds heeft gekenmerkt, maakte Jef het Wilfried zeer duidelijk dat hij geen enkele intentie had het hem gemakkelijk te maken. Toen Antwerp en Anderlecht elkaar op de vierde competitiedag van het seizoen 1966-67 voor 43.000 (!) toeschouwers ontmoetten, streed Wilfried met zijn gekend groot hart tegen de Anderlechtse superioriteit, maar hij verdween samen met zijn ploeg tijdens de tweede helft. Voor eenmaal was Jurion gelukkiger met zijn persoonlijke triomf op zijn jonge rivaal dan met onze 0-2 zege... Hij had bewezen de beste veldspeler van het land te zijn gebleven. Jurion heeft er echter nooit ruchtbaarheid aan gegeven hoe hij het groot debuut van internationaal Van Moer heeft vergemakkelijkt in de match België - Zwitserland, die, amper een maand na de match te Deurne, in Brugge werd gespeeld. Wilfried zelf heeft het uitgebracht dat Jurion hem vanaf de eerste training te Vorst onder zijn hoede nam en trachtte hem een gedeelte van zijn zelfvertrouwen en van zijn enorme routine te schenken. "Indien ik

mijn groot debuut niet heb gemist, dank ik zulks voor een aanzienlijk gedeelte aan een grootmoedige Jurion", heeft Van Moer mij later gezegd. Nadat wij Van Moer eenmaal op de nationale trainingen hadden bezig gezien, wisten wij trouwens genoeg en hebben wij er nooit meer aan getwijfeld dat hij zou slagen. Dit slagen is zo totaal dat Wilfried ons om zo te zeggen nooit de gelegenheid heeft geschonken zijn verdediging op te nemen. Ik heb dit slechts een enkele keer kunnen doen, namelijk tijdens de match Standard - Anderlecht van 18 april 1971 die we met een verrassende 1-3 wonnen. Het nochtans zo trouwe Sclessin-publiek leed die dag aan geheugenverlies. Het bleek al de wonderbare ogenblikken te hebben vergeten die het dank zij de Beverense voetballer heeft beleefd. Het floot hem uit. Niet eenmaal, maar bij de minste gelegenheid. Ik heb toen de arm om Wilfrieds schouder gelegd en hem zo goed ik kon getroost. »

VAN HIMSTS "HALL OF FAME"

Paul Van Himst maakte dus reeds op 16-jarige leeftijd kennis met het buitenlands voetbal. Toen hij op 5 september 1962 in het Santiago Bernabeu-stadion voor zijn eerste Europese bekermatch op het terrein verscheen, had men hem reeds talrijke malen voor de Belgische vertegenwoordigende elftallen (Uefa's, militairen, Rode Duivels) geselecteerd en bezat hij al een benijdenswaardige kennis van het voetbal uit Europa en uit Zuid-Amerika.

In 1964 werd hij zelfs in de gelegenheid gesteld om in het gezelschap van gereputeerde buitenlandse spelers op te treden. Helmut Schön koos hem namelijk voor de Europese selectie die ter gelegenheid van de viering van de Deense federatie op 20 mei te Kopenhagen tegen de beste Scandinavische voetballers werd ingezet.

Helmut Schön had vóór de match zijn bewondering voor de pas 20-jarige Belg niet weggestoken en nam hem enkele uren vóór de aftrap als titularis in zijn elftal op.

Voor Eusebio begon de viering van het 60-jarig bestaan van

de Deense federatie daarentegen op de invallersbank, maar de man uit Mozambique bleef er slechts een helft zitten. Na de rust nam hij de plaats in van Van Himst.

Moest hieruit worden afgeleid dat Van Himst zich het vertrouwen van de Duitse keuzeheer niet waardig had getoond? Hierover liepen de meningen destijds uiteen. Zeven jaar na het jubileum laten we de Anderlechtenaar zelf uiteen zetten wat hij tijdens dit kort verblijf te Kopenhagen had geleerd en onthouden :

« Ik was vol illusies te Kopenhagen geland. Aanvankelijk werden ze in het leven gehouden door de uitstekende stemming in het sterrengezelschap. Ik logeerde in het Merkur Hotel in eenzelfde kamer met Jimmy Greaves, die slechts enkele weken voordien na een kort en ontgoochelend verblijf bij A. C. Milan, de "calcio" de rug had toegekeerd. Ik praat enkele woorden Engels en we schoten goed met elkaar op. Ook tijdens de trainingen voelde ik mij volkomen ontspannen. Helmut Schön maakte er overigens meer een verzetje dan een inspanning van. Toen de jubileum-match begon, bleef er van dat uitstekende klimaat echter niet veel meer over. Ik speelde de bal in een tijd door in de hoop in het samenspel te worden betrokken, maar hoe had ik mij vergist ! Augusto, de rechtsbuiten van Benfica, pakte uit met lange dribblings en speelde zichtbaar voor zichzelf. Greaves, Law en zelfs Bobby Charlton van hun kant leken het bestaan van de overige leden van de ploeg te hebben vergeten en maakten er een Brits onderonsje van. Mijn samenspel met Charlton, die ik later als tegenstander zo zeer heb leren waarderen, stakte voortdurend en mijn eerste pogingen om met hem een "1-2" uit te voeren, kregen dergelijk ontmoedigend verloop dat ik er liefst niet meer opnieuw aan begon. Eenmaal bleef Bobby zelfs pal staan toen ik hem de bal in zijn loop terugspeelde, zodat het leder als een grote knikker domweg tot bij een Scandina-

vische achterspeler rolde. Het nochtans vriendelijke publiek van de Deense hoofdstad begon zich dan ook af te vragen hoe ik onder die Europese sterren was terecht gekomen. Ik wist beter. De Britten hadden me niet aanvaard en er was bijgevolg voor mij geen plaats in de exclusiefste club van de wereld. Eusebio, nochtans slechts een jaar ouder dan ik, had meer uit zijn vroegere contacten met het Brits voetbal geleerd. Hij keek links noch rechts toen hij voor de tweede helft op het veld verscheen, begon aan een eigen wedstrijd in de wedstrijd en dribbelde tot het einde naar hartelust voorbij de verzwakkende Denen, Noren en Zweden. Hij verklaarde me na de match, met een listige knipoog, dat hij zich geen zier om de collectiviteit had bekommerd. De volgende dag werd hij niettemin onder de uitblinkers van het zegevierend Europees elftal vernoemd. Ik verdenk Frits Van de Boer er trouwens van rekening te hebben gehouden met mijn pijnlijke ervaring toen hij later, tot verbazing van bijna iedereen, uitgenodigd werd voor het Stanley Matthews-jubileum op Stoke City. "Blitz Frits", overlopend van zelfvertrouwen, begon die match met het verzorgen van de eigen publiciteit. Hij negeerde de bevelende stem van de grote Ferenc Puskas, toen die bij de allereerste aanval de bal opeiste, maar vuurde van tegen de zijlijn een van de kanonballen af waarvan hij het geheim bezat. Goal in de eerste minuut !... Puskas bekeek hem met een mengsel van ontstemming en respect toen het leder weer in het midden van het veld werd gelegd. Maar de selectie van Frits werd door niemand meer betwist. »

Van Himst had nooit de eer naast Puskas te mogen optreden. Volgens hem verdient de Hongaar een plaats gans vooraan in de "Hall of Fame", zoals de Britten de tempel van de voetbalgrootheden noemen.

In de volgende regels geeft Paul enkele indrukken over Puskas en over andere grote voetballers, die hij in zijn loopbaan

heeft ontmoet. Hij heeft ze niet geklasseerd volgens hun waarde of volgens zijn voorkeur. Liever dan te willen uitmaken wie, van di Stefano en van Pelé, de grootste is geweest en liever dan de respectieve verdiensten van Eusebio en van Cruyff af te wegen, droomt hij van al de uitzonderlijke zaken die zij zouden hebben tot stand gebracht indien ze ooit in eenzelfde elftal zouden hebben gespeeld.

PELE (EDSON ARRANTES DO NASCIMENTO).

«Wegens het toeval, maar meer nog ingevolge kwetsuren, heb ik Pelé slechts eenmaal van heel dicht kunnen gadeslagen. Alhoewel Anderlecht op die meiavond van 1960 met 0 - 6 door F.C. Santos werd verpletterd, won Pelé de totale bewondering van het publiek en van ieder van zijn tegenstanders. Pelé was ingevolge een blessure afwezig toen wij Santos tijdens haar volgende Europa-reis in bedwang hielden. Hij was er evenmin bij voor de match België - Brazilië van 24 april 1963, voor ons met een sensationele 5 - 1 afgesloten. Stockman speelde die avond als een midvoor met wereldklasse. Maar de talrijke aanwezige Braziliaanse radioreporters en journalisten zouden hem in de eerste plaats nooit meer vergeten omdat hij drie onhoudbare ballen voorbij Gilmar had gestuurd. Het werd twee jaar later beezen. De Belgische afvaardiging bood zich voor de herkansing te Rio aan zonder Verbiest, Jurion, Puis en ikzelf, maar onze afwezigheid werd door de Braziliaanse pers amper gesignaleerd. Stockman leidde opnieuw de Belgische aanval en voor haar was zulks alles wat er over de Belgen te zeggen viel.»

« Ik ben te jong om de meester nog op het hoogtepunt van zijn uitzonderlijke carrière in actie te hebben gezien. Di Stefano was er reeds 35 toen Anderlecht, in 1962, Real Madrid in de eerste ronde van de "Landskampioenen" ontmoette en wij zouden ondervinden dat hij een formidabel tegenstander was gebleven. Tijdens de uren vlak na de onverhoopte 3 - 3 draw in het Bernabeu-stadion, maakte geen enkel lid van het Anderlechtse elftal gebruik van de uitzonderlijke nachtvergunning die men ons had verleend. Gelukkig en opgewonden, vroegen we enkel in de bar van het Hotel Velasquez te mogen blijven zitten. Niemand dacht er zelfs aan te drinken. We waren dronken van geluk alleen. Alfredo di Stefano zat al die tijd met enkele vrienden in een hoek van de bar. Hij had zichtbaar geen lust om naar huis te gaan. Hij rookte veel en liet zijn whisky-glas nooit lang met rust. De draw tegen die onbekende en zeer jonge Belgen zat hem klaarblijkelijk dwars. De zon hing bijna in de Madrileense hemel toen hij opstond en recht als een kaars en met vierkante schouders in de Calle Velasquez verdween. Ik heb nooit een man trotser zien stappen dan di Stefano Laulhe het toen deed. Drie jaar later speelden wij in het Astridpark een oefenwedstrijd tegen Espanol Barcelona, die intussen Emil Oestreicher als manager en di Stefano als trainer-speler had aangeworven. Nog altijd slaagde de Argentijn er in zich op het terrein door zijn tegenstanders te doen respecteren, maar de Belgische voetballiefhebbers hadden hem grotendeels vergeten. Na de match vroeg men hem slechts om één handtekening. Het verzoek ging uit van Maria, de conciërge van het Astridpark. In afwachting dat de car de Spaanse spelers na de receptie zou komen ophalen, wandelde di Stefano eenzaam en zonder herkend te worden gedurende een kwartier vóór de stadionspoort heen en weer. »

« Wij hadden de gewezen Honved-majoor tweemaal als tegenstander in de Europese bekermatches tegen Real Madrid. Evenals di Stefano was hij op dat ogenblik de 35 reeds voorbij, maar de jaren hadden geen invloed op een van de zuiverste talenten uit de geschiedenis van het voetbal. Men heeft destijds verklaard dat Puskas veel meer met de linkervoet kon uitvoeren dan vele personen met de hand en volgens zijn Hongaarse collega's was dit nauwelijks overdreven. Puskas en de andere Magyaren hadden slechts een hartstocht, een hobby en een liefde : voetballen. Zijn landgenoten, Dacsev en Woelbling, die enkele seizoenen voor Anderlecht speelden, vertelden ons hoe hij het zelfs in de lobby van het hotel nooit zonder bal kon stellen. Hij organiseerde er een soort miniatuurgolf waarbij, zittend op een stoel, een bal tussen de poten van een reeks stoelen diende te worden gespeeld. Puskas was in dit spelletje onklopbaar. Hoe kleiner de ruimte tussen de poten van de stoel, hoe droger en juister Puskas er de bal doorheen loodste. Ingevolge een meniscus-operatie verliet Laurent Verbiest de kliniek slechts een paar weken vóór onze eerste ontmoeting met Real Madrid en nochtans speelde hij, zonder eigenlijke training en om zo te zeggen "op een been", tegen het duo Puskas - di Stefano een van zijn allergrootste matches. Drie weken later tijdens de terugwedstrijd te Brussel deed hij het zelfs nog beter. De Argentijn en de Hongaar ontmoetten Lorenzo op zijn uitverkoren terrein. Routine, intelligentie, durf, bluff, finesse, waren de wapens die in beide kampen werden aangewend. Wie het geluk heeft gehad dit duel van drie uren bij te wonen kan het nooit meer vergeten. Hierna heb ik Puskas slechts in augustus 1970 weer ontmoet. Ingevolge de geboorte van mijn tweede dochttertje had ik Anderlecht verzocht van de verplaatsing naar Panathinaikos te

worden ontslagen en ik had de toestemming van het bestuur verworven. De toekomstige Europese bekerfinalisten weigerden echter het bedrag van het contract uit te betalen indien ik niet aan de wedstrijd deelnam. Ik werd telegrafisch naar Athene geroepen. Puskas, die trainer van Panathinaikos was geworden, scheen blij mij weer te zien. »

EUSEBIO (FERREIRA DA SILVA)

« Van alle buitenlandse spelers is de "parel van Mozambique" mijn beste vriend. Ook al kunnen we slechts met de hulp van een tolk converseren. Wij debuteerden samen te Parijs ter gelegenheid van het tornooi van Racing de Paris in 1961. We werden vervolgens samen opgeroepen voor het Deens jubileum in 1964 en ik heb hem later verscheidene malen op het terrein ontmoet als aanvalsleider van Benfica of het Portugese nationaal elftal. Eusebio leek in 1969 oprecht gelukkig toen hij te Anderlecht mijn jubileum — het was eveneens de hoogdag van Trappeniers en Cornelis — mocht helpen vieren. Hij deelde mij zelfs mede dat hij bij zijn clubleiders had aangedrongen om de door Anderlecht aan Benfica gestuurde uitnodiging aan te nemen. Nadat hij de eerste goalgetter van de Worldcup in 1966 was geworden en door de wereldpers zelfs tot de beste speler van die competitie werd uitgeroepen, begon hij te sukkelen. Sedertdien onderging hij tenminste drie meniscus-operaties. Na onze jongste matches tegen Portugal voor het Europees kampioenschap werd hij dan ook door Belgische en Portugese journalisten eenstemmig afgeschreven. Maar Eusebio kan tijdens de komende maanden bewijzen dat zij veel te overhaastig zijn tewerk gegaan. Hij is een van Europa's beste aanvallers gebleven. "Niemand ontsnapt aan de onverbiddelijke regel",

zegde hij mij na onze jongste wedstrijd nog. Tijdens de laatste jaren was Benfica niet meer zo sterk als vroeger en mijn persoonlijke standing volgde de dalende lijn van de ploeg. Niemand bleek op te merken dat ik, in andere en ondankbare omstandigheden, mijn vroegere verrichtingen nochtans dikwijls overtrof. »

BOBBY CHARLTON.

« Net zoals het met Pelé is gebeurd, heb ik ook Bobby Charlton niet zo dikwijls op het terrein kunnen ontmoeten als ik het gewenst had. De schuld hiervoor ligt gedeeltelijk bij Alf Ramsey ... De jongste, kleinste maar in feite grootste Charlton, is nooit een van de uitverkoren voetballers van de Engelse teammanager geweest en hij werd voor onze laatste twee officiële matches tegen Engeland (in 1964 te Wembley, in 1970 op Anderlecht) wegens een of ander experiment niet geselecteerd. Verder miste Bobby de ontmoeting tussen de Belgische en de Engelse Liga-ploegen, die in 1967 te Brussel werd georganiseerd in het raam van de Britse Week, omdat hij met zijn club in een Europese competitie diende op te treden. Ikzelf waagde het er het volgende jaar niet op met een te Beringen opgelopen enkelverstuiking deel te nemen aan Manchester United - Anderlecht, die in Old Trafford voor de "Landskampioenen" plaatsvond. Wij verloren die heenmatch met 3 - 0 en wij wonnen de return, waarin Bobby en ikzelf dan toch eens gelijktijdig optraden, met 3 - 1. United was dus voor de kwartfinales geplaatst, maar de roodhemden waren volgens de bekenenis van de Engelse journalisten, uiterst gelukkig geweest. Tijdens die terugmatch kreeg Bobby Charlton een job naar zijn hand. Men vroeg hem nooit vooraan te verschijnen, maar enkel

ons aanvalsspel in de middelste strook te vertragen. Hij volbracht die opdracht meesterlijk met zijn gebrosseerde voorzetten naar de flanken, waar wij hardnekkige duels moesten leveren om het leder weer in ons bezit te krijgen. Ondanks onze uitschakeling had de match toch een paar roze kanten. Ons publiek juichte ons na de match toe alsof wij de Engelse kampioenen hadden overwonnen en bij het verlaten van het terrein stapten we tussen een erehaag die de spelers van Busby haastig voor ons hadden opgesteld. Ik was niet bijster tevreden over mijn persoonlijke verrichting tegen Manchester United, maar zij moet Bobby Charlton toch zijn bevallen, vermits hij bij zijn terugkeer in Engeland, door tussenkomst van zijn "ghostwriter" (1), Frank Clough beweerde dat hij Paul Van Himst onder de vijf beste Europese aanvallers bleef klasseren. De jongste Charlton zet thans op 33-jarige leeftijd zijn briljante loopbaan verder in een club die haar vroegere glorie najaagt. Hij en zijn twee jaar oudere broer Jack, van Leeds United, zijn de oudste Britse eersteklassers. In tegenstelling met wat soms wordt beweerd gaan de fel getrainde Britse beroepsvoetballers meestal vroeg ten onder aan de zware inspanningen die hun clubs van hen onophoudend eisen en ze verdwijnen uit de hoogste afdeling nog vóór ze 30 jaar zijn. Dit gebeurde tijdens de laatste maanden nog met Ian St John van Liverpool, met Jimmy Greaves van Chelsea, Spurs en West Ham, en thans vragen velen zich af of 1971-72 het laatste groot jaar van de 28-jarige Geoff Hurst zal worden. »

---

(1) „Ghostwriter”, letterlijk vertaald „spookschrijver”, de journalist die teksten in de ik-vorm voor persoonlijkheden uit de sport, politiek of kunst schrijft.

BOBBY MOORE.

« De "juwelendief van Bogota" of de eerste gentleman van het Britse voetbal ? Niemand die kennis heeft gemaakt met de aanvoerder van Engeland en van West Ham United heeft ooit kunnen geloven dat hij, zoals door de verkoopster aan de detectives van haar stad werd verklaard, enkele dagen vóór de aftrap van de Mundial een armband van 72.000 fr. in zijn broekzak zou hebben laten glijden. Bobby is buiten het veld een gentleman en hij is het ook op het veld. Maar dan een "gentleman op zijn Engels". Voor mij heeft Moore dit op een trefende manier bewezen ter gelegenheid van de match Engeland - België in 1964 te Wembley. Die avond voetbalden we totaal gegroepeerd ("In rode groepjes", zoals een Engelse journalist het de volgende dag zou uitdrukken) en Moore kreeg zelden de kans om zijn harde tacklings te plaatsen. Hij slaagde er slechts in enkele malen in onze nabijheid te komen en toch droegen mijn enkels na de match de sporen van zijn verdedigingswerk. Bobby dacht er niet aan zich hiervoor te verontschuldigen. Voor hem maakt dat alles deel uit van de "game". Bij het verlaten van het veld nam hij me daarentegen bij de hals en bood zijn felicitaties aan voor onze 2 - 2 draw. »

LEV YASHIN.

« Voronin... Afonin... Chesternev... Er valt tegen de achterspelers uit de Sovjet-Unie nog minder eer te halen dan tegen hun collega's uit de "calcio". Ik geloof niet dat ik, zowel met de nationale ploeg als met Anderlecht, ook maar eenmaal tegen een Russisch elftal heb gewonnen. Als het voetbal uit de Sovjet-Unie ter sprake komt, denk ik dan ook maar liefst aan mijn

oude kennis, Lev Yashin, die een even goede vriend als Eusebio zou zijn geworden indien de voetbalwereld meer Russisch-Franse tolken zou tellen. De doelman van Dynamo Moskou lijkt altijd bereid over alles en nog wat te praten, maar verder dan een paar korte zinnen in het esperanto van de voetballers hebben we het nog niet gebracht. Ik herinner me van Lev Yashin een grote prestatie in het Astridpark, waar het nationaal elftal van de Sovjet-Unie op 4 december 1963 Anderlecht met 1 - 3 overwon. Na deze match vernamen wij dat Yashin geplaagd zat met hevige kiespijn en dat hij zowel vóór de match als tijdens de rust voortdurend sigarettenrook in de kies zoog om de pijn te stillen. »

FRANZ BECKENBAUER.

« Iedere maal Bayern Munchen op Anderlecht speelde — en dit is totnogtoe tweemaal gebeurd — is "Der Franz" wegens een kwetsuur afwezig gebleven. Hij maakte daarentegen wel deel uit van de Duitse nationale ploeg, die ons in maart 1968 in een sneeuwstorm met 1 - 3 kwam overwinnen. Na afloop verklaarde ik aan een Duits journalist dat de verrichting van Beckenbauer mij had ontgoocheld. Het was bij mij in het geheel niet opgekomen de kwaliteiten van de elegante Franz in twijfel te trekken. Ik had enkel willen bedoelen dat ik zijn prestatie onvoldoende vond voor een klassespeler als hij en dat hij, als offensief veldspeler veel meer diensten aan zijn elftal kon bewijzen dan als libero. Helmut Schön heeft Beckenbauer trouwens voor de jongste Mundial naar het middenveld overgeheveld. Mijn verklaring viel niet in de smaak van een gedeelte van de Duitse pers en een journalist schreef dat voor Van Himst de druiven nog te groen waren ... Ik, die met Beckenbauer dweep, heb on-

langs met ontzetting gelezen dat vele Duitse voetballiefhebbers met "Der Franz" op oorlogsvoet leven. Hij wordt gerespecteerd als lid van de Duitse nationale formatie, maar in de Bundesliga wordt hij uitgejouwd en beschimpt zodra zijn naam door de luidsprekers klinkt. Beckenbauer begaat nochtans niet meer overtredingen dan de doorsnee voetballer. Eerder nog minder. Hij heeft echter bij gelegenheid een scherpe tong, maar zijn houding kan nooit teatraal noch beledigend worden genoemd. Men heeft dan ook het raden naar de diepe redenen van deze campagne die ieder jaar grotere afmetingen aanneemt ... Of moet ook hier worden geloofd dat de Westduitse voetbalfans hun idolen even snel moe worden als die uit andere naties? Vanzelfsprekend is Beckenbauer deze campagne hartsgrondig beu en de Bundesliga slaagt er dan ook maar in hem te behouden omdat de grenzen van het Italiaans voetbal steeds gesloten blijven voor buitenlanders. Worden ze ooit weer opengezet, dan lijdt het geen twijfel dat Beckenbauer naar een club uit de "calcio" zal uitwijken. »

UWE SEELER.

« In de loop van de seizoenen werd een kamikaze-legende omheen de ronde silhouet van de Hamburgse aanvaller geweven. Deze is slechts voor een gedeelte juist. De lieveling van de Duitse Hansa-stad is op de eerste plaats een intelligent, sneldenkend aanvaller en zeer correct op de koop toe. Niemand is er immers ooit in geslaagd een grote en een lange loopbaan enkel op zijn doodsverachting op te bouwen. Uwe Seeler was sedert geruime tijd aan die loopbaan begonnen, toen ik op 8 maart 1961 te Frankfurt mijn vierde interland speelde. Wij dienden ons gedurende het grootste deel van de match te verdedigen en Emile

Lejeune speelde zo geconcentreerd dat hij na afloop niet meer over de kleinste dosis zenuwkracht beschikte. De Luikenaar leverde ten andere in het Wald-stadion ongetwijfeld de grootste prestatie uit zijn loopbaan. Hij hield, op één uitzondering na, Uwe Seeler uit de match. Die ene uitzondering volstond echter voor de Hamburger en zij legt uit hoe West-Duitsland die namiddag aan haar 1 - 0 zege is geraakt ... »

GHEORGI ASPAROUKHOV.

« Ieder Belgisch internationaal, die deelnam aan een van de vier wedstrijden die wij in een periode van juist 4 jaar (december 1961 tot december 1965) tegen het elftal van Bulgarije leverden, heeft op 30 juni 1971 met ontroering vernomen dat de midvoor van Levski Sofia het leven in een verkeersongeval had verloren. Wij allen bezaten veel respect voor "Goundi" Asparoukhov, die ons tijdens de beruchte "belle" te Florence in december 1965 de weg naar de eindbeurt van de Wereldbeker in Engeland had versperd. Hij maakte daar, in slechts enkele seconden, de twee beslissende doelpunten. Asparoukhov was een van de weinige aanvallers die Laurent Verbiest ontzag inboezemden. Ik heb Lorenzo slechts heel zelden een tegenstander zo aarzelend en onzeker zien tegemoet treden als "Goundi". Een ander lid van dit beperkt gezelschap was de Congolees van Daring, André Assaka, die bij zijn aankomst in België alles bezat om een van de grote aanvalsleiders van zijn generatie te worden. »

GIANNI RIVERA.

« Gianni Rivera, de aanvoerder van A. C. Milan, verpersoonlijkt het zuiver talent en het komt mij onbegrijpelijk voor dat een gedeelte van de Italiaanse pers het opneemt voor Gianni's halve naamgenoot, Luigi Riva, van Cagliari, om bij de minste gelegenheid een vernietigende campagne tegen Rivera te voeren. Zoals het in zulke gevallen meestal gaat, stellen de gebeurtenissen zelf een eind aan die campagnes. Alhoewel hij door de Italiaanse verantwoordelijke Valcareggi niet altijd voor de Mundial-matchen werd ingezet, was Rivera in Mexico veruit de beste Italiaan en tevens de enige die de Braziliaanse wereldkampioenen iets had kunnen bijbrengen. De Mundial, die volgens de Italiaanse pers de internationale bekroning van Riva moest worden, werd daarentegen het begin van zijn aftakeling. Hij werd verder tijdens het begin van het seizoen 1970-71 slachtoffer van zijn agressieve aanvalsstijl. Zijn gebroken been is nu genezen, maar hij heeft zijn dynamisme van vóór de Mundial nog niet weergevonden. Onder de andere vertegenwoordigers van de "calcio" bewonder ik Mazzola en Suarez. De Spanjaard slaagde er in zijn onmetelijke ontgoocheling te verbergen nadat wij op het einde van het seizoen 1969-70 Inter Milaan te San Siro met 0 - 2 overwonnen. Hij alleen kwam ons feliciteren toen wij, dank zij twee goals van Bergholtz en een merkwaardige collectieve verrichting van het ganse elftal, de Interisten de plaats in de finale van de Jaarbeursbeker hadden afgesnoept. »

JOHAN CRUYFF.

« Gerard Bergholtz vestigde vijf, zes jaar geleden onze aandacht op een jong aanvalsleider bij Ajax Amsterdam, Johan

Cruyff, genaamd. "Die aap kan alles. Hij is ongrijpbaar. Hij bezit een leeuwenhart, een ongelooflijk zelfvertrouwen en een uitzonderlijke schietkracht op opwippende ballen. Hij is bekwaam een collega in het strafschopgebied van de tegenpartij af te zonderen. Wat een snaak, die Cruyffie", placht Pummy te vertellen. We kregen de gelegenheid om de verklaringen van Racing Whites rechtsbuiten aan de werkelijkheid te toetsen toen Ajax, juist een jaar na het tragisch overlijden van Verbiest, de herdenkingsmatch voor onze centrale verdediger te Anderlecht kwam spelen. Wij hadden van de wedstrijd een prestige-kwestie gemaakt en wonnen met 4 - 1. Na de match werd er in onze kleedkamer echter evenveel over Cruyff gesproken als over onze zege. "Wat een midvoor, die Cruyff. Hij is lenig, snel, vlot-schietend en hij wandelt voorbij de tegenstander", herhaalde Stockman die de match vanuit de tribune had bijgewoond. Zonder er zich rekenschap van te geven had de Stock haast woorde-lijk de lovende kommentaar van Bergholtz nagepraat. Ik ontmoette Cruyff na de match. In zijn rood Ajax-jasje leek hij nog dunner en jonger dan op het terrein. Johan was niet tevreden over de manier waarop we de zaken hadden aangepakt. "Ik had een gezellig partijtje verwacht, en jullie dienen ons hier een echte Europese bekermatch op", zegde hij. Cruyff was in die periode steeds geschorst voor het nationaal elftal wegens een ongewone maatregel uitgaande van de Nederlandse Voetbalbond. Hij vertelde me zijn avontuur. Nadat hij tijdens het kampioenschap 1965-66 de plaats van Henk Groot in het Ajax-elftal had ingenomen, werd hij in de herfst van 1966 voor Nederland geselecteerd voor de matches tegen Hongarije en Tsjechoslovakije. Tijdens zijn tweede interland werkte hij zich bij een vrijschop met zijn 65 kgr. in de Tsjechische muur, waar hij op enkele trappen op de kuiten werd onthaald. Cruyff wrong tegen, werd door de ref ontboden en raakte, bij het gesticuleren, deze laatste on-

vrijwillig aan het aangezicht. Hij werd prompt uitgesloten. De KNVB vond dit ontzettend erg omdat in de geschiedenis van de Nederlandse nationale ploeg nooit een speler in oranje van het veld was gestuurd en sprak een schorsing uit van een vol jaar. De Nederlandse pers reageerde heftig nadat TV-beelden Cruyffs onschuld hadden bewezen, maar de bondsinstanties wilden niet wijken! Hij diende zijn jaar uit te doen... Is het dan ook niet normaal dat Cruyffie sedertdien niet veel belangstelling voor de Nederlandse ploeg toont en men nooit zeker is over hem te kunnen beschikken als een wedstrijd wordt aangekondigd? »

PIET KEIZER.

« Ik heb een boontje voor Piet Keizer. De grote linkervoet van Ajax Amsterdam behoort tot mijn generatie. Hij nam, als linksbinnen van de Nederlandse Uefa's, deel aan het juniorestornooi in 1961 in Portugal en werd na afloop ervan als een van de uitblinkers geciteerd. Dat jaar wemelde het in dat tornooi nochtans van jonge sterren. Simoës en Serafim speelden voor Portugal, Di Nalo voor Frankrijk, Overath, Maier en Patzke voor West-Duitsland, Mazzola voor Italië, Pircalab voor Roemenië en Puis, Depireux en Carteus voor België. Twee jaar later liep Keizer een ernstig hoofdletsel op tijdens een derby met DWS Amsterdam en onderging een delicate schedeloperatie. Hij verbleef elf maanden in een ziekenhuis. Men schreef hem dan ook als voetballer volledig af. De begaafde dilettant werd echter ingevolge dit ongeval een voorbeeld van zelfdiscipline en wilskracht en kreeg in november van 1964 toch toelating om zachtjes aan weer te trainen. Drie maanden daarna speelde hij opnieuw in de eerste ploeg van Ajax. Thans, zes jaar na zijn

wederoptreden, is hij meer dan ooit de strateeg van de Europese kampioen 1971 geworden. Ik bewonder Cruyff voor de ongeloflijke zaken die hij op een terrein kan uitvoeren, maar Keizer is de chef, de animator en het brein van het roodwit elftal. Zonder Keizer zou Ajax Ajax niet meer zijn. »

Het leven van de voetballer is samengesteld uit zonnige en sombere dagen.. Bovenaan brengt de stralende jonge vader zijn zoon, Frank Van Himst, voor het doopsel naar de kerk. Op de onderste foto wordt een zeldzame gebeurtenis vastgelegd. Pol Van Himst, die bijna nooit werd geblesseerd, draagt hier de rechterarm in een verband. Hij praat blijkbaar op bezorgde toon met ex-Anderlecht-trainer, Pierre Sinibaldi. Tegen de achtergrond, Sportings trouwe verzorger, Fernand Beeckman.

De bekendste Belgische voetballers onderhouden beste betrekkingen met de sterren van de andere sporten. Bovenaan worden de Anderlechtspelers Van Himst, Hanon, Jurion, Plaskie en Puis bij de terugkeer uit Karl Marxstadt door Eddy Merckx en zijn echtgenote begroet. Links ziet men Pol Van Himst, vurig „fan” van de motorcrossen, in gezelschap van Joël Robert en zijn gewezen clubgenoot, Jean Cornelis.

SINIBALDI VERDEDIGDE STEEDS ZIJN SPELERS.

Paul Van Himst kwam twaalf dagen te laat in Anderlechts eerste elftal om nog te kunnen beweren dat hij onder Bill Gormlie heeft "gediend".

Tussen het heengaan van de schilderachtige Brit en de komst van Georg Kessler, heeft Van Himst in het Astridpark vijf andere trainers gekend: Arnold De Raeymaecker, Pierre Sinibaldi, Andras Beres, Norberto Höfling en Poliet Van den Bosch. Verder werd hij in de nationale ploeg tijdens het seizoen 1961-62 getraind door Henri Dekens, van 1961-62 tot aan de Wereldbeker van 1966 door Arthur Ceuleers en sedertdien door Raymond Goethals.

Over die oefenmeesters bij Sporting Anderlecht en de federale trainers vat Van Himst zijn mening als volgt samen:

HENRI DEKENS.

« Behandelde de spelers misschien wel ietwat te vaderlijk, zo-

dat zijn autoriteit er onder leed. Was er een uitgesproken voorstander van jonge spelers hun kans te gunnen en was voor hen ook een goed raadgever. Hij heeft me bij mijn eerste interlands volop gesteund. Ik ben er hem dankbaar voor. »

ARTHUR CEULEERS.

« Heeft nooit gearzeld om de voorkeur te geven aan spelers met zuiver talent boven de "dwangarbeiders". Hij heeft me beslist veel geholpen om zelfzekerheid te verwerven. Kon vrij streng zijn, maar kwam ook steeds onomwonden voor zijn mening uit tegenover de spelers en om het even wie. Ceuleers liet zich door niets of niemand beïnvloeden in zijn opvattingen en selectie-politiek. Was vlot in de omgang met de spelers. »

RAYMOND GOETHALS.

« Van alle oefenmeesters die ik heb gehad is hij op tactisch gebied onbetwistbaar de sterkste. Niemand kan duidelijker dan hij zijn richtlijnen aan de man brengen. Met hem weet een speler steeds zeer precies welke rol hij in de organisatie van de ploeg op het veld te vervullen heeft. Hij is ook een kraan in het ontleden van de kwaliteiten en de gebreken van de tegenstander. Zijn grote tactische onderlegdheid en zijn ploegorganisatie hebben de Belgen gewapend voor de matches met inzet, zonder daarom zijn toevlucht te nemen tot een vulgair realisme. Hij is er steeds blijven naar streven technisch begaafde spelers voorrang te geven. Als trainer iemand die ontzag afdwingt. Na Mexico waren onze verhoudingen enige tijd gespannen, maar na een openhartige uiteenzetting is onze samenwerking totaal geworden. »

ARNOLD DE RAEYMAECKER.

« De "Nouille", die twee keer in moeilijke omstandigheden met een interim werd gelast, miste misschien de nodige autoriteit om zich te imponeren bij Anderlecht. Hij is te bescheiden. Van het vele dat hij me heeft bijgebracht is het voornaamste ongetwijfeld het nemen van vrijschoppen. Hij herhaalde steeds dat ik het even goed kon als Puis. Op zijn aandringen ben ik, niet zonder succes trouwens, vrijschoppen gaan trappen. »

PIERRE SINIBALDI.

« De grootste invloed op mijn loopbaan heeft voorzeker de "Sini" gehad. Tijdens de twee perioden die hij te Anderlecht doorbracht heb ik van hem een massa zaken geleerd. Sinibaldi was op ieder gebied een meneer. Hij is de eerlijkste en correctste man die ik als trainer heb gehad. Hij was een vurig verdediger van zijn conceptie van voetbal en een ideaal opleider van jonge spelers. Hij verdedigde door dik en dun zijn spelers en had een onder alle opzichten bewonderenswaardige mentaliteit en beroepslijfde. Zijn taak pakte hij met overtuiging en ernst aan en hij werkte steeds aan ons zelfvertrouwen, individueel maar vooral collectief. Aan Sinibaldi, een knap psycholoog, heb ik niets dan aangename herinneringen. Hij werd door ons allen zo gewaardeerd dat we hem tot op de laatste dag steeds met "Monsieur" aanspraken. Was het zijn zwak punt, dat hij niet geloofde in het nut van de bespieding van de tegenstander en ons steeds oplegde ons eigen spelsysteem op te dringen? Zeer categorisch durf ik het niet te beweren. Ik heb voor Sinibaldi niets dan lof. »

ANDRAS BERES.

« Beres is onbetwistbaar een goed trainer, met de beste intenties bezield. De techniek is bij hem primordiaal. Het ontbreekt hem misschien wel een beetje aan durf en zelfzekerheid. Hij gaf me in elk geval steeds de indruk zich niet van een geweldige trac te kunnen ontdoen. Hij oefende zijn beroep alleszins met veel ijver en ernst uit. Van hem onthoud ik vooral dat hij een goedhartig en minzaam mens was, steeds even goed gehumeurd, vriendelijk en hulpvaardig. »

NORBERTO HÖFLING.

« De steeds sombere en zwijgzame Höfling heeft op mij indruk gemaakt door zijn grondige en enorme kennis van het voetbal, zowel technisch als tactisch. Hij was zeer gesteld op discipline en zonder twijfel een persoonlijkheid. In de grond bleek hij een eeuwige twijfelaar te zijn, wat mijns inziens verklaart dat hij steeds maar iets nieuw wilde proberen. Die onstandvastigheid was zijn groot gebrek. »

POLIET VAN DEN BOSCH.

« Tijdens zijn zeer korte interim met de eerste ploeg van Anderlecht heeft Poliet zich veel gespiegeld aan Sinibaldi. Het is eigenlijk wel jammer dat hij niet de ambitie heeft fulltime-trainer te worden. Hij heeft er bepaald de eigenschappen voor. »

PAUL "SLALOM" VAN HIMST...

De meeste Belgische eersteklassers ontvangen brieven van jonge beoefenaars van de voetbalsport en bij Van Himst ligt het aantal vragen om handtekeningen, foto's en raadgevingen hoog.

«Hoe moet ik trainen en wat moet ik doen en laten om een goed speler te worden,» wordt hem meestal gevraagd.

Dit doet denken aan de dame die de jazzpianist en -zanger, "Fats" Waller, eens vroeg wat "swing" eigenlijk is.

«Indien je het dient te vragen, betekent het meteen dat je het nooit zal weten,» zou, volgens de jazz-geschiedenis, de onbetaalbare "Fats" hierop geantwoord hebben.

Van Himst denkt er vanzelfsprekend nooit aan een jong collega op dergelijke wijze af te schepen, maar de vragen van zijn correspondenten verbazen hem dikwijls.

«Toen ik zo jong was als zij, is het bij mij nooit opgekomen dergelijke vragen tot Mermans of Coppens te richten,» zegt Van Himst. «Iedereen die begint te voetballen, voelt instinctief wat goed is of verkeerd, fout of sportief, mooi of bedrog. Er is inderdaad maar één manier om echt goed te voetbal-

len. De karakteristieken van de spelers en van de elftallen kunnen verschillen, maar het geheel draait om vaststaande principes die onmogelijk kunnen worden genegeerd. »

Van Himst bezat heel jong reeds zijn eigen opinie over voetbal en hij aarzelde bijvoorbeeld niet Coen Moulijn moedig tegen vele Nederlandse journalisten te verdedigen. Paul heeft steeds geweten wat hij wil en wat hij kan.

Hij weet nauwkeurig wat hij, op een rechthoek van 110 m. op 70 m. tussen tegenstanders en maats zoal kan uitvoeren en geeft er zich rekenschap van dat de som van zijn kwaliteiten deze van zijn tekortkomingen aanzienlijk overtreft. Maar een fenomeen ? Het woord alleen doet Paul glimlachen.

Volgens Van Himst loopt er maar één fenomeen op de voetbalvelden : Pelé, natuurlijk. Die Pelé en zijn landgenoten behoren tot zijn uitverkoren voetballers en hij heeft steeds hun "ups and downs" op de internationale voetbalbeurs gevolgd.

« Men beoordeelt de verdiensten van een voetbalnatie uitsluitend volgens de resultaten die zij in de officiële competities boekt en dit is niet altijd rechtvaardig. Neem diezelfde Brazilianen, » zegde Van Himst eens. « Zij waren "in de mode" van 1958 tot 1962 en sedert 1970 dweept weer iedereen met de Paulista's en Carioca's, maar tussenin heeft men ze overal "laten vallen". Onmiddellijk na de Worldcup van 1966 werd alom beweerd dat het Braziliaans voetbal voorbijgestreefd was. "Het voetbal van papa" zegden de bewonderaars van Alf Ramsey toen. »

Van Himst behoort ook niet tot diegenen die de Braziliaanse successen toeschrijven aan de uitzonderlijke lichamelijke eigenschappen waarover die voetballers zouden beschikken.

Zo Van Himst dikwijls uitweidt over de lichamelijke geschiktheid voor de beoefening van de voetbalsport, dan gebeurt het ongetwijfeld omdat vroeg in zijn loopbaan, toen hij als

zestienjarige met een blozend rond aangezicht en met een gevulde jongelingssilhouet in de hoogste klasse debuteerde, zijn lichaamsbouw dikwijls ter sprake is gekomen. Men heeft toen vaak een voorbehoud nopens de uitbouw van zijn loopbaan gemaakt.

« Jammer voor dit gewicht, » kon men toen op veelbetekenende toon horen verklaren. « Als het zo verder gaat is zijn loopbaan op 25-jarige leeftijd al lang afgesloten. Laten we niet vergeten dat hij uit een "zwarte" familie komt. »

Nadat de jonge Paul een eerste maal in het "Parc des Princes" te Parijs was opgetreden, toonden sommige Franse journalisten zich eveneens ongerust.

« Wij hopen voor onze Belgische vrienden dat Van Himst geen tweede Bonifaci (1) wordt, » schreven zij. « Indien dit toch gebeurt, zal hij zijn gans leven een hopeloos gevecht tegen zijn gewicht dienen te leveren. »

Sportings leiding verloor echter nooit haar kalmte en bij de betrokkene viel nooit enig spoor van bezorgdheid vast te stellen.

« Paul Van Himst traint en voedt zich zoals het hoort, » herhaalde de toenmalige Anderlechtse voorzitter, Albert Roosens, in 1960 voortdurend. Hij weegt 81,5 kilogrammen voor 1,81 meter. Wij zijn overtuigd dat het zo zal blijven. »

Het tegenovergestelde is zelfs gebeurd. Naarmate de seizoenen voorbijgingen werd Pauls aangezicht langer en beniger en werden de spieren in bovenlichaam, dijen en kuiten meer zicht-

---

(1) Antoine Bonifaci, Frans internationaal kanthalf uit de vijftiger jaren die van OGC Nice naar Inter Milaan overging. Ondanks al zijn inspanningen en alle geneeskundige hulp, slaagde de grote belofte van het Frans voetbal er nooit in een abnormale aangroei van zijn gewicht te verhinderen.. Zijn loopbaan was dan ook zeer kort.

baar. Zijn silhouet onderging dergelijke wijzigingen dat sommigen zich in 1965 opnieuw begonnen bezorgd te maken, maar dan omdat de "Gouden Schoen" zo fel vermagerd was !

« Hij staat abnormaal scherp, » hoorde men verklaren nadat Paul in een oefenmatch met Nantes te Vichy een matige verandering had geleverd.

In werkelijkheid was er niets abnormaals aan de hand. De "vermagerde" Van Himst woog nog steeds 81,5 kilogrammen en nu, zes jaar later, de Anderlechtenaar nog maar uitsluitend uit spieren en beenderen lijkt te zijn samengesteld, is zijn beste lichaamsgewicht tot 83 kilogram geklommen !

Zijn geval vertoont een zekere overeenkomst met dit van Alfredo di Stefano. Wie ooit jeugdfoto's van de grote Argentijn onder de ogen kreeg, heeft kunnen merken dat hij bij River Plate en bij de "Millionarios" uit Bogota veel ronder was en veel zwaarder leek dan later tijdens zijn Madrileense periode. Hij zou trouwens bij Real het hoogtepunt van zijn macht en lichaamsconditie bereiken.

Lichamelijk is Paul Van Himst zonder twijfel nooit sterker geweest dan thans op 28-jarige leeftijd. Hij heeft in 12 seizoenen zo weinig matches gemist dat men zijn wekelijkse tegenwoordigheid als de natuurlijkste zaak is gaan beschouwen. Zonder groot gevaar zich te vergissen, kan worden voorspeld dat hij nog goed is voor vier à zes seizoenen op het hoogste vlak.

« Als Paul zijn voet tussen de tegenstander en de bal plaatst, ziet deze laatste bijna niets meer, en als hij het zich in het hoofd haalt de bal af te schermen, heeft men de indruk dat men een muur dient weg te duwen — en wie slaagt er nu in een muur weg te duwen ? — om er nog te kunnen bij komen, » placht Martin Lippens te zeggen.

Is Paul Van Himst snel ? Hij is het ongetwijfeld, want in het ontkennend geval zouden de meeste tegenstanders er zonder

veel moeite in slagen hem de bal te ontnemen. Hij denkt snel, hij reageert snel, hij ziet en voelt snel, en hij loopt ook snel. Hij is zelfs uitzonderlijk snel met de bal aan de voet.

De Anderlechtenaar is geen spurter in de echte betekenis van het woord, maar onder de grootste voetballers heeft men zelden het type van de atletiekbeoefenaar weergevonden. Justo Fontaine mocht zelfs bepaald traag genoemd worden.

« Als er op training moest gespurt worden, kwam Fontaine onveranderlijk als laatste van al de seniores van Stade Reims toe, » vertelde Raymond Kopa ons eens. « In de match werkten zijn reflexen echter zo snel en slaagde hij er in het spel zo goed te "lezen", dat hij de snelste van ons allen werd. Hij had onveranderlijk zijn topsnelheid bereikt als Piantoni of ikzelf de bal in zijn loop stuurden. En gelanceerd, was hij niet meer bij te halen. »

Ook Van Himst wordt, met de bal aan de voet, als gemetamorfiseerd. Als hij het leder omheen en voorbij de tegenstander stuurt, verwerft hij een volledig nieuwe tred. De knieën gaan hoger, de foulée wordt langer en de ganse silhouet krijgt een gestroomlijnde vorm die men zelden op een voetbalveld ziet.

Hij was nog geen 18 jaar toen wij hem wegens deze begraaftheid "Slalom" Van Himst doopten. Wij geloven dat er steeds geen geschikter vergelijking werd gevonden voor zijn zigzagstijl waarin macht, snelheid en een bijna duivelse behendigheid zijn samengebracht en die hem, in zijn beste dagen, ongrijpbaar en onstuitbaar maken. Tegenstanders hebben ons verzekerd dat Van Himst werkelijk aan de slalomende skiër doet denken als hij met de bal aan de voet vertrekt. "Het is indrukwekkend" zegden ze vol bewondering.

Als Van Himst begint te slalommen, bevinden eindmeets en spandoek zich meestal in het strafschoopgebied, in het hart

dus van de defensie van de tegenpartij waar de mogelijkheid bestaat om de beslissende "een-twee" met een maat uit te voeren.

Van Himst speelt verder uitstekend met het hoofd, in het spel-zelf en vóór het doel.

Hij bracht talrijke kopbaldoelpunten op zijn actief. Het geraffineerdste en tevens het kostbaarste viel in de 49-ste minuut van de ontmoeting Anderlecht - Bologna van 9 september 1964. Het werd trouwens het enige uit de eerste 1/16de finale voor de Europese beker van de landskampioenen. Puis gaf een lage voorzet, Van Himst deed het leder met het hoofd afwijken en dit laatste eindigde zijn traject in de tegenovergestelde hoek buiten het bereik van de Italiaanse doelman Negri.

Dit is echter een te simplistische beschrijving van een manoeuvre waarin Puis - Van Himst toen reeds waren gespecialiseerd. De Oostendenaar diende immers aanvankelijk zijn rechtstreekse tegenstander, Pavinato, en een bijkomend verdediger van zich af te schudden alvorens hij met de bal kon op de loop gaan. Van Himst bleef, in tegenstelling met wat bijna alle aanvallers doen, niet aan de tweede paal "hangen", maar demarreerde uit volle macht naar de eerste paal toe. Zelfs de meest geroutineerde tegenstanders worden hierdoor verrast, want ze worden meteen door de Anderlechtse aanvoerder met het aangezicht naar het eigen net — dus in een nadelige positie — geplaatst.

Van Himst daarentegen trekt zich, met de rechter schouder naar het doel, aan die eerste paal uit de slag als geen ander. Een bijna niet op te merken deviatie met het hoofd of een onzichtbare beweging van een paar millimeter met de voet, en het doelpunt is geboren. Zijn geraffineerde verstandhouding met Wilfried Puis bleek op die septemberavond ook bij machte het beton van de Italiaanse kampioen te doen springen.

De grote Jef Mermans, destijds tot de meest Britse midvoor van het Belgisch voetbal uitgeroepen, blonk eveneens uit in het

kopspel, maar hij was gespecialiseerd in het deviëren of verder sturen van hoge ballen die door Meert of Week naar het midden van het terrein werden getrapt. De Merksemnaar beleefde zichtbaar veel genoegen aan dergelijke fasen. Hij maakte er een erezaak van niet slechts met hoofd en schouders, maar zelfs met het ganse bovenlichaam boven de machteloze tegenstander uit te wippen.

"Slalom" Van Himst gaat daarentegen slechts oor tegen oor met de tegenstander de lucht in als het niet anders kan. Hij vermijdt dergelijke verwarde fasen wel niet, maar hij lokt ze in geen geval uit.

Mermans en Van Himst, beiden onvergetelijke aanvalsleiders, waren trouwens op velerlei gebieden verschillend. Jacques Lecoq, rubriekleider van "Les Sports", schreef in 1960 reeds zeer terecht :

« Sommigen hebben Van Himst tot een "tweede Mermans" gedoopt, maar m. i. heeft deze vergelijking geen zin. Het is veel logischer de jonge Paul een "eerste Van Himst" te noemen ... »

Onmiddellijk na de Belgische voetbaljournalisten hebben vooral hun Franse collega's getracht het optreden van Van Himst te ontleden en zijn juiste positie in de internationale hiërarchie te situeren. Zij leggen hun belangstelling voor de Anderlechtenaar uit door het feit — en zulks is ook voor Eusebio het geval — dat Paul Van Himst een weinig in Frankrijk werd "geboren" ! Net zoals de Portugese puncher werd de Belg door het Franse publiek ontdekt ter gelegenheid van het tornooi van Racing de Paris, dat voor Anderlecht de startbaan naar haar internationale reputatie is geworden.

Jean-Pierre Rethacker, die als "technicien" in "L'Equipe" en "France-Football" de plaats van de overleden Gabriël Hanot innam, tekende daags vóór de Europese competitie-match Frank-

rijk - België van 28 oktober 1967 te Nantes — en waaraan de Anderlechenaar ingevolge een blessure niet zou deelnemen — volgend portret van Van Himst :

« Van Himst was slechts 18 jaar toen hij plots in het rijk van de sterkste Europese aanvallers verscheen als een midvoor met uitzonderlijke technische en tactische kwaliteiten, bekwaam tot het uitvoeren van alle individuele verrichtingen en van alle collectieve acties.

« Sedert zeven jaar heeft Van Himst al deze beloften ingelost. En indien hij "Le Ballon d'Or" (1) nog niet heeft veroverd, dan is het ongetwijfeld omdat hij dikwijls het slachtoffer werd van de mislukkingen van Anderlecht en van het Belgisch nationaal elftal in de officiële internationale competities.

« Van Himst beschrijven is een delicate opdracht, want zijn stijl is zo volledig dat men niet goed weet waar beginnen. Ik heb hem vaak met Pelé vergeleken, aan zijn donkere broeder met wie hij een grote gelijkenis vertoont in het aannemen van de bal en vooral tijdens de uitvoering van een versnelde dribbling. De jonge Belg maakt daarenboven buitengewoon veel gebruik van de buitenzijde van de voet, wat ook een extra-Europese karakteristiek in zijn optreden is.

« Stevig gebouwd, eerder dik van heupen en dijen (onaanachtige toeschouwers zouden hem "zwaar" kunnen noemen) haalt Van Himst in zijn niet te stuiten rushes en onontwarbare "couverture" van de bal alle mogelijke voordeel uit zijn morfologie. Het begin van zijn dribblings wordt eveneens vergemakkelijkt door zijn indrukwekkende gestalte. De schouder opent de weg zoals de boeg van een schip, maar de onverwachte soepel-

---

(1) Referendum waaraan jaarlijks één journalist van de voornaamste Europese voetbalnaties deelneemt.

heid van de heupen laat hem toe als naar believen van richting te veranderen. Dit laatste wordt nog vergemakkelijkt door de soepelheid van zijn enkels. Van Himst bezit een natuurlijke behendigheid, een machtige traptechniek, maar vooral een uitzonderlijke "timing" en evenwicht.

« We moeten verder op de promptheid wijzen waarmee hij zijn loop- en spelsnelheid opvoert naarmate hij in zijn raids het doel van de tegenpartij nadert. Deze versnelling vindt men weer bij al de grote aanvallers, van Pelé tot di Stefano over Puskas en Eusebio.

« Van Himst, centraal aanvaller maar geen midvoor ("avant du centre mais non avant centre" ...) is niet gemaakt om bestendig in het hart van de defensie van de tegenpartij te opereren, dit wil zeggen in de punt van de aanval. Hij verkiest zijn atletische maat te steunen die als stormram dienst doet. Spelers als Stockman, Mulder of De Vrindt konden hem steeds als aflospunt in hun omgeving vinden. Zoals Pelé met Coutinho, of Gondet met Simon, zoekt Van Himst bij voorkeur de snelle "een-twee" die de weg naar het doel opent. Maar hij is eveneens in staat alleen het terrein voor te bereiden en zijn partner of partners met de zuiverste voorzetten te bedienen. De tegenstander dient dus Van Himst steeds te wantrouwen. Zelfs als hij ingesluimerd lijkt, blijft de tijger steeds springensgereed !

« Hoe kunnen de Franse verdedigers die tijger dan in een kooi opsluiten ?

« De geschiedenis van de laatste ontmoetingen tussen Frankrijk en België toont aan dat Van Himst bekwaam is aan alle bewakingen te ontkomen en al de valstrikken te ontspringen : individuele dekking (eerst Artelesa, later Michelin), zonedekking, verdediging in lijn, niets kon hem stuiten. Men kan slechts verhopen hem in bedwang te houden als men er in slaagt hem het grootste gedeelte van zijn bewegingsvrijheid te ontnemen ;

als men hem in een soort net weet op te sluiten ; als men steeds meer tegenstanders rond hem kan concentreren om hem slechts een minimum aan ruimte te laten en de snelle balwisselingen te doen haperen. We hebben dit onlangs door de Polen te Brussel met een zeker succes zien uitvoeren.

« Om echter de Belgische leeuw in de kooi op te sluiten, zullen Bosquier en zijn vrienden veel moed, veel geduld en sluwheid moeten kunnen opbrengen. »

Dergelijke ontleding kon enkel van een landgenoot van Descartes verwacht worden. Is zij, op sommige punten, te vleiend voor de Anderlechtenaar ? De Fransen vragen zich af waarom zulks het geval zou zijn.

Waarom, beweren zij, Van Himst niet tot de "blanke Pelé" uitroepen als men deze eretitel al lichtzinnig aan andere spelers heeft geschonken ?

Een ontleding als deze van Rethacker dient men daarentegen niet in de Engelse dagbladpers — en zelfs niet in de gespecialiseerde week- of maandbladen — te zoeken. Maar de waardering van de Britse specialisten voor Van Himst is zo groot als oprecht. Wij hebben Peter Lorenzo, eerst van "The London Sun" en later van de Engelse televisie, na de ontmoeting tussen de Belgische en de Engelse Liga's, horen verklaren dat hij Paul onder de vijf, zes beste aanvallers van de wereld klasseert.

Een jaar later hoorden we in de Piccadilly-club van Manchester een zanger rond de naam van "Paul Van Himst" improviseren. Dit werd hem ongetwijfeld ingegeven door de aanwezigheid van enkele Belgische journalisten, maar als een Engels zanger de kwaliteiten van een continentaal voetballer gaat bezingen, dan staat het vast dat Van Himst op overtuigende wijze zijn Battle of Britain heeft gewonnen.

TOPDAG : 20 APRIL 1966 TE PARIJS.

Paul Van Himst werd op 12 maart 1969 gelijktijdig met Jean Cornelis en Jean Trappeniers gevierd omdat hij 10 seizoenen in het eerste elftal van Anderlecht had gespeeld.

Een "Jubileum" noemt men dergelijke viering bij Anderlecht. De jubilaris ontvangt bij deze gelegenheid een bedrag als beloning voor zijn trouw.

Ter gelegenheid van zijn jubileum werd Van Himst er door journalisten om verzocht de matches te citeren waaraan hij met voorliefde terugdenkt. Paul antwoordde :

« Eerst de België - Brazilië (5-1) van 21 april 1963 omdat we wellicht nooit zo goed hebben gespeeld als op die woensdagavond. Vervolgens de België - Spanje (2-1) van 23 februari 1969 omdat wij ingevolge die zege bijna voor de eindbeurt van de Wereldbeker waren gekwalificeerd en omdat er die dag heel wat te beleven viel. Maar vooral mijn eerste interlandwedstrijd. Wellicht omdat ik pas 17 jaar was geworden. »

Volgende vraag :

« Wanneer heb je je beste individuele verrichting geleverd ? »

« Op 20 april 1966 te Parijs toen wij met 0-3 baas bleven over Frankrijk, » antwoordde Van Himst. « Ik deed die avond werkelijk alles wat ik wilde. »

« Wie was je lastigste persoonlijke tegenstander ? »

Van Himst had keus genoeg.

« Voronin en iedere lijfwacht die een Russisch trainer je op de huid kleeft, » antwoordde hij. « De Poolse achterspelers, Rosato bij de Italianen en Glaria bij de Spanjaarden. In de Belgische competitie liep Hermans van Beerschot zich tegen mij tweemaal leeg. Hij moest iedere maal tijdens de match worden vervangen en bij één gelegenheid moest hij voor een spierletsel worden verzorgd. »

Aan al deze lijfwachten heeft Van Himst geen onaangename herinnering bewaard. Hij denkt daarentegen met ongenoegen weer aan zijn kennismaking met de nochtans begaafde veldspeler van Bologna, Fogli, want deze speelde een duistere rol in de incidentrijke terugmatch die op 7 oktober 1964 in het Estadio Communale plaatsvond.

Na de match legde Paul volgende verklaring af :

« Toen wij in het begin van de wedstrijd een vrijschop mochten nemen en ik trachtte me vrij op te stellen, kwam Fogli zich letterlijk aan mij vastkleven en ... kneep mij in het lichaam. Ik schudde hem van mij af, maar hij liet zich op het terrein vallen alsof hij ernstig gekwetst was. Het Italiaans publiek geloofde dat Fogli het slachtoffer was geworden van een duistere fout en floot me minutenlang uit. Dit bleef tijdens de tweede helft duren, en het concert werd iedere maal hernomen als ik het leder toegespeeld kreeg. Maar dit was nog niet alles. Ik werd onmiddellijk na het eerste incident door twee Italianen vastgegrepen en geslagen. »

Hij toonde de bewijzen : de sporen van Fogli's vingers op de

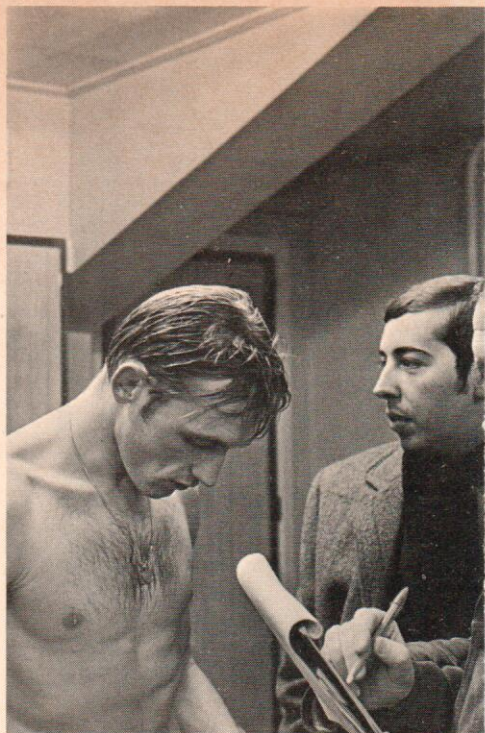

*Van Himst wordt op
bijgaande beelden
niet bepaald
zacht
aangepakt
door Erwin
Van den Daele,
rivaal uit de
Belgische
competitie
maar een collega
uit het
nationaal elftal.
Pol draait hier
in zijn gekende
stijl voorbij
de Clubman
maar valt tenslotte
over diens
gestrekte been.*

Drie dagen uit het leven van een voetbalvedette. Links boven ziet men de Anderlechtenaar in Sportings „ziekenzaal“ waar hij door Fernand Beeckman wordt verzorgd. Rechts boven wordt hij, na een van zijn geslaagde matches, geïnterviewd door Charles Baete en discjockey Willy Delabastita. Links tenslotte ziet men Pol bij het verlaten van Clubs veld. Aan zijn gelaatsuitdrukking te zien werd het geen fameuze uitslag...

heup en een rode vlek op de kaak die door Janichs vuist was
aangebracht.

« Welk was uw beste jaar ? » werd hem ter gelegenheid van
zijn jubileum nog gevraagd.

« Het jaar 1963 toen ik de "Gouden Schoen" niet won. Ik
bezette toen de tweede plaats achter Jean Nicolay. »

Later heeft Paul het kampioenschap 1969-70 eveneens onder
zijn beste jaren geklasseerd.

« Wat sommigen er ook mogen over denken, » voegde hij er
aan toe. « Mijn verrichtingen waren toen minder spectaculair
dan tijdens de overige seizoenen, maar ik heb het elftal grote
diensten bewezen. »

Verdere hoogtepunten en belangrijke data uit de loopbaan
van Van Himst hebben wij hieronder samengebracht.

1959 - 1960

— Eerste match in de eerste klasse :

F.C. Beringen - Anderlecht 1-5 op 27.12.1959

— Tweede in Belgische competitie na Lierse.

1960 - 1961

— Eerste selectie in de nationale ploeg : Zweden-België 2-0 op
19.10.1960.

— "Gouden Schoen" 1960 : 1. Van Himst 100 pt

2. Bonga 49 pt

3. Eric Lambert 45 pt

— Derde in Belgische competitie na Standard en Club Luik.

1961 - 1962

- 2.10.1961 — Mag zijn eerste premies in ontvangst nemen (punt C van art. 40, reglem. K.B.V.B.).
- "Gouden Schoen" 1961 :

1. Van Himst	102 pt
2. Houf	100 pt
3. Hanon	94 pt
- Eerste maal kampioen van België.
- 25.5.1962 — Begin legerdienst.
- 9.6.1962 — Woont als laureaat prijskamp "Het Volk" eindbeurt Wereldbeker in Chili bij.

1962 - 1963

- Anderlecht schakelt in de maand september 1962 Real Madrid uit in de 16de finales van de Europese Beker van de Landskampioenen (3-3 en 1-0).
- Derde in Belgische competitie na Standard en Antwerp.

1963 - 1964

- 19.12.1963 — Elfde plaats (14 punten) in de Europese rangschikking van 'France Football' voor de "Ballon d'Or".
- Tweede maal kampioen van België.
- Beste Belgische doelschutter (26 goals).
- Gekozen voor Europese selectie op 20.5.1964 te Kopenhagen : Scandinavië - Europa 2-4 (Yashin, later Tilkowski, Wilson, Bomba, Voronin, Popluhar, Baxter, Augusto, Van Himst, later Eusebio, Law, Greaves, Bobby Charlton).

1964 - 1965

- 30. 9.1964 — België - Nederland (1-0) te Deurne met 11 Anderlecht-spelers.
- 22.12.1964 — Vijfde plaats (28 punten) in de Europese rangschikking van "France Football" voor de "Ballon d'Or" achter Law, Suarez, Amancio en Eusebio.
- Derde maal kampioen van België.
- Winnaar Beker van België (finale Standard-Anderlecht 2-3).

1965 - 1966

- "Gouden Schoen" 1965 :

1. Van Himst	180 pt
2. Puis	101 pt
3. Heylens	52 pt
- 28.12.1965 — Vierde plaats (25 punten) in de Europese rangschikking van "France Football" voor de "Ballon d'Or" achter Eusebio Facchetti, Suarez.
- Lid van verdienste van K.B.V.B. ter gelegenheid van zijn 35ste internationale match (Bulgarije - België te Florence op 29.12.1965).
- Vierde maal kampioen van België.
- Beste Belgische doelschutter (25 goals).
- Finalist Beker van België (Anderlecht - Standard : 0-1).

1966 - 1967

- Vijfde maal kampioen van België.
- Beste schutter Europese Beker van de Landskampioenen (6 goals).

1967 - 1968

- Zesde maal kampioen van België.
- Beste Belgische goalgetter met Roger Claessen (20 goals).

1968 - 1969

- 17 en 18.8.1968 — Beste speler van het toernooi te Malaga ondanks de aanwezigheid van Maschio en Rulli (Racing Buenos-Aires) en Amancio, Pirri en Velasquez (Real Madrid).
- 6.11.1968 — Invaller voor wereldelftal dat te Rio tegen Brazilië speelt voor de 10e verjaardag van de Braziliaanse zege in de Wereldbeker 1958 : Yashin, Mazurkiewicz, Perfumo Chesternev, Osim, Schulz, Marzolini, Quintano, Szucz, Beckenbauer, Overath, Metreveli, Amancio, Albert, Farkas, Djajic.
Invallers : Viktor, Rocha, Bene, VAN HIMST.
- 23.2.1969 — Vijftigste match in nationaal elftal : België-Spanje : 2-1.
- 12.3.1969 — Jubileummatch voor 10 seizoenen aanwezigheid in eerste elftal : Anderlecht - Benfica : 3-2.
- Vierde in Belgische competitie na Standard, Sporting Charleroi en Lierse.

1969 - 1970

- Finalist van Europese Beker voor Jaarbeurssteden :
22.4.1970 — Anderlecht - Arsenal 3-1
28.4.1970 — Arsenal - Anderlecht 3-0

- Vierde in Belgische competitie na Standard, Club Brugge en Gantoise.
- Deelneming, als aanvoerder van het Belgisch elftal, aan de eindbeurt van de "Mundial" in Mexico.

1970 - 1971

- December 1970 : uitnodiging voor jubileum van Coluna te Lissabon.
- Halve finalist Beker van België (Beerschot - Anderlecht : 2-1).
- Derde in Belgische competitie achter Standard en Club Brugge.
- 26.1.1971 — Wint trofee "Svensk Kvalitet" van Volvo.
- Mei 1971 — Uitnodiging voor Jubileum Yashin te Moskou.

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher but appears to contain names and possibly dates.

1871 1871

Handwritten text, likely bleed-through from the reverse side of the page. The text is mirrored and difficult to decipher but appears to contain names and possibly dates.

27 JAAR EN REEDS 60 "CAPS"

Een voetballer mag slechts onder de sterren van zijn sporttak worden geklasseerd als hij gedurende een lange periode aan de top verwijlt. Van Matthews tot Pelé over Puskas, Ocwirk, Schiaffino, di Stefano, Kopa en Bobby Charlton, konden ze zonder onderscheid op 18-jarige leeftijd reeds onder de elite worden gevonden en ze handhaafden er zich gedurende 15 tot 20 seizoenen.

Dit wordt blijkbaar ook met Van Himst het geval.

Op 27-jarige leeftijd had hij reeds 60 maal zijn land vertegenwoordigd, zes maal de Belgische kampioenstitel helpen winnen — dus evenveel maal deelgenomen aan de Europese Beker van de Landskampioenen — en gedurende elf en een half seizoenen het wee en vooral het wel van Anderlechts eerste elftal gedeeld.

Van Himst was om zo te zeggen nooit gekwetst. In al die seizoenen, dus op 345 kampioenschapsmatches kon hij door de Anderlechtse leiders amper TIENmaal niet worden opgesteld ! In deze "realistische" tijd, waarin vooral de beste aanvallers het doelwit van vaak gewetenloze achterspelers zijn geworden, kan

moelijk een overtuigender bewijs van zijn regelmatigheid en van zijn stevigheid worden gevonden.

In de verder in dit boek afgedrukte tabellen, vindt men de senioresactiviteit van Van Himst terug van zondag, 27 december 1959 af tot op het einde van het seizoen 1970 - 1971. De tabellen geven niet alleen een overzicht van een uitzonderlijke loopbaan — waarvan het beste gedeelte wellicht pas aangebroken is... Zij vormen tevens een document over de geschiedenis van Anderlecht en van het nationaal elftal tijdens de laatste 12 jaar.

IN HET SPOOR VAN MERMANS EN COPPENS

Ondanks het feit dat hij zich sedert 12 seizoenen meer inspannt om zijn maats te doen scoren dan om zelf doelpunten op zijn actief te brengen, bekleedt Paul Van Himst, met meer dan 400 doelpunten in de senioresrangen, een vooraanstaande plaats onder de effectiefste aanvallers van zijn generatie. Hiervan vielen er 28 tijdens zijn 60 eerste matches in het nationaal elftal, 31 in de Europese competities voor clubs (17 voor de "Landskampioenen", de rest in de "Jaarbeursteden") en meer dan 200 in de Belgische competitie.

Paul had het kampioenschap 1970 - 1971 afgesloten met een benijdenswaardig totaal van 199 officiële goals. Hij tekende nummer 200 aan op penalty tegen Waregem tijdens de tweede competitie-match van het seizoen 1971-1972.

Tweehonderd competitie-doelpunten ... Dergelijke verrichting ligt alleen in het bereik van uitzonderlijk begaafde aanvallers, die als scholier in de hoogste klasse debuteren en er tenslotte in slagen al de vereiste kwaliteiten te bewaren als de concurrenten hun promptheid en moed reeds verliezen en niet meer geschikt

zijn om in het veeleisend voorste compartiment op te treden. Het kan dan ook geen toeval worden genoemd dat alleen de drie grootste aanvallers uit de na-oorlogse periode, Jef Mermans, Rik Coppens en Paul Van Himst, deze grens van de 200 goals hebben overschreden.

Tijdens het bouwen van zijn doelpunten-pyramide is Van Himst voorbij Victor Wegria gewipt, die in vier kampioenschappen beste doelschutter werd (1858-59, 1959-60, 1960-61 en 1962-63), maar aan ongeveer 150 goals bleef steken, en eveneens voorbij de roodharige Gentenaar Maurice Willems, die bijna de 190 bereikte.

Voor de huidige generatie lijkt Raoul Lambert de aangewezen man om de positie van Paul Van Himst te bedreigen. De Steenbruggenaar staat hier echter voor een formidabele opdracht. Hij telde, op het einde van het speeljaar 1970-71, nog een aanzienlijke achterstand op de Anderlechtenaar: 126 tegen 199. Raoul Lambert is één jaar jonger dan zijn rivaal en vriend, maar hij begon zijn loopbaan in de eerste klasse enkele seizoenen na de driedovoudige "Gouden Schoen".

Geen enkele van de meer dan 400 treffers die Van Himst in elf seizoenen verzamelde had de weerklank van het Colombes-doelpunt van Pol Anoul in 1948 of Jurions linker waardoor Anderlecht in 1962 Real Madrid uitschakelde. Nochtans mag een ganse reeks van zijn goals onder de uitzonderlijke doelpunten worden geklasseerd. "Zoals alleen Van Himst ze kan maken" pleegt men te zeggen. Of "Een Pelé-doelpunt", zoals het nog gebeurde toen hij slechts een paar seconden vóór het afsluiten van het seizoen 1970-71, zijn elftal aan een 1-0 zege op Beveren hielp.

Persoonlijk herinneren wij ons ieder detail van het laatste van de twee doelpunten die hij ter gelegenheid van de dramatische 3-3 draw met Sparta Praag (december 1967) voorbij

doelman Kramerius deponeerde. Het leek de eenvoudigste zaak van de wereld. De Anderlechtse nummer 10 vertrok met de bal vóór zich in een wijde boog en omheen de Tsjechische defensie tot hij Jef Jurion vóór het Praagse strafschoopgebied voor de "1-2"-afspraken ontmoette. De aanvoerder gaf op onverbeterlijke wijze gevolg aan de uitnodiging van zijn jongere partner, voerde de definitieve toets uit en Van Himst verscheen alleen vóór Kramerius. De doelman verliet ijlings zijn doellijn, maar de bal gleed hem reeds in de tegenovergestelde richting voorbij op weg naar de hoek van het doel.

Een paar maanden vroeger — juist gezegd op 24 september 1967 — had de Anderlechtse internationaal in een ontmoeting met Waregem, die met 5-0 werd gewonnen, een snoer van vier parels aaneengeregen. De vier treffers waren zo uitzonderlijk mooi dat ieder van de 22.000 aanwezigen — de supporters van het verpletterde Waregem inclusief — dankbaar was deze ontmoeting niet te hebben gemist.

Rik De Saedeleer schreef hierover in "Het Laatste Nieuws" onder de titel "SUPER VAN HIMST IN EEN SUPER ANDERLECHT". Het vijfde doelpunt, dat Van Himst in samenwerking met een eveneens outstanding Pol Van den Berg had tot stand gebracht, kreeg van de gewaardeerde televisie-reporter volgend etiket :

« Wie dat doelpunt zag, zal het nooit meer vergeten... »

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...
...the ... of ...

VOETBAL IN DERTIG LANDEN !

Paul Van Himst speelde in volgende 25 Europese landen : Finland, Denemarken, Noorwegen, Zweden, Schotland, Engeland, Noord-Ierland, Eire, Nederland, West-Duitsland, Oost-Duitsland, Frankrijk, Spanje, Portugal, Zwitserland, Joegoslavië, Italië, Tsjechoslowakije, Oostenrijk, Hongarije, Bulgarije, Polen, Griekenland, Turkije en Luxemburg.

Albanië, Wales, Roemenië, IJsland, Cyprus, Malta en... de Sovjet-Unie staan steeds niet op zijn lijst. De Anderlechtse aanvoerder was gekwetst toen de Rode Duivels op 24 april 1968 in het Lenin-stadion te Moskou een eerder ongelukkige 1-0 nederlaag opliepen. Van Himst miste wegens eenzelfde reden de ontmoeting tegen Brazilië in Rio op 2 juni 1965 die met 5-0 verloren werd.

Paul Van Himst speelde verder met het Belgische elftal in Mexico en in Israël, met het legerelftal in Irak en Tunesië en met Anderlecht in Marokko.

Ter gelegenheid van een door een dagblad aangeboden verplaatsing naar Chili (Wereldbeker) in 1962 verbleef hij ook in Caracas (Venezuela), in New-York en Hawaï.

VORLESUNG 1

Die hier zu behandelnde Frage ist die, inwiefern die
Klassik der griechischen Literatur, die in der
Antike als die Höhe der menschlichen Kultur
gesehen wurde, auch heute noch eine wichtige
Rolle spielt.

Die griechische Literatur ist in der
Antike als die Höhe der menschlichen Kultur
gesehen wurde, auch heute noch eine wichtige
Rolle spielt. Die griechische Literatur ist
in der Antike als die Höhe der menschlichen
Kultur gesehen wurde, auch heute noch eine
wichtige Rolle spielt.

Die griechische Literatur ist in der
Antike als die Höhe der menschlichen Kultur
gesehen wurde, auch heute noch eine wichtige
Rolle spielt.

Die griechische Literatur ist in der
Antike als die Höhe der menschlichen Kultur
gesehen wurde, auch heute noch eine wichtige
Rolle spielt.

NIET TE KOOP.

"We hebben er ettelijk miljoenen voor over om Van Himst van Sporting Anderlecht over te nemen en voor Paul ligt ook een dik pak biljetten gereed."

Die bewering van een bestuurslid van O. G. Nice verscheen in de zomer van 1971 in een Belgische krant van de hand van een journalist die zijn vakantie aan de Franse Azurenkust had doorgebracht en door de Nice-leider was gepolst over het toen in ons land herhaald opduikend gerucht dat Van Himst bij Anderlecht zijn transfer zou eisen als Jan Mulder niet van de hand werd gedaan.

Meer dan dat krantenbericht werd over die zaak niet meer vernomen. Of O.G. Nice bij Anderlecht navraag heeft gedaan voor een transfer van Van Himst is niet geweten. In het Astridpark haalde men slechts de schouders op toen men probeerde er wat meer over los te maken.

Zoveel is zeker dat het antwoord van Anderlecht voor O. G. Nice hetzelfde zou zijn geweest als datgene dat er steeds en on-

veranderlijk werd gegeven : "Van Himst is niet te koop". Noch min noch meer.

Veel is de naam van Paul Van Himst in zijn lange loopbaan als sterspeler niet in het transfernieuws verschenen. Er zijn nochtans verschillende schuchtere pogingen geweest om te informeren naar een mogelijke overgang van de "Gouden Schoen". Vanwege Belgische clubs — ook Standard heeft af en toe langs zijn neus weg laten blijken kandidaatkoper voor Van Himst te zijn — en vooral van buitenlandse. Meestal werden er echter zelfs nooit onderhandelingen gevoerd en bleef het erbij dat vernomen werd dat die of die club, en zeer bekende zoals onder meer A.C. Milan, Olympique Marseille, Stade Reims en A.S. Roma, geïnteresseerd waren voor een transfer van Paul Van Himst. Werkelijke onderhandelingen kwamen er echter slechts drie keer. En dan nog...

De eerste club die Sporting Anderlecht zo ver kon brengen dat er "moest" gesproken worden, was de Italiaanse Modena. Het gebeurde in de zomer van 1962. Een in België vertoevend Italiaans industrieel en supporter van het toen nog in de Italiaanse hoogste klasse spelend Modena, legde het eerste contact met Paul Van Himst, die een paar dagen later een brief van de Modena-voorzitter ontving met een zeer aanlokkelijk transfervoorstel, waarbij de Italiaanse club zich zelfs bereid verklaarde ook André, de jongere broer van Paul, die toen bij de Anderlechtse invallers uitkwam, over te nemen.

Modena ving bij het Sporting bestuur echter bot : "Van Himst is niet te koop," luidde het korte maar categorische antwoord.

Voor Paul Van Himst was meteen zijn eerste transfer-geschiedenis voorbij.

« Het voorstel van Modena was zeer interessant en ik was wel wat ontgoocheld toen Anderlecht zo kordaat weigerde. Ik zou

het er alleszins op gewaagd hebben naar Italië te trekken samen met mijn broer André, » zegt Van Himst nu nog over die afgewimpelde transfer. Om er aanstonds met een schalkse glimlach aan toe te voegen :

« Ik heb er toch iets bij gewonnen. Voor de eerste keer sedert mijn aansluiting bij Sporting ben ik toen met het bestuur over een aanpassing van mijn loon gaan spreken. Ik ben er niet slecht bij gevaren. »

C. F. Barcelona was de tweede club die meer dan een gewone interesse liet blijken voor Van Himst. De club, waarbij Fernand Goyvaerts enkele seizoenen zou aansluiten, beriep zich op de vriendschapsbanden met Sporting Anderlecht in haar poging om Van Himst aan de haak te slaan. Herhaalde malen heeft C. F. Barcelona aangedrongen, maar veel meer dan "Van Himst is niet te koop" heeft het Anderlecht-bestuur ook in dit geval niet geantwoord al zou Paul er wel voor te vinden zijn geweest naar de Catalaanse hoofdstad uit te wijken.

En dan was er ook nog Real Madrid, dat Van Himst op zijn "wensenlijst" had staan. De Fransman Lucien Muller, die toen voor Real optrad, onthulde de Madrileense interesse voor Paul Van Himst de avond van Frankrijk - België te Parijs op Kerstdag 1963. Muller zegde er in aanwezigheid van enkele journalisten tot Paul :

« Je kunt naar Madrid komen wanneer je wil. Je wordt er verwacht ... »

Was Muller hiermee zijn boekje te buiten gegaan ? Het werd wel aldus voorgesteld, maar daarna is er alleszins nog de tussenkomst van een manager geweest om te proberen de zaak voor elkaar te brengen. Hoe ver de onderhandelingen precies gevorderd waren is nooit uitgelekt. Zoveel is zeker dat ze plots afgebroken werden omdat de Spaanse Voetbalbond had beslist de grenzen voor de invoer van buitenlandse spelers te sluiten.

« Ik moet eerlijk toegeven dat ik zonder aarzelen mijn handtekening zou hebben geplaatst voor Real Madrid. Het was toen toch de droom van elk Europese voetballer de trui van het grote Real te kunnen dragen, » mijmert nu nog steeds Paul Van Himst als die transfer voor de club van voorzitter Senor Bernabeu ter sprake komt.

Aan een mogelijke uitwijking naar een andere grote Belgische of buitenlandse club denkt Pail Van Himst voorlopig niet meer. Het staat voor hem haast vast dat hij in het Astridpark zal blijven tot zijn beste voetbaljaren voorbij zijn. Hij tekende immers onlangs nog voor enkele jaren bij.

En bovendien wordt zijn aanwezigheid in België nu ook vereist door de koffiehandel, waarin hij aandeelhouder is geworden.

Sporting Anderlecht heeft van Van Himst niet willen scheiden. De h. Albert Roosens, vele jaren voorzitter en thans algemeen secretaris van de paarswitten, vatte zijn mening over de steeds even kordate weigering van zijn club, in verband met een mogelijke transfer van Van Himst, bondig samen :

« Anderlecht kon en kan Van Himst niet missen. Hij is voor ons evenveel waard als voor alle clubs die proberen hem van ons af te kopen. »

Het transfer-hoofdstuk van Van Himst is dus wel zeer kort omdat Paul een van die Europese voetballers is die van in het begin van hun loopbaan het etiket "niet te koop, tegen geen enkele prijs" hebben meegekregen.

LATER MISSCHIEEN MANAGER WORDEN.

Op 28-jarige leeftijd is de voetballoopbaan van Paul Van Himst nog wel enkele jaartjes van haar einde, ook al hebben sommigen voorggehouden — ze leidden dit meestal af uit de vrij zware lichaamsbouw van Paul — dat hij niet lang zou meegaan.

Het ziet er voorlopig niet naar uit dat ze gelijk zullen krijgen. Na Mexico blijkt Van Himst in zijn carrière als topvoetballer een nieuwe start te hebben genomen. Dit althans getuigen alle deskundigen, die er zelfs bij voorspellen dat wellicht het mooiste deel van zijn internationale loopbaan pas is begonnen.

Paul Van Himst denkt in elk geval voor het ogenblik nog altijd in hoofdzaak aan zijn toekomst als actief voetballer. Hij is er stellig van overtuigd dat hij tot 32 of 33 jaar nog meer dan behoorlijk aan zijn trekken zal kunnen komen in het Belgische en wellicht ook het internationale topvoetbal. En zelfs misschien nog wel langer ...

« Ik ben geen Stanley Matthews en zijn record van lange carrière-duur breken is niets voor mij. Maar waarom zou ik het niet zo lang kunnen trekken als zoveel andere spelers ? Akkoord,

dat mijn eerder zware lichaamsbouw in dat verband een zekere handicap kan zijn, alhoewel ik daar nog niet zo zeker van ben. Ik denk dat het in de eerste plaats aankomt op de manier waarop men zich steeds heeft verzorgd, op de levenswijze die men er heeft op na gehouden. En natuurlijk zijn er eveneens de gebruikelijke kwetsuren, die een voetballer kan oplopen en de duur van zijn loopbaan kunnen beïnvloeden. »

Van kwetsuren mag Paul Van Himst tot op heden zeker niet klagen. Eigenlijk is hij nog nooit door een echt ernstig letsel getroffen geworden. Ook al is hij sedert vele jaren de Belgische voetballer, die in alle wedstrijden felst wordt geschaduwd en hardst wordt aangepakt. Om het even tegen welke ploeg Paul met Anderlecht of de Belgen in het veld komt, telkens was en is er bij de tegenpartij een mannetje voor zijn bewaking aangewezen. En meestal met de opdracht: "Vlieg er maar in! Pak hem maar stevig aan!"

Omdat Paul lang met het etiket "bangerik" op de trui heeft gelopen, lieten zijn bewakers er zich meestal niet toe pramen hem hardhandig en hardvoetig te lijf te gaan.

« Meer dan eens heb ik de indruk gehad dat een of andere van mijn "lijfwachters" het er werkelijk op aanlegde te proberen me er af te "stampen", me ernstig te kwetsen. Liever dan met een gebroken been op een draagberrie het terrein te verlaten, verkoos ik dan de bangerd te zijn. Ik geloof trouwens dat ik door aldus te handelen mijn loopbaan en ook mijn ploeg een goede dienst heb bewezen. Ik zou anders wellicht veel wedstrijden hebben gemist. »

Paul Van Himst heeft er overigens nooit een geheim van gemaakt dat hij een grondige hekel heeft aan voetbal dat in de eerste plaats op kracht en brutaliteit steunt. Potstampers, invliegers en voetbalvlegels kan hij niet luchten. Hij kan er van meepraten tot wat die mannen in staat zijn, want hij heeft er

heelwat tegenover zich gehad. Wel heeft hij met de jaren geleerd dat in het moderne voetbal de balvaardigheid alleen lang niet voldoende is om zich te kunnen handhaven. De fysische inzet en een kordate aanpak zijn nu onontbeerlijk, alsmede de karaktersterkte om zich door de tegenstander te doen eerbiedigen. Hij gaat nu onverschrokken in de duels, tenminste als hij niet met echte wildemannen te doen heeft. En elke duw en trap geeft hij terug.

« Om zo ver te komen heb ik mezelf moeten forceren, want dat stemt eigenlijk niet met mijn aard overeen, » zegt Paul. « Maar wat wilt ge, ik voelde goed aan dat er iets moest veranderen. Wat nog niet wil zeggen dat ik echte brutaliteiten zou gaan goedkeuren. Ik veracht die nog altijd evenzeer. Vooral het kapiteinschap dat ik nu al enkele jaren bij Sporting Anderlecht en ook in de nationale ploeg waarneem heeft me tot een hardere houding op het terrein aangespoord. Ik ga de tegenstander niet meer uit de weg. Totnogtoe is me zulks best meegevallen. Ik zal het nu wellicht wel tot het einde van mijn loopbaan zo blijven doen. Ik ben het nu immers al gewend.

« Een lange loopbaan ? Ja, maar waar ik die zal beëindigen heb ik nog niet goed met mezelf uitgemaakt. In de grond, voel ik er niet veel voor om ergens in een kleinere club uit lagere afdelingen mijn laatste voetbaljaren te slijten. Maar ik vraag me tevens af of ik het wel over mijn hart zal krijgen er gedaan mee te maken op het ogenblik dat het met mij voor het eersteklasse voetbal op het laatste loopt. »

Voor die na-voetbaltoekomst maakt Paul zich geen zorgen. Hij is vennoot in een koffiehandel en de omzet van de bruine Bresor-boontjes waarborgt hem al een onbekommerd bestaan. Hij heeft zijn sporen al verdiend in het zakenleven dat na zijn voetbal-carrière veel van zijn tijd zal vergen. Misschien schiet er

dan echter nog wel een beetje van die tijd over om aan voetbal te besteden als... manager of technisch directeur.

« Ik meen dat onze clubs meer en meer naar de formule "trainer-manager" dienen over te schakelen. Dit systeem wordt reeds lange jaren in Groot-Brittannië toegepast. Omdat het trainerschap me minder aantrekt en ook een job is dat in het huidige voetbal weinig tijd voor wat anders overlaat, zou manager me ten zeerste bevallen. Dat lijkt me overigens een zeer interessante functie, die eigenlijk alleen met die van de trainer verschilt doordat de manager niet op het veld komt. Hij bespreekt met de oefenmeester de selectie van de ploeg, de tactiek en het spelsysteem en moet in feite meer nog dan de trainer de vertrouwensman én van de spelers én van het clubbestuur zijn. Zonder dan nog te spreken van de public relations en zijn taak als ... spion. Een verantwoordelijke post, vrij boeiend en aangenaam, die ik echter niet in de eerste de beste club zou willen gaan vervullen. En dat heeft dan niets met enige pretentie te maken. Het managerschap zou ik echter alleen op mij willen nemen als ik weet te kunnen samenwerken met een oefenmeester en clubdirigenten, die mijn opvattingen over voetbal delen. Trouwens enkel als de trainer, de technische directeur en de leiders voetbal door dezelfde bril zien, bestaat er een ernstige kans goed werk te kunnen verrichten. »

OPINIES OVER PAUL VAN HIMST.

In dit hoofdstuk hebben wij de opinies over Paul Van Himst samengebracht van een reeks persoonlijkheden uit het voetbal en de sport in het algemeen.

Die opinies hebben ons insziens een oprechte klank.

Sir STANLEY ROUS (Voorzitter van de FIFA)

« Het is weinigen gegeven een onuitwisbaar individueel spoor na te laten in het moderne voetbal. Paul Van Himst is een van die weinigen. Allen die hem bezig zagen, gaven er zich reenschap van dat hij een persoonlijkheid is, die een stempel van kwaliteit kan drukken op alle zaken die hij onderneemt. Zijn spel is nooit over-ingewikkeld en gekenmerkt door de eenvoud van de echte beroepsman. Hij kan het spel zeer goed "lezen" en dit geeft zijn optreden een ontredderende glans. »

LOUIS WOUTERS (Voorzitter van de Belgische Voetbalbond)

« In elke sportactiviteit breken er soms fenomenen door die de massa aanspreken door de enorme concentratie van verschillende hoedanigheden in één atleet. Tot die uitzonderlijke reeks behoort Paul Van Himst sedert lang. Hij is een speerpunt geweest van een technische vernieuwing die zich voor het eerst heeft uitgedrukt in S. C. Anderlecht en is sindsdien gegroeid tot een ver over onze grenzen gekende exponent van de Belgische sportmassa. Zijn kroon heeft ook doornen. Moreel is hij kwetsbaar, fysisch is hij geen vechter en het oordeel van derden beïnvloedt hem sterk. Wat mij opvalt is dat hij zowel zijn kwaliteiten als zijn gebreken kent, maar vooral dat hij sinds enkele seizoenen ook zijn verantwoordelijkheid leert beseffen. Zoals hij het mij zelf zegde : "In alle sporten is het allermoeilijkste niet vedette te worden, maar het te zijn". »

RENE HOSTE (Voorzitter van de Nationale Voetballiga)

« Als voetbalspeler is Van Himst waarschijnlijk één van de meest begaafde spelers die België ooit heeft opgesteld. Als mens heeft hij zich altijd ingespannen om zijn rol als kapitein van de nationale ploeg op ideale wijze, stipt, nauwgezet en overtuigd van zijn plicht te vervullen. Dan wanneer hij mij op een bepaald ogenblik de indruk gaf gebrek te hebben aan vechtlust en zich te laten overmannen door ontmoediging, heb ik in andere omstandigheden zijn karaktersterkte en zijn wil tot overwinnen vastgesteld. »

PAUL GOOSSENS (Voorzitter van het Sportcomité van de K. B. V. B.)

« In het kader van mijn functie als voorzitter van het represief comité van de K. B. V. B. ben ik steeds getroffen door de sportieve houding op het veld van de voetballer met internationale faam, Paul Van Himst. Hij die in vele wedstrijden veelal het mikpunt was van soms al te brutale en onsportieve tegenstrevers, wist steeds een voorbeeldige koelbloedigheid te bewaren. Het strekt hem tot eer dat hij in zijn vrij lange en gevulde loopbaan als topvoetballer nog steeds kan bogen op een blanco strafregister als sportman ! Ook zie ik in hem een toegewijd ploegkapitein die zijn juiste rol begrijpt en zich als medewerker van de spelvaarders opdringt. »

ALBERT ROOSENS (Algemeen secretaris van S. C. Anderlecht)

« De grootste prestatie van Paul Van Himst in zijn reeds rijk gevulde voetbalcarrière is ongetwijfeld de come-back die hij op magistrale wijze verwezenlijkte na de rampzalige Mexico-expeditie. Op 28-jarige leeftijd staat hij onbetwistbaar op de drempel, zoals di Stefano destijds, van een nieuwe en roemrijke loopbaan. »

EUGENE STEPPE (Gewezen algemeen secretaris van S. C. Anderlecht)

« Zoals "Cassis" Adams vroeger en dichter bij ons Jef Mermans en Jef Jurion, heeft Pol Van Himst de voetbalsport en

haar miljoenen aanhangers uitstekend gediend. Hij is "iemand" op en buiten het veld. »

GIANNI RIVERA (Aanvoerder van A. C. Milan)

« Het lijkt geen twijfel dat Paul Van Himst de beste Belgische voetballer van de laatste tien seizoenen is. Ik maakte met hem kennis ter gelegenheid van een België - Italië in 1962 te Brussel. Ik kwam aanstonds onder de indruk van zijn macht en van de wijze waarop hij de bal buiten het bereik van onze verdedigers hield. Hij is echt voor het voetballen geboren. »

BOBBY MOORE (Aanvoerder van de Engelse ploeg)

« In clubwedstrijden en internationale matches heb ik Paul Van Himst nooit een slechte match zien spelen. Hij is een zeer wetenschappelijk en intelligent voetballer, een speler die zeer snel denkt en zelfs nog sneller reageert. Het feit dat hij reeds twaalf seizoenen in een veeleisend beroep aan de top is gebleven spreekt voor zichzelf. »

BOBBY CHARLTON (Manchester United en Engelse ploeg)

« Van Himst heeft een schitterend evenwicht en een goede techniek voor een man met zijn gestalte. Hij heeft ook een drang om het ongewone te doen, kwaliteit die de groten van de rest onderscheidt. Ik beschouw hem als een van de vijf beste binnenspelers van Europa. »

GORDON BANKS (Doelman van de Engelse ploeg)

« De zaak die mij in het optreden van Van Himst meest bevalt is de "pas tegen de muur" (zoals wij zeggen) of de "een-twee" (zoals het op het vasteland heet). Op die wijze geraakte hij in Wembley steeds voorbij de Engelse defensie. Zijn enige tekortkoming? Ik vind dat hij te weinig de verre voorzet aanwendt. »

JOHAN CRUYFF (Ajax Amsterdam)

« Het behoeft geen enkel betoog dat Paul Van Himst gerekend moet worden tot de weinige spelers van wereldklasse die wij momenteel kennen. Wat ik tot op heden in persoonlijke duels en ook als toeschouwer (hetzij op de tribune of op de televisie) van hem gezien heb, stempelt hem in mijn ogen tot één van de meest begaafde technici ter wereld. Wat ik in hem ook bewonder is de beheersing die hij bezit tegen de ongeoorloofde tackels, die bij het moderne voetbal ingecalculiseerd schijnen te zijn. »

JUSTO FONTAINE (Topschutter Wereldbeker 1958 —
Stade Reims)

« Van Himst is een grote, sterke, blonde jongen wiens stijl niet overeenstemt met zijn fysiek. Zijn spel is immers gebaseerd op de technische finesse, de intelligentie, het vloeiend gebaar, zijn zin voor collectiviteit en voor demarkage. Voor ons, Fransen, is hij steeds een nachtmerrie geweest. Men heeft hem kunnen verwijten dat hij niet kan vechten (Ik niet!) en dat hij wat

week is, alhoewel hij, met zijn lichamelijke middelen, iedere trap zou kunnen teruggeven. Laten we liever wensen dat de scheidsrechters strenger optreden tegen de brutale spelers en Van Himst zijn fairplay mag bewaren. Van Himst ? Een aanvaller met wie ik graag had gespeeld. »

KRESTEN BJERRE (Racing White en Deense ploeg)

« De dag dat Paul leert incasseren zonder een spier van zijn aangezicht te vertrekken zal hij de top van het Europees voetbal hebben bereikt. Techniek in het huidige voetbal is onvoldoende. Er moet ook mentale kracht bij zijn. Van Himst en Bjerre verenigd in één persoon : dat is het wat ik bedoel. »

JEF MERMANS (Gewezen Rode Duivel)

« Paul Van Himst is een klassevoetballer. Voor insiders zegt zulks genoeg. Hij is bij Anderlecht de centrale figuur waar omheen alles draait. Sportief en correct vervult hij de moeilijkste opdrachten. Hij brengt door zijn persoonlijkheid rust in het elftal. Uitblinken in kopspel, hardschieterij of draverij doet hij niet bijzonder. »

JOSEPH PANNAYE (Gewezen Rode Duivel)

« Paul Van Himst ? Het bijna volmaakte beeld van de moderne voetballer. Hij is één van de zeldzame spelers, die hun stijl niet alleen aan hun clubelftal, maar zelfs aan de nationale ploeg hebben opgedrongen. Ik ben steeds een uitgesproken be-

wonderaar van Van Himst geweest. De polemieken die in 1970 rond hem zijn ontstaan, bewijzen een ding : hij is een grote persoonlijkheid van het Belgisch en Europees voetbal. »

FREDDY CHAVES (Gewezen Rode Duivel)

« Ik acht Van Himst de volledigste voorspeler uit de naoorlogse periode. Pol bezit alle gaven, zelfs de "morele", om op het voorplan te spelen. De lankmoedigheid en de vlugge ontmoediging van vroeger heeft hij overwonnen en bewees daardoor zijn karaktersterkte. Ik bewonder ook zijn sportiviteit en zijn "gebrek" aan verwaandheid. Dit "gebrek" is een uitzonderlijke gave en het bewijs van een gezond verstand in een gezond lichaam. »

LOUIS CARRE (Gewezen Rode Duivel)

« Ik ben resoluut pro Pol Van Himst en beschouw hem als een speler met uitzonderlijke klasse die een gans tijdperk domineert. Ik verwijt hem slechts een zaak: zijn uitzonderlijke kwaliteiten laten hem toe de rol van "patron" te spelen en nochtans ondergaat hij soms de gebeurtenissen. »

RIK DE SAEDELEER (Gewezen Rode Duivel - T. V.-reporter)

« Ben ik in het buitenland en word ik geïnterpelleerd over het Belgisch voetbal, dan luidt de eerste vraag nog steeds : "Hoe doet Anderlecht het ?". Bijna onveranderlijk is de tweede :

"Hoe oud is Van Himst nu al?" De reactie op mijn antwoord is er meestal een van ongeloof. Want in het buitenland wordt de naam "Van Himst" al meer dan 10 jaar automatisch vereenzelvigd met het Belgisch topvoetbal. Nog groter is de verbazing als ik dan beweer dat, naar mijn oordeel, Van Himst zijn beste periode nog voor de boeg heeft. Maar juiste of onjuiste voorstelling, reeds nu mag Pol de eer opeisen de "internationaal best bekende Belgische voetballer aller tijden" te zijn. »

HENRI THELLIN (Gewezen Rode Duivel)

« Volgens mij is Paul Van Himst een van de vijf beste voetballers van de laatste tien jaar. Zijn moreel gevoel en zijn fair-play op de terreinen maken van hem wat ik een "grote van het Belgisch voetbal" noem, een speler wiens voorbeeld zou moeten nagevolgd worden door onze nieuwe generatie van jonge spelers. »

POLIET VAN DEN BOSCH (Gewezen Rode Duivel)

« Paul liet in het verleden misschien te snel de armen zakken in moeilijke omstandigheden, maar die tekortkoming is nu voor goed verdwenen. Ik bewonder in de eerste plaats zijn kalmte en vriendelijkheid tegenover iedereen. »

RAYMOND GOETHALS (Keuzeheer-trainer van de Belgische ploeg)

« Paul Van Himst is de begaafdste aanvaller van zijn genera-

tie. In de nationale ploeg vormt hij met Van Moer, andere opvallende persoonlijkheid van het Belgisch voetbal, een klasstansandem, die ons vertegenwoordigend elftal een technische basis schenkt. Ik herinner aan de actie tussen die twee spelers tijdens België - Portugal (3-0), in het raam van het Europees kampioenschap, die ons toeliet een doelpunt te maken dat zowel in voorbereiding als verwezenlijking uitzonderlijk mag worden genoemd. »

ARTHUR CEULEERS (Gewezen trainer van de Belgische ploeg)

« Paul Van Himst een joviale, tuchtvolle en welopgevoede jongen. Hij mist misschien de wilskracht en hardheid op het terrein om de persoonlijkheid te zijn die hij normaal met zijn uitzonderlijke technische begaafdheden zou moeten zijn. Hij is, technisch en tactisch, de ideale speler om — zoals trouwens Pelé en Rivera — efficiënte steun te verlenen aan de werkelijke spitspeler. Hij kan een zeer grote rol spelen in een soepele en moderne 4-2-4 en eveneens in een 4-4-2 opstelling. Daarentegen lijkt hij me minder geschikt voor een strenge en eenzijdige 4-3-3 veldbezetting. »

PIERRE SINIBALDI (Gewezen trainer bij S.C. Anderlecht)

« De trainer, die over een speler van de waarde van Van Himst kan beschikken, heeft niet enkel geluk. Het betekent voor hem ook een innige voldoening. Niemand is meer "beroepsvoetballer" — in de nobele betekenis van het woord — dan Van Himst. Bij zijn palmares als speler komen nog zijn aantrek-

kelijke menselijke kwaliteiten : eerlijk, rechtzinnig, objectief, bescheiden. Bij ons in Frankrijk zegt men van zulke persoonlijkheid : "C'est un Monsieur". »

ANDRAS BERES (Gewezen trainer bij S.C. Anderlecht)

« Ik leerde Paul kennen toen hij 23 jaar was. Het vermelden van zijn gebreken kan tot een minimum worden herleid : in die periode kon men hem verwijten de armen te laten zakken wanneer de zaken voor zijn ploeg in ongunstige zin verliepen. Inmiddels is echter bewezen dat de rijper geworden Paul even goed als gelijk wie de vereiste wilskracht aan de dag kan leggen. In gelijk welke vooraanstaande Europese club kon hij een vedette zijn. »

NORBERTO HÖFLING (Gewezen trainer bij S.C. Anderlecht)

« Iedereen weet dat Van Himst de tegenstander niet graag trappen geeft. Ik vind dit normaal. Gewapend met zijn klasse, diende hij nooit de "harde" op het terrein te spelen. Van Himst houdt ook niet van een strenge bewaking, maar begrijpt sedert lang dat deze eer door trainers alleen aan uitstekende spelers wordt bewezen. Ik beschouw hem als een computer. Op een terrein merkt hij op wat slechts weinig spelers zien. Zijn flair is uitzonderlijk. Een speler als Van Himst — ook een uitstekende jongen — komt er slechts alle 12, 20 jaar. »

Pol Van Himst neemt zijn derde „Gouden Schoen” in ontvangst die hij verwierf ingevolge zijn verrichtingen tijdens het jaar 1965. Aan deze plechtigheid, die plaats vond vóór de aftrap van een ontmoeting met St.Truiden, nemen Salvatore Adamo (met schipperspet), Sportings algemeen beheerder Albert Roosens, Jan Pulinx en Charles Baete deel. Onderaan vader en zoon Van Himst aan de werktafel van de Anderlechtse Internationaal.

Twee herinneringen aan een groot verdwenen voetballer... Pol Van Himst en "Lorenzo" Verbiest brengen hun zomerverlof in Spanje door, Laurent nam enkele maanden later afscheid van het leven op 26-jarige leeftijd. Onderaan ziet men de opwippende Laurent Verbiest tussen zijn Anderlechtse collega's Van Himst, Konter, Hanon, Jurion en Stockman.

HELMUT SCHOEN (Federaal trainer van West-Duitsland)

« Voor mij is Van Himst het ideaal van de moderne aanvaller. Hij kan, met zijn uitstekende techniek en trefkracht, niet alleen persoonlijke successen forceren, maar kan die successen ook voorbereiden door zijn voortreffelijk speloverzicht. Daarom schat ik hem hoog. Ik heb ook zijn bescheidenheid en vriendelijkheid leren waarderen. »

RAOUL LAMBERT (Club Brugge en Belgische ploeg)

« In tegenstelling met wat heel wat supporters denken, speel ik zeer gaarne met Paul. Het is immers zeer aangenaam als puntspeler een Paul achter zich te hebben en tevens is hij voor mij een goede kameraad. In het moderne voetbal zie ik als voorname van zijn gebreken dat hij slechts een goede voet heeft en in geval van mandekking, wellicht uit schrik kwetsuren op te lopen, hij veel van zijn mogelijkheden verliest en bijgevolg minder presteert of zelfs helemaal uit de wedstrijd verdwijnt. »

ODILLON POLLEUNIS ("Gouden Schoen" 1968 en Belgische ploeg)

« Het enige gebrek dat Pol heeft is dat hij niet wilskrachtig genoeg is en vlug ontmoedigd. Over zijn kwaliteiten kan natuurlijk veel meer gezegd worden : hij is technisch een kraan, een zeer verstandig en kundig speler, leeft 100 % voor zijn sport en heeft verschillende jaren de waarde van het Belgisch voetbal bepaald. Ik heb me steeds gespiegeld aan Pol en aan zijn slaloms, die ik tracht na te doen. Aan mijn eerste internationale wed-

strijd heb ik een speciale herinnering : Pol steunde me 100 % en na de match kreeg ik van hem de fanion. »

ROGER CLAESSEN (Gewezen Rode Duivel)

« Ik beschouw Pol Van Himst als de beste Belgische speler uit de na-oorlogse periode. Ik ben zelfs geneigd te zeggen "van alle tijden", maar aangezien ik de vooroorlogse periode niet heb gekend, verkies ik hier geen oordeel uit te brengen. »

JEAN DOCKX (Belgische ploeg)

« Toen ik hem ongeveer 10 jaar geleden leerde kennen bij het leger, heb ik reeds kunnen vaststellen hoe oplettend hij was op zijn voeding en drankgebruik. Als tegenstander is hij steeds correct en als medespeler de grootste die ik in België ooit heb gekend. Ik denk dat het nog lang zal duren vooraleer er nog een speler als Paul Van Himst geboren wordt. »

PAUL VAN DEN BERG (Gewezen Rode Duivel)

« Misschien heeft men onvoldoende de aandacht gevestigd op zijn voornaamste kwaliteit : zijn prachtige collectieve mentaliteit, die hem toelaat zijn zeer talrijke eigenschappen in dienst van het elftal te stellen. Tijdens de moeilijke ogenblikken van Anderlecht in de laatste kampioenschappen was hij groter dan ooit. Toen was hij zowel de olie als het raderwerk van de Anderlechtse mechaniek. »

ERWIN VAN DEN DAELE (Club Brugge en Belgische ploeg)

« Ik heb Paul Van Himst steeds een uitmuntend voetballer met uitzonderlijke klasse gevonden. Later als tegenstander was hij voor mij een moeilijk maar tevens een zeer fair opponent. Misschien kon men hem vroeger te weinig karaktersterkte aanwrijven, maar dit is, naar mijn persoonlijke ondervinding, reeds lang verleden tijd. »

RAYMOND CEULEMANS (Veelvoudig wereldkampioen biljarten)

« Pol Van Himst is voor mij een technisch zeer goed en een bijzonder sportief en voorbeeldig voetballer. Mocht hij een beetje sneller zijn en wat meer hardheid tonen, zou ik hem onder de tien beste Europese voetballers plaatsen, steeds genomen als voorspeler. »

JOEL ROBERT (Vijfvoudige wereldkampioen motorcross 250 cc.)

« Ik heb Paul, helaas, slechts vijf of zes maal zien spelen, maar iedere maal is hij me bijgebleven als een uitzonderlijk technicien, die echter hardnekkigheid mist, ja zelfs een dosis "méchaneté". »

ROGER DE COSTER (Wereldkampioen motorcross 500cc.)

« Wat fantastisch is bij Paul is de standvastigheid in zijn loopbaan, de standvastigheid in de inspanning om zo lange jaren in de beoefening van zijn sport naar verbetering te streven, alsmede de onverdroten wilskracht die hij heeft opgebracht om zijn fysieke conditie te verzorgen. »

PIERRE COSSEMIJNS (Gewezen Europees bokskampioen)

« Pol Van Himst is een speler met grote klasse en bovendien een zeer sympathieke en sportieve "gast"... »

TOM NORDAHL (Zweeds internationaal, ex-Anderlecht)

« Als voetballer, als aanvoerder en als vriend, is Paul werkelijk een groot heerschap. Hij zit er voor een groot gedeelte tussen dat ik mij tijdens mijn Belgisch verblijf zo goed heb vermaakt. »

LUC VARENNE (Radioreporter...)

« Een radioreporter is verplicht te vertellen wat hij op een terrein ziet en moet bijgevolg verklaren of een speler goed of slecht speelt. Paul Van Himst nu kan kritiek verdragen. Hij heeft geen vedette-allures, hij die nochtans sedert meer dan 10 jaar de eerste Belgische voetballer is met Wilfried Van Moer. Een echte gentlemen, die Paul, en een uitstekende vriend op de koop toe. Een specimen van een uitstervend ras... »

ARSENE VAILLANT (ex-Rode Duivel en TV-reporter)

« Te Liverpool heeft men Roger Hunt, de Engelse internationaal, de bijnaam "De Engelse Van Himst" geschonken. Dit is de hoogste eer die men de Anderlechtenaar ooit heeft bewezen. Ik vind zijn seizoen 1970-71 het beste dat hij ooit leverde. Hij is technisch even sterk als vroeger, maar hij kan thans "vechten" in de goede zin van het woord en heeft zich als een merkwaardig "menner" van zijn troepen ontpopt. »

JEF JURION ("Mister Europe" ...)

« Op zuiver voetbalgebied denkelijk de beste aanvaller van mijn generatie. In de jaren die ik met hem doormaakte praktisch niet te stuiten met de bal aan de voet. Ontbrak toen misschien een weinig hardheid en karakter. Bij harder werken wordt hij minder briljant hetgeen normaal is maar spijtig terzelfdertijd. In een grote ploeg nog steeds onstuitbaar, denkelijk als hij zich volledig offensief mag uitleven. »

EINDE

... de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren

DE LANT (ex-Konink Lijndel en TV-reporter)

... de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren
... van de laatste jaren heeft mijn leven zich de laatste jaren

DE LANT

INTERNATIONALE VRIENDSCHAPPELIJKE MATCHEN

1.	9. 3.1960	Anderlecht	Anderlecht-Stade Reims	1-1	
2.	27. 4.1960	id.	Anderlecht-Galatasaray	3-1	(1 goal)
3.	14. 5.1960	id.	Anderlecht-Arsenal	1-4	(1 goal)
4.	19. 5.1960	Jambes	Anderlecht-Cruzeiro (Braz.)	0-0	
5.	28. 5.1960	Anderlecht	Anderlecht-F.C. Santos	0-6	
6.	14. 8.1960	Roubaix	C.O.R.T.-Anderlecht	2-0	
7.	16. 8.1960	Anderlecht	Anderlecht-Willem II	1-3	
8.	27. 8.1960	id.	Anderlecht-Valencia	0-1	
9.	31. 8.1960	Moeskroen	Anderlecht-Valenciennes	1-1	
10.	7. 9.1960	Anderlecht	Anderlecht-Penarol	2-1	(1 goal)
11.	2.11.1960	id.	Anderlecht-Victoria Bahia	6-1	
12.	3. 4.1961	Kortrijk	Anderlecht-Munchen '60	2-2	(1 goal)
13.	8. 6.1961	Anderlecht	Anderlecht-Madureira	0-0	
14.	13. 6.1961	Parijs	Benfica-Anderlecht	3-2	
15.	15. 6.1961	id.	Racing de Paris-Anderlecht	2-5	(1 goal)
16.	13. 8.1961	Zaandam	Zaandam-Anderlecht	1-2	(1 goal)
17.	15. 8.1961	Tilburg	Willem II-Anderlecht	1-5	
18.	23. 8.1961	Anderlecht	Anderlecht-San Sebastian	0-2	
19.	30. 8.1961	id.	Anderlecht-Stade Français	0-0	
20.	13. 9.1961	id.	Anderlecht-La Paz	3-3	
21.	20. 9.1961	Eindhoven	P.S.V.-Anderlecht	1-1	
22.	12.12.1961	Anderlecht	Anderlecht-Dukla Praag	0-3	
??	17. 4.1962	id.	Anderlecht-SPartak Moscou	1-2	(1 goal)
.	19. 8.1962	Tilburg	Anderlecht-Willem II	9-2	(1 goal)
25.	22. 8.1962	Anderlecht	Anderlecht-Monaco	6-2	(1 goal)
26.	26. 8.1962	Herve	Anderlecht-Ol. Lyon	2-3	
27.	23. 1.1963	Montpellier	Montpellier-Anderlecht	1-1	

28.	31. 1.1963	Nice	Nice-Anderlecht	0-2
29.	17. 2.1963	Anderlecht	Anderlecht-C.O.R.T.	10-0
30.	24. 2.1963	id.	Anderlecht-Valenciennes	2-0
31.	11. 6.1963	Parijs	Anderlecht-Botafogo	0-1
32.	13. 6.1963	id.	Anderlecht-Ujpest	2-0 (1 goal)
33.	20. 6.1963	Oslo	Valerengens-Anderlecht	1-6 (2 goals)
34.	10. 8.1963	Maastricht	M.V.V.-Anderlecht	1-0
35.	14. 8.1963	Tilburg	Willem II-Anderlecht	1-5 (2 goals)
36.	20. 8.1963	Anderlecht	Anderlecht-Zaragoza	0-2
37.	26. 8.1963	Eindhoven	P.S.V.-Anderlecht	0-2 (1 goal)
38.	12. 9.1963	Anderlecht	Anderlecht-St. Reims	4-0 (2 goals)
39.	2.10.1963	Rotterdam	Feijenoord-Anderlecht	0-2 (1 goal)
40.	30.10.1963	Anderlecht	Anderlecht-Intern. Sel.	3-3 (3 goals)
41.	4.12.1963	id.	Anderlecht-Sovjet-Unie	1-3
42.	30. 3.1964	Rijssel	L.O.S.C.-Anderlecht	0-0
43.	7. 4.1964	Anderlecht	Anderlecht-C.F. Barcelona	4-2 (1 goal)
44.	23. 4.1964	id.	Anderlecht-Stade Franç.	5-3 (2 goals)
45.	6. 5.1964	Barcelona	CF Barc.-Anderlecht	3-0
46.	15. 5.1964	Anderlecht	Anderlecht-Feijenoord	4-2 (1 goal)
47.	22. 5.1964	Union	Anderlecht-Sao Paulo FC	0-0
48.	26. 5.1964	Anderlecht	Anderlecht-Bor. Dortmund	0-1
49.	3. 6.1964	Rijssel	L.O.S.C.-Anderlecht	1-5 (2 goals)
50.	16. 6.1964	Parijs	Stade Reims-Anderlecht	1-3
51.	18. 6.1964	id.	Bor. Dortmund-Anderlecht	2-5
52.	23. 8.1964	Nijvel	Anderlecht-Betis Sevilla	3-1
53.	26. 8.1964	Anderlecht	Anderlecht-Valenciennes	6-1 (1 goal)
54.	17. 3.1965	id.	Anderlecht-A.C. Milan	1-2
55.	27. 4.1965	id.	Anderlecht-Tottenham	4-2 (2 goals)
56.	9. 6.1965	Sedan	Sedan-Anderlecht	2-1
57.	15. 6.1965	Parijs	Stade Rennes-Anderlecht	3-2
58.	17. 6.1965	id.	R.C.P.-Anderlecht	0-4 (1 goal)
59.	15. 8.1965	Vichy	Nantes-Anderlecht	1-4
60.	23. 8.1965	Anderlecht	Anderlecht-Esp. Barcel.	3-1 (1 goal)
61.	28. 8.1965	Casablanca	Partizan Belg.-Anderlecht	4-1
62.	29. 8.1965	id.	MAS Fez-Anderlecht	0-3 (2 goals)
63.	4. 5.1966	Anderlecht	Anderlecht-Novi Sad Vojv.	5-1 (2 goals)
64.	15. 6.1966	Parijs	Vasco da Gama-Anderlecht	0-2
65.	17. 6.1966	id.	Anderlecht-Sedan RCP	3-1
66.	19. 6.1966	Sedan	Sedan RCP-Anderlecht	5-4 (2 goals)
67.	23. 6.1966	Monaco	Monaco-Anderlecht	5-3
68.	17. 8.1966	Anderlecht	Anderlecht-Sedan	1-2 (1 goal)
69.	21. 8.1966	Nijvel	Anderlecht-Valenciennes	6-0 (2 goals)
70.	30. 8.1966	Barcelona	CF Barcel.-Anderlecht	2-1
71.	1. 9.1966	id.	Nantes-Anderlecht	0-7 (4 goals)
72.	1. 2.1967	Anderlecht	Anderlecht-Ajax	4-1 (3 goals)
73.	25. 3.1967	Milaan	A.C. Milan-Anderlecht	1-1
74.	29. 3.1967	Anderlecht	Anderlecht-Austria Wenen	2-1 (2 goals)
75.	10. 5.1967	id.	Anderlecht-Honved	3-0
76.	2. 6.1967	Bordeaux	Girondins-Anderlecht	2-3
77.	7. 6.1967	Marseille	Ol. Marseille-Anderlecht	1-0
78.	6. 8.1967	Amsterdam	Ajax-Anderlecht	3-1
79.	10. 8.1967	Wenen	Austria-Anderlecht	0-3

80.	15. 8.1967	Boedapest	Honved-Anderlecht	1-1	
81.	6. 9.1967	Geleen	Fortuna-Anderlecht	2-3	
82.	31.10.1967	Anderlecht	Anderlecht-Bayern M.	4-2	(1 goal)
83.	10. 4.1968	id.	Anderlecht-Hongaarse XI	2-1	(1 goal)
84.	8. 5.1968	Rijssel	L.O.S.C.-Anderlecht	4-2	(1 goal)
85.	12. 6.1968	Anderlecht	Anderlecht-Feijenoord	1-2	
86.	4. 8.1968	Rotterdam	Feijenoord-Anderlecht	1-2	
87.	17. 8.1968	Malaga	Real Madrid-Anderlecht	1-3	
88.	18. 8.1968	id.	Racing B.A.-Anderlecht	2-0	
89.	21. 8.1968	Sedan	Sedan-Anderlecht	0-0	
90.	28. 8.1968	Anderlecht	Anderlecht-Malaga	2-1	
91.	23.10.1968	Parijs	St. Etienne-Anderlecht	0-1	
92.	12. 3.1969	Anderlecht	Anderlecht-Benfica	3-2	(2 goals)
93.	9. 4.1969	Vigo	Celta V.-Anderlecht	1-1	
94.	6. 5.1969	Anderlecht	Anderlecht-Hamburger	2-1	
95.	25. 5.1969	Tunis	Esperance-Anderlecht	1-3	
96.	27. 5.1969	Turijn	Juventus-Anderlecht	2-3	(1 goal)
97.	9. 8.1969	Reims	Stade Reims-Anderlecht	0-3	
98.	12. 8.1969	Wenen	Rapid Wenen-Anderlecht	3-1	
99.	23. 8.1969	Huelva	Real Madrid-Anderlecht	2-1	(1 goal)
100.	24. 8.1969	id.	Las Palmas-Anderlecht	0-3	
101.	28. 8.1969	Anderlecht	Anderlecht-Curitiba	5-2	(1 goal)
102.	24. 3.1970	Rijssel	Ol. Marseille-Anderlecht	2-2	(1 goal)
103.	2. 8.1970	Vlaardingen	Vlaardingen-Anderlecht	0-2	(1 goal)
104.	8. 8.1970	La Linea	Valencia-Anderlecht	2-0	
105.	9. 8.1970	id.	San Lor. di Almagro-Anderlecht	3-2	
106.	12. 8.1970	Eindhoven	P.S.V.-Anderlecht	4-1	
107.	16. 8.1970	Athene	Panathinaïkos-Anderlecht	1-4	(1 goal)
108.	23. 8.1970	Machelen	Anderlecht-Valenciennes	2-0	(1 goal)
109.	26. 8.1970	Anderlecht	Anderlecht-Sparta Rott.	4-0	(2 goals)
110.	6. 9.1970	Pont l'Abbé	Stade Rennes-Anderlecht	1-1	
111.	18.11.1970	Anderlecht	Anderlecht-Manch. City	1-0	
112.	20. 1.1971	id.	Anderlecht-Bayern Munch.	2-1	(1 goal)
113.	1. 6.1971	Rijssel	Legia Warschau-Anderlecht	2-2	
114.	3. 6.1971	id.	Vit. Setubal-Anderlecht	0-4	

TOTAAL : 114 matches 61 gew. 35 verl. 18 draw 272/164 140 pt 65 goals

MATCHEN IN HET BELGISCH ELFTAL

1.	19.10.1960	Stockholm	Zweden-België	2-0		Voorronde Wereldb.
2.	30.10.1960	Hezel	België-Hongarije	2-1	(1 doelp.)	Vriendenn.
3.	20.11.1960	id.	België-Zwitserland	2-4	(1 doelp.)	Voorronde Wereldb.
4.	8. 3.1961	Frankfurt	W. Duitsl.-België	1-0		Vriendenn.
5.	22. 3.1961	Rotterdam	Nederland-België	6-2	(1 doelp.)	id.
6.	4.10.1961	Hezel	België-Zweden	0-2		Voorronde Wereldb.
7.	18.10.1961	Hezel	België-Frankrijk	3-0		Vriendenn.
8.	12.11.1961	Amsterdam	Nederland-België	0-4	(1 doelp.)	id.
9.	24.12.1961	Hezel	België-Bulgarije	4-0	(2 doelp.)	id.
10.	1. 4.1962	Deurne	België-Nederland	3-1		id.
11.	13. 5.1962	Hezel	België-Italië	1-3	(1 doelp.)	id.
12.	18. 5.1962	Lissabon	Portugal-België	1-2		id.
13.	23. 5.1962	Warschau	Polen-België	2-0		id.
14.	14.10.1962	Deurne	België-Nederland	2-0	(1 doelp.)	id.
15.	4.11.1962	Belgrado	Joegoslavië-België	3-2		Europese kamp.
16.	2.12.1962	Hezel	België-Spanje	1-1		Vriendenn.
17.	3. 3.1963	Rotterdam	Nederland-België	0-1		id.
18.	31. 3.1963	Hezel	België-Joegoslavië	0-1		Europese kamp.
19.	24. 4.1963	Hezel	België-Brazilië	5-1	(1 doelp.)	Vriendenn.
20.	21.10.1963	Amsterdam	België-Nederland	1-1		id.
21.	1.12.1963	Valencia	Spanje-België	1-2		id.
22.	25.12.1963	Parijs	Frankrijk-België	1-2	(2 doelp.)	id.

23.	22. 3.1964	Deurne	België-Nederland	0-0		id.
24.	15. 4.1964	Genève	Zwitserland-België	2-0		id.
25.	3. 5.1964	Heizel	België-Portugal	1-2		id.
26.	30. 9.1964	Deurne	België-Nederland	1-0		id.
27.	21.10.1964	Londen	Engeland-België	2-2	(1 doelp.)	id.
28.	2.12.1964	Heizel	België-Frankrijk	3-0	(1 doelp.)	id.
29.	24. 3.1965	Dublin	Elre-België	0-2		id.
30.	7. 4.1965	Heizel	België-Polen	0-0		id.
31.	9. 5.1965	Heizel	België-Israël	1-0		Voorronde Wereldb.
32.	26. 9.1965	Sofia	Bulgarije-België	3-0		id.
33.	27.10.1965	Anderlecht	België-Bulgarije	5-0	(2 doelp.)	id.
34.	10.11.1965	Tel-Aviv	Israël-België	0-5	(3 doelp.)	id.
35.	29.12.1965	Florentië	België-Bulgarije	1-2		id.
36.	17. 4.1966	Rotterdam	Nederland-België	3-1		Vriendenm.
37.	20. 4.1966	Parijs	Frankrijk-België	0-3		id.
38.	22. 5.1966	Heizel	België-Sovjet-Unie	0-1		id.
39.	25. 5.1966	Luik	België-Elre	2-3	(1 doelp.)	id.
40.	11.11.1966	Heizel	België-Frankrijk	2-1	(2 doelp.)	Europese kamp.
41.	19. 3.1967	Luxemburg	Luxemburg-België	0-5	(2 doelp.)	id.
42.	16. 4.1967	Deurne	België-Nederland	1-0		Vriendenm.
43.	21. 5.1967	Katowice	Polen-België	3-1		Europese kamp.
44.	8.10.1967	Heizel	België-Polen	2-4		id.
45.	7. 3.1968	Heizel	België-W.-Duitsl.	1-3		Vriendenm.
46.	7. 4.1968	Amsterdam	Nederland-België	1-2		id.
47.	19. 6.1968	Helsinki	Finland-België	1-2		Voorronde Wereldb.
48.	9.10.1968	Waregem	België-Finland	6-1		id.
49.	16.10.1968	Anderlecht	België-Joegoslavië	3-0		id.
50.	23. 2.1969	Luik	België-Spanje	2-1		id.
51.	16. 4.1969	Heizel	België-Mexico	2-0	(1 doelp.)	Vriendenm.
52.	19.10.1969	Skopje	Joegoslavië-België	4-0		Voorronde Wereldb.
53.	25. 2.1970	Anderlecht	België-Engeland	1-3		Vriendenm.
54.	3. 6.1970	Mexico-C.	El Salvador-België	0-3		„Mundial”
55.	6. 6.1970	id.	Sovjet-Unie-België	4-1		id.
56.	11. 6.1970	id.	Mexico-België	1-0		id.
57.	3. 2.1971	Luik	België-Schofland	3-0	(3 doelp.)	Europese kamp.
58.	17. 2.1971	Anderlecht	België-Portugal	3-0		id.
59.	20. 5.1971	Luxemburg	Luxemburg-België	0-4	(1 doelp.)	Vriendenm.
60.	26. 5.1971	Kopenhagen	Denemark.-België	1-2		Europese kamp.

TOTAAL : 60 matches 32 gew. 23 verl. 5 draw 112-78 69 pt 28 goals

EUROPESE BEKER DER LANDSKAMPIOENEN

1.	5. 9.1962	Madrid	Real Madrid-Anderlecht	3-3	(1 doelp.)
2.	26. 9.1962	Heizel	Anderlecht-Real Madrid	1-0	
3.	24.10.1962	Sofia	CDNA Sofia-Anderlecht	2-2	
4.	14.11.1962	Heizel	Anderlecht-CDNA Sofia	2-0	
5.	6. 3.1963	id.	Anderlecht-Dundee F.C.	1-4	
6.	13. 3.1963	Dundee	Dundee F.C.-Anderlecht	2-1	
7.	9. 9.1964	Heizel	Anderlecht-Bologna	1-0	(1 doelp.)
8.	7.10.1964	Bologna	Bologna-Anderlecht	2-1	
9.	14.10.1964	Barcelona	Bologna-Anderlecht	0-0	
10.	25.11.1964	Liverpool	Liverpool-Anderlecht	3-0	
11.	16.12.1964	Heizel	Anderlecht-Liverpool	0-1	
12.	8. 9.1965	Stamboel	Fenerbahce-Anderlecht	0-0	
13.	15. 9.1965	Anderlecht	Anderlecht-Fenerbahce	5-1	(1 doelp.)
14.	23.11.1965	id.	Anderlecht-Derry City	9-0	(2 doelp.)
15.	23. 2.1966	id.	Anderlecht-Real Madrid	1-0	(1 doelp.)
16.	9. 3.1966	Madrid	Real Madrid-Anderlecht	4-2	
17.	14. 9.1966	Valkeakoski	Haka Valkeakosken- Anderlecht	1-10	(5 doelp.)
18.	28. 9.1966	Anderlecht	Anderlecht-Valkeakosken	2-0	(1 doelp.)
19.	17.11.1966	Praag	Dukla Praag-Anderlecht	4-1	
20.	7.12.1966	Anderlecht	Anderlecht-Dukla Praag	1-2	
21.	20. 9.1967	Karl Marx Stadt	Karl Marx Stadt-Anderl.	1-3	(1 doelp.)
22.	18.10.1967	Anderlecht	Anderl.-Karl Marx Stadt	2-1	(1 doelp.)
23.	29.11.1967	Praag	Sparta Praag-Anderlecht	3-2	(1 doelp.)
24.	6.12.1967	Anderlecht	Anderlecht-Sparta Praag	3-3	(2 doelp.)
25.	18. 9.1968	id.	Anderlecht-Glentoran	3-0	
26.	2.10.1968	Belfast	Glentoran-Anderlecht	2-2	
27.	27.11.1967	Anderlecht	Anderl.-Manch. United	3-1	

TOTAAL : 27 matches 12 gew. 9 verl. 6 draw 61-40 30 pt 17 goals

MATCHEN VOOR DE „RAPPAN“-BEKER

1.	22. 5.1968	Milaan	Inter-Anderlecht	2-1
2.	28. 5.1968	Anderlecht	Anderlecht-Inter	3-1
3.	5. 6.1968	id.	Anderlecht-Nurnberg	2-2
4.	10. 8.1968	Nurnberg	Nurnberg-Anderlecht	5-1
5.	20. 6.1970	Anderlecht	Anderlecht-Hamburg S.V.	1-2

TOTAAL : 5 matchen 1 gew. 3 verl. 1 draw 8-12 3 pt 0 goals

OFFICIEUZE MATCHEN MET HET NATIONAAL ELFTAL

1960-61	1	0	0	1	2	2	1 pt	1 goal
1969-70	5	5	0	0	39	2	10	6
<hr/>								
	6	5	0	1	41	4	11 pt	7 goals

EUROPESE BEKER DER JAARBEURSTEDEN

1.	10. 9.1969	Anderlecht	Anderlecht- Valur Reykjavik	6-0	(4 doelp.)
2.	16. 9.1969	Gent	Valur Reykjavik- Anderlecht	0-2	
3.	11.11.1969	Anderlecht	Anderlecht-Coleraine	6-1	(2 doelp.)
4.	20.11.1969	Coleraine	Coleraine-Anderlecht	3-7	(3 doelp.)
5.	14. 1.1970	Dunfermline	Dunfermline-Anderlecht	3-2	(1 doelp.)
6.	11. 3.1970	Anderlecht	Anderlecht-Newcastle	2-0	
7.	18. 3.1970	Newcastle	Newcastle-Anderlecht	3-1	
8.	15. 4.1970	Milaan	Inter Milaan-Anderlecht	0-2	
9.	22. 4.1970	Anderlecht	Anderlecht-Arsenal	3-1	
10.	26. 4.1970	Londen	Arsenal-Anderlecht	3-0	
11.	2. 9.1970	Sarajewo	Zejleznicar-Anderlecht	3-4	
12.	16. 9.1970	Anderlecht	Anderlecht-Zejleznicar	5-4	(1 doelp.)
13.	21.10.1970	Kopenhagen	Akademisk-Anderlecht	1-3	(1 doelp.)
14.	4.11.1970	Anderlecht	Anderlecht-Akademisk	4-0	(1 doelp.)
15.	9.12.1970	id.	Anderlecht-Vit. Setubal	2-1	
16.	23.12.1970	Setubal	Vit. Setubal-Anderlecht	3-1	

TOTAAL : 16 matchen 12 gew. 4 verl. 0 draw 50-26 24 pt 13 goals

Van Himst anno 1972... Paul is 28 jaar. Hij bezit thans op ieder gebied het zelfvertrouwen dat hij in het verleden soms ontbgerde. Hij is werkelijk het model van de ontspannen, klaarziende voetballer geworden.

Daarom noemt men Pol dikwijls „Slalom“ Van Himst... Bovenaan heeft hij de volledige Beerschot-defensie (Willems, Hermans, De Ferm en de doelman) gedribbeld en gaat hij de bal in het net duwen. Onderaan flitst de Anderlecht-aanvoerder tussen de „poolisten“, Fons Haagdoren en Walter Vercammen, door op zijn weg naar het doel van Racing White.

KAMPIOENSCHAPPEN

1959-60	15	10	3	2	43	20	22 pt	7 goals	2de
1960-61	29	15	8	6	56	28	36	13	3de
1961-62	30	21	2	7	75	29	49	10	1ste
1962-63	30	15	8	7	54	34	37	15	3de
1963-64	29	18	3	8	76	27	44	26	1ste
1964-65	29	24	3	2	86	21	50	24	1ste
1965-66	29	21	4	4	82	16	46	25	1ste
1966-67	30	20	3	7	63	12	47	18	1ste
1967-68	28	19	3	6	63	20	44	20	1ste
1968-69	27	11	5	11	56	31	33	10	4de
1969-70	29	15	8	6	63	26	36	15	4de
1970-71	30	18	7	5	53	28	41	16	3de
<hr/>									
	335	207	57	71	770	292	485	199 goals	

EUROPESE BEKER DER LANDSKAMPIOENEN

1962-63	6	2	2	2	10	11	6 pt	1 goals
1964-65	5	1	3	1	2	6	3	1
1965-66	5	3	1	1	17	5	7	4
1966-67	4	2	2	0	14	7	4	6
1967-68	4	2	1	1	10	8	5	5
1968-69	3	2	—	1	8	3	5	—

	27	12	9	6	61	40	30 pt	17 goals
--	----	----	---	---	----	----	-------	----------

BEKER VAN BELGIË

1963-64	3	2	1	0	6	3	4 pt	2 goals
1964-65	6	6	0	0	27	4	12	7
1965-66	4	3	1	0	16	1	6	5
1966-67	5	4	1	0	11	3	8	7
1967-68	2	1	1	0	12	1	2	4
1968-69	2	1	1	0	10	2	2	2
1969-70	4	3	1	0	9	5	6	3
1970-71	5	4	1	0	26	4	8	4
<hr/>								
	31	24	7	0	117	23	48 pt	34 goals

EUROPESE BEKER DER JAARBEURSSTEDEN

1969-70	10	7	3	0	31	14	14 pt	10 goals
1970-71	6	5	1	0	19	12	10	3
	16	12	4	1	50	26	14 pt	13 goals

NATIONALE VRIENDENMATCHEN

1960-61	3	2	1	0	15	7	4 pt	6 goals
1961-62	1	1	0	0	6	3	2	0
1962-63	2	1	1	0	2	3	2	1
1963-64	1	0	0	1	3	3	1	2
1964-65	2	2	0	0	21	0	4	5
1965-66	2	2	0	0	6	0	4	2
1966-67	2	2	0	0	9	1	4	3
1967-68	2	2	0	0	6	1	4	—
1968-69	3	2	1	0	7	2	4	1
1969-70	3	3	0	0	11	0	6	3
1970-71	3	3	0	0	20	3	6	4
<hr/>								
	24	20	3	1	106	23	41 pt	27 goals

RAPPAN-BEKER

1967-68	3	1	1	1	6	5	3 pt	0 goals
1968-69	1	—	1	—	1	5	—	0
1969-70	1	0	1	—	1	2	—	0

	5	1	3	1	8	12	3 pt	0 goals
--	---	---	---	---	---	----	------	---------

NATIONAAL ELFTAL

1960-61	5	1	4	0	6	14	2 pt	3 goals
1961-62	8	5	3	0	17	9	10	4
1962-63	6	3	2	1	11	6	7	2
1963-64	6	2	2	2	6	7	6	2
1964-65	6	4	—	2	9	2	10	2
1965-66	8	3	5	0	17	12	6	6
1966-67	4	3	1	0	9	4	6	4
1967-68	4	2	2	0	7	9	4	—
1968-69	4	4	0	0	13	2	8	1
1969-70	5	1	4	0	5	12	2	—
1970-71	4	4	—	0	12	1	8	4
	60	32	23	5	112	78	69 pt	28 goals

INTERNATIONALE VRIENDENWEDSTRIJDEN

1959-60	5	1	2	2	5	11	4 pt	2 goals
1960-61	10	3	5	2	18	16	8	3
1961-62	8	2	3	3	12	13	7	2
1962-63	10	7	2	1	40	10	15	5
1963-64	18	10	5	3	43	25	23	15
1964-65	7	4	3	0	21	11	8	4
1965-66	9	6	3	0	28	18	12	7
1966-67	10	6	3	1	28	10	13	12
1967-68	8	4	3	1	17	15	9	3
1968-69	11	8	1	2	20	12	18	3
1969-70	6	3	2	1	15	9	7	3
1970-71	12	7	3	2	25	14	16	6
<hr/>								
	114	61	35	18	272	164	140 pt	65 goals

LEGER-ELFTALLEN

1961-62	3	1	2	0	6	9	2 pt	2 goals
1962-63	5	4	1	0	14	2	8	3
<hr/>								
	8	5	3	0	20	11	10 pt	5 goals

INTERNATIONALE SELECTIES

1963-64		1	1	0	0	4	2	2 pt	0 goals
---------	--	---	---	---	---	---	---	------	---------

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

--	--	--	--	--	--	--	--	--	--

A L G E M E E N T O T A A L

Competitie	335	207	57	71	770	292	485 pt	199 goals
Beker van België	31	24	7	—	117	23	48	34
Nationale vriendenwedstrijden	24	20	3	1	106	23	41	27
Nationaal elftal	60	32	23	5	112	78	69	28
Officieuze matches met nationale XI	6	5	—	1	41	4	11	7
Belgische Liga	2	—	1	1	2	3	1	1
Landskampioenen	27	12	9	6	61	40	30	17
Jaarbeurssteden	16	12	4	—	50	26	24	13
« Rappan »	5	1	3	1	8	12	3	—
vrienden-Internationale vrienden-matchen met Anderlecht	114	61	35	18	272	164	140	65
Leger XI	8	5	3	0	20	11	10	5
Europese selectie	1	1	—	—	4	2	2	—
TOTAAL	629	380	145	104	1563	678	864 pt	396 goals

Gedrukt op de persen van N.V. „De Schorpioen”
Ringlaan 19, Strombeek-Bever

Wettelijk Depot :
D/1971/0044/51

Uitgeverij „DE SCHORPIOEN” naamloze vennootschap
Verantwoordelijke Uitgever :
Beheerder : M. JACOBS, Paul Hymanslaan 110, Brussel 15

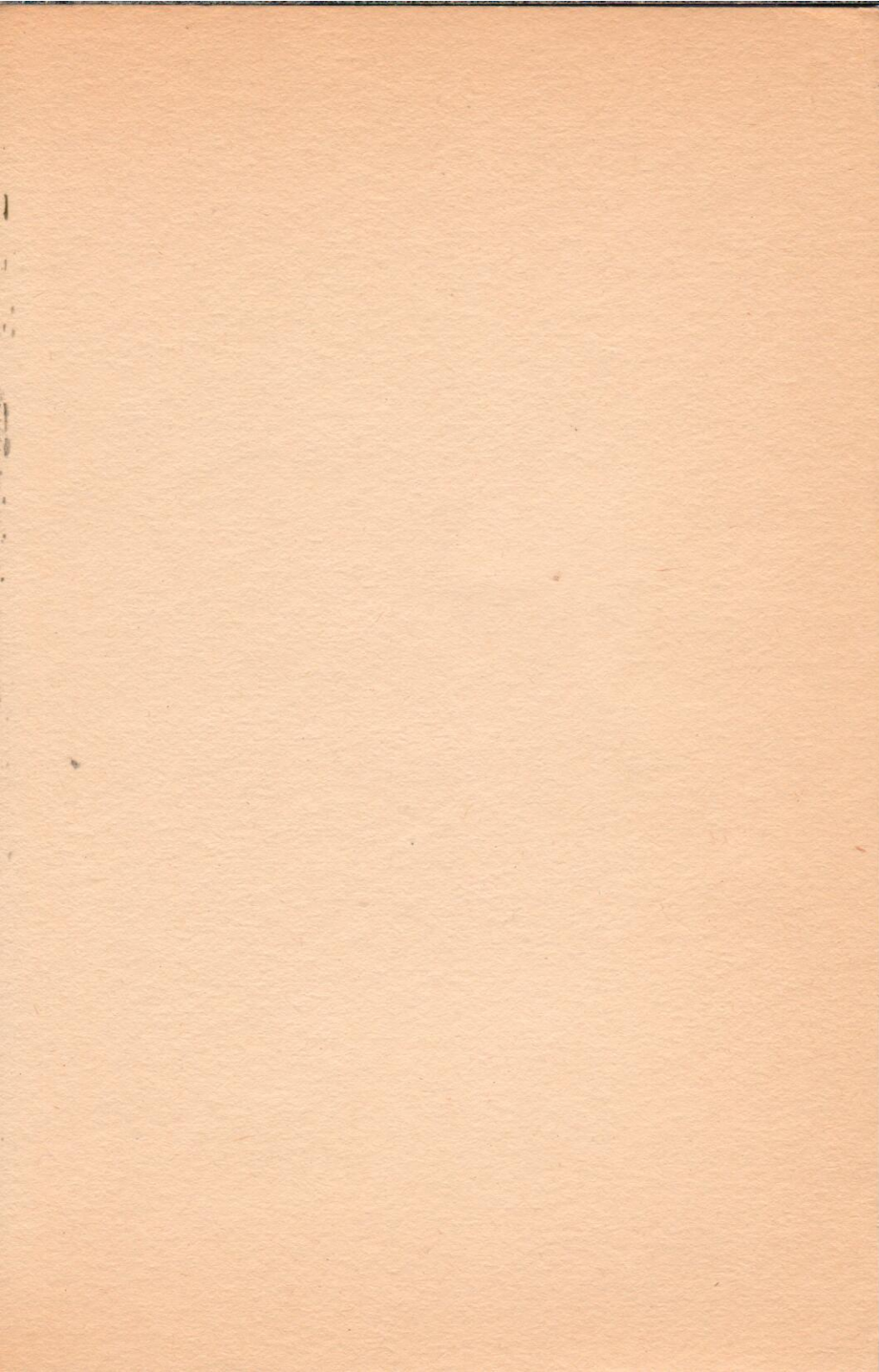

Library of the State of New York
Albany, N. Y.

Wm. H. Brown
1875

THE STATE OF NEW YORK
Department of the State
Albany, N. Y.

PAUL VAN HIMST

OP GOUDEN SCHOENEN